ANDREAS ESCHBACH

ULTIMUL DINTRE EI

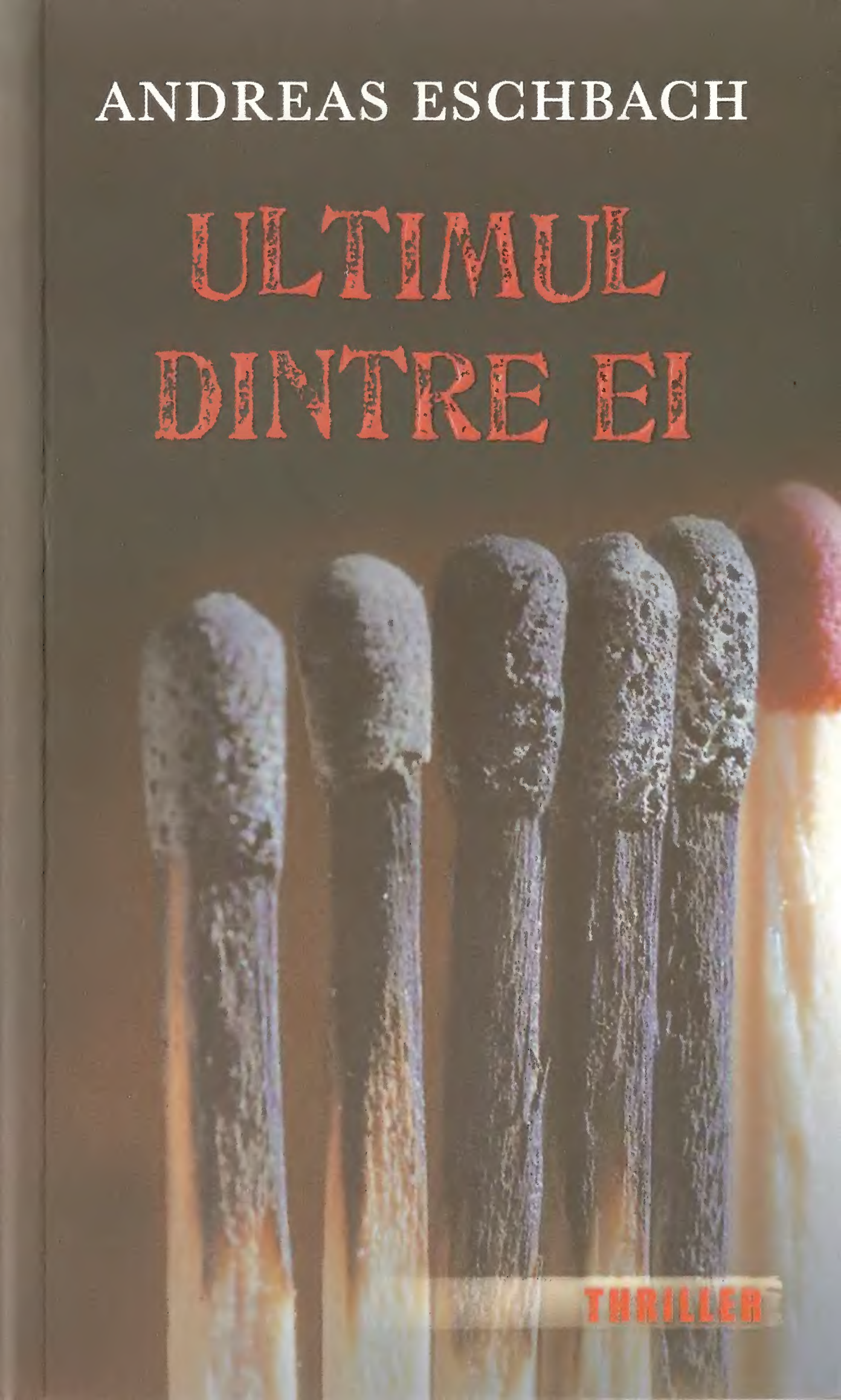

THRILLER

THRILLER

ULTIMUL DINTRE EI

Într-un mic sat de pescari irlandezi trăiește un bărbat care ascunde un secret important. Nu, mai bine zis, el este un secret important.

Îi promiseseră puteri supraomenești. Însă a devenit un invalid. Sperase să devină un erou. Însă trebuie să se ascundă de toată lumea. Căci Duane Fitzgerald este rezultatul unui experiment militar secret, al unei încercări eșuate în mod tragic. Pentru sacrificiul său și-a câștigat dreptul de a locui tot restul vieții sale acolo unde dorea. În schimb, era obligat să păstreze tăcerea.

Dar există cineva care îi cunoaște secretul și se află pe urmele sale.

ISBN 978-606-8251-17-2

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

9 786068 251172
www.rao.ro
www.raobooks.com

ANDREAS ESCHBACH

ULTIMUL DINTRE EI

ANDREAS ESCHBACH

ULTIMUL DINTRE EI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ESCHBACH, ANDREAS
Ultimul dintre ei / Andreas Eschbach; trad.: Cornel Stoenescu. – Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8251-17-2

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDREAS ESCHBACH
Der letzte seiner Art
© 2003, Verlagsgruppe Lübbe GmbH&Co KG,
Bergisch Gladbach
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-17-2

CAPITOLUL 1

Sâmbătă dimineaţă m-am trezit orb şi paralizat pe jumătate. Mai fusesem deseori orb şi chiar pe jumătate paralizat, dar în ultima vreme mi s-au întâmplat mai des ambele deodată, ceea ce începea să mă îngrijoreze.

Stăteam întins pe partea dreaptă, cu faţa pe jumătate îngropată în pernă. Puteam să mişc doar capul, braţul stâng şi câţiva muşchi care, pentru moment, nu-mi foloseau la nimic. Cam neplăcut. Aş fi încercat să mai moţăi un timp şi să sper că totul va trece de la sine. Dar ştiam că nu se va întâmpla asta. Şi, în plus, mă mai presa şi vezica.

Aşa că, agitând mâna stângă, am împins de sub mine perna şi salteaua, până când am ajuns la scheletul patului. Nu e prea uşor să-ţi schimbi poziţia folosind un singur braţ, şi acela pe jumătate luxat, atunci când ai aproape 150 de kilograme şi eşti ţeapăn ca un manechin dintr-o vitrină, dar nu este nici imposibil, dacă trebuie să o faci.

Am tras din toate puterile şi, puţin înainte de a se produce o ruptură de muşchi, m-am întors şi m-am lovit cu omoplatul stâng de marginea patului, ceea ce a durut, dar mi-a făcut bine, deoarece însemna că îmi era mai uşor să ajung cu mâna sub pat.

De ani de zile, pentru ocazii ca aceasta, ţin acolo un retevei din lemn lung cât antebraţul. Până acum m-a ajutat surprinzător de mult pur şi simplu să îmi dau peste scăfârlie de mai multe ori cu acest retevei cu patru muchii. Sau să-mi cotonogesc cu el membrele recalcitrante. Ca la un automat vechi pentru băuturi: câteodată e nevoie de câteva şuturi sănătoase pentru ca apoi să funcţioneze ca nou.

Dar de data aceasta nu a funcţionat. Înainte de a provoca efecte mai grave decât nişte vânătăi, am încetat să mă mai pocnesc. Eram tot paralizat şi orb.

Orbirea era deosebit de supărătoare, pentru că nu avea nici un motiv să apară. Presupun că este de natură psihică; în orice caz, atunci când ochiul meu artificial are una dintre căderile lui şi când brusc nu mai emite nici un semnal, dintr-un soi de solidaritate prost înţeleasă, şi celălalt ochi se alătură lui şi refuză să îşi mai facă treaba. Cunosc câţiva oameni extrem de interesaţi de acest fenomen, dar eu voi continua să mă feresc a le relata despre aşa ceva.

Am rămas o vreme în această poziţie incomodă şi am reflectat. Realmente, totul era deosebit de supărător. Mi-am amintit de un vis de acum câteva săptămâni şi brusc m-am întrebat dacă fusese într-adevăr doar un vis: se făcea că mă sculasem în miez de noapte ţeapăn ca o bucată de oţel, dar găsisem *întrerupătorul secret* şi totul revenise la normal, iar eu adormisem din nou, liniştit. Ciudat. Mi-am pipăit pântecul şi am simţit câteva dintre legăturile de cabluri, care ici şi acolo se conturau sub piele ca un lucru fără rost în unduirea intestinelor, mici protuberanţe dure, care se retrag în adânc la prima mişcare a corpului. A fost un vis. Nu exista un asemenea întrerupător.

Mi-am amintit de altceva care mă ajutase o dată împotriva acestui gen de orbire. Mi-am lăsat în pace pântecul şi am început să masez ochiul stâng cu pleoapa lăsată, până când au

apărut nişte steluţe. După care m-am oprit, am deschis ochiul şi am văzut că din întunericul cenuşiu se desprindea o imagine. Tavanul dormitorului. Tapet decolorat de cel puţin treizeci de ani de existenţă. Dacă socotesc bine, ar fi trebuit să pun de mult un tapet nou. Timp avusesem destul.

Era cel puţin încurajator să nu mai fii complet orb, ci doar pe jumătate, chiar dacă nu mă ajuta prea mult. Îmi priveam braţul drept, ridicat crispat şi drept ca un catarg retezat, şi îl simţeam ca pe un bloc solid, din metal; exasperat, am tras o înjurătură. Presiunea exercitată de vezică părea să cedeze, aşa că în lipsă de ceva mai bun am luat iarăşi reteveiul şi m-am lovit cu el, dar din nou fără nici un rezultat.

În mine începea să se instaleze panica. Viziuni sumbre, eu rămânând întins aici zile de-a rândul, ud de urină şi incapabil să cer ajutor. Voi muri de sete. Gura deja mi se uscase. Cât va mai dura până mă vor găsi? Probabil că mult timp. Eu trăiam singur, retras, izolat s-ar putea spune.

Panică. Sistemul de sedare, în mod logic, nu era nici el funcţional. M-am străduit să respir rar şi adânc, m-am concentrat asupra presiunii din vezică şi m-am simţit mai bine.

Trebuia să mă gândesc. Nu era neapărat partea mea cea forte, dar m-am străduit. Ochiul artificial nu mai funcţiona, totodată era blocat şi aparatul locomotor: cauza nu putea fi decât o cădere de curent în întregul sistem. Defectarea bateriei nucleare era ca şi exclusă, ea rămânea, probabil, piesa cea mai sigură din interiorul meu şi va trebui înlocuită cel mai devreme la împlinirea vârstei de 45 de ani, dacă o voi apuca. Rămânea în discuţie distribuţia curentului. În anii ce trecuseră, câteva dintre legăturile din corpul meu, care, în teorie, ar fi trebuit să fie indestructibile, cedaseră, dar contactele defecte ori scurtcircuitate rezultate avuseseră ca rezultat doar efecte limitate. Până acum, am tot crezut că sistemul

era construit în aşa fel, încât o cădere totală a curentului să nu fie posibilă.

De fapt, pe parcursul vieţii mele am crezut o grămadă de chestii.

Aş cam avea nevoie de ajutor.

Nu sunt decât câţiva paşi – mi-am spus. Paşi. Cuvântul în sine pare liniştitor. Doar trei, patru paşi. Tot ceea ce trebuia să fac era să mă rostogolesc pe podea, pe care apoi să mă târăsc centimetru după centimetru până în antreu. Acolo se afla telefonul. Salvarea mea. Nimic mai uşor.

Numai că în situaţia actuală trupul meu semăna mai mult cu o lucrare de artă plastică din metal, cântărind mai multe tone. M-am târât cu ajutorul unicului braţ şi l-am manevrat încercând să balansez restul din mine într-o adevărată paradă a forţei, dar tot ce mi-a reuşit a fost să ajung în situaţia în care bustul îmi atârna peste marginea patului; am mai reuşit să răstorn noptiera cu capul şi să îmi flutur braţul drept atât de neîndemânatic, încât să îl înţepenesc sub scheletul patului.

Un timp am rămas aşa, gemând. Cu singurul meu ochi intact am privit în jur şi nu mi-a venit să cred ce se petrecuse. Păream bătut în cuie, cu abdomenul ca un cilindru tensionat, cu braţul drept înţepenit sub pat ca ancora unei nave. Cu mâna stângă pipăiam panicat în jur căutând un punct de sprijin, ceva de apucat, cu ajutorul căruia să pot să îmi schimb poziţia, dar nu am dat de nimic. Am găsit acolo doar şosete vechi, un pantof de gimnastică pentru piciorul drept, câteva ziare şi alte mărturii ale înclinaţiei mele pentru activităţi gospodăreşti, iar sub toate acestea podeaua din linoleum neted. A durat ceva timp până să înţeleg că eram pierdut.

M-a cuprins un nou atac de panică. Era ceva mai mult decât un atac trecător. După ce odată ai fost invincibil, suporţi greu eşecurile, mai ales sub ameninţarea apusului.

Nu ştiu exact ce s-a întâmplat apoi şi care a fost cauza. Ştiu doar că mi-am trecut mâna stângă peste abdomen, poate pentru că era atât de tensionat sau poate în încercarea de a-mi calma vezica. Am simţit conturul unui mănunchi de cabluri şi brusc am dat de o îngroşare care nu ar fi trebuit să fie acolo din câte îmi aminteam din cele văzute pe schiţă.

Nu că schiţele ar mai fi însemnat în cele din urmă ceva. Pentru că fiecare făcea ce voia. Dar era totuşi ciudat. Am palpat implantul şi deodată am trăit unul dintre acele momente unice, în care nu mai eşti sigur dacă eşti treaz şi îţi aminteşti doar un vis sau chiar visezi şi în vis îţi aminteşti că ai fi treaz. Îl simţeam ca pe întrerupătorul din acel vis, în care acesta m-a repus pe picioare!

L-am apăsat. Am ţipat zguduit de un şoc care a revitalizat un moment sistemul. Dar nu suficient de mult pentru a-mi elibera braţul drept; dimpotrivă, surprins, l-am blocat şi mai bine.

Însă brusc totul a căpătat sens. Aveam un contact imperfect în circuit, era simplu! Cândva, cineva, probabil din neatenţie sau, mai bine zis, dintr-o grabă inutilă, secţionase un cablu şi, pentru a-l repara, introdusese o conexiune. Care ar fi trebuit să nu se desfacă.

Tocmai această conexiune o simţeam acum. Probabil că una dintre mişcările organelor interne, inevitabile în abdomenul uman, deci şi în al meu, a împins în faţă o parte a acelui cablu.

Ceea ce însemna că nu avusesem un vis. Mă trezisem cu adevărat în toiul nopţii, înregistrasem ameţit de somn că eram ţeapăn şi fusese suficientă o mică apăsare asupra conexiunii pentru a reface contactul şi pentru ca totul să funcţioneze ca mai înainte.

Dar evident că de data aceasta capetele firelor se îndepărtaseră mai mult. Am realizat îngrozit că ultima mea şansă

consta în a le reuni, şi anume acum şi aici, înainte ca ambele capete să se depărteze definitiv şi să se piardă printre organele interne.

Am încetat să mai apăs. N-aveam de unde şti dacă nu cumva, apăsând mai mult stricam decât reparam. Orice apăsare putea la fel de bine să refacă contactul ori să separe definitiv cele două capete ale cablului. Nu, trebuia să ştiu ce să fac. Aveam nevoie de o sculă potrivită.

Aşa că mi-am sucit gâtul în căutarea unui obiect ascuţit, cu care să pot împunge abdomenul.

Chiar, câte obiecte ascuţite se găsesc de obicei la o lungime de braţ de pat? Briceagul meu – mi-a trecut prin cap. Lamele sale păreau oarecum potrivite pentru această operaţie, iar împungătorul era ca şi nefolosit şi ce era bun pentru perforarea găurilor în cureaua de piele era bun şi pentru perforarea abdomenului. Însă obiectul, dacă nu mă înşelam, trebuia să fie în sertarul noptierei.

Numai că noptiera răsturnată se afla acum în dreapta mea, departe de raza în care puteam acţiona. Întinzându-mă şi rostogolindu-mă, am ajuns la mânerul sertarului noptierei, de care am tras. Din el au căzut două pachete cu batiste din hârtie, o bancnotă de o sută de euro căreia nu îi simţisem lipsa şi câteva monede. Altceva nimic. Mai ales nici urmă de briceag.

Mi-am pipăit din nou febril abdomenul. Mai era conexiunea în acelaşi loc? Da. Mă mişcasem, dar nu destul de mult pentru a schimba poziţia cablului. Poate că vezica plină presa în interiorul abdomenului, reducând mişcarea. Dar unde era blestematul de briceag?

Privirea mi s-a oprit asupra veiozei, o monstruozitate din sticlă, mare, care se îngălbenise din cauza vechimii, prinsă în şuruburi sus, deasupra patului. Mi-am amintit. În urmă cu câteva zile îi schimbasem becul, pentru aceasta scosesem patru

şuruburi, pe care apoi le pusesem la loc. Lucrasem cu briceagul, pe care în loc să îl fi pus înapoi în sertar, îl lăsasem sus.

M-am mai uitat încă o dată în jur. Exact. Se afla în centrul dezordinii mele masculine, alături de ceasul deşteptător care căzuse şi el atunci când se răsturnase noptiera. Roşu, mic, nu putea fi trecut cu vederea. Şi la ceva mai mult de o jumătate de metru de vârfurile degetelor mele întinse.

Dar primatele superioare se disting prin capacitatea de a folosi unelte; cel puţin acest lucru îl citeşti mereu. Mai întâi, am încercat cu reteveiul din lemn, dar, după cum bănuisem de la început, acesta se dovedi prea scurt. Dar nu atât de scurt, încât să nu pot să trag cu el o pereche de pantaloni jeans aruncaţi printr-o fericită neglijenţă pe podea, în loc de a fi atârnaţi ordonat în şifonier, pe care apoi i-am putut ajunge cu mâna. I-am fâlfâit puţin prin aer, până când i-am prins bine, apoi i-am folosit ca un fel de undiţă pentru a pescui briceagul. Cu un singur ochi şi cu o singură mână nu este prea uşor, dar în cele din urmă am reuşit. Zdrăngănind, atât ceasul, cât şi briceagul s-au apropiat destul pentru ca să îl pot apuca pe ultimul.

Pasul următor. Împungătorul. Cu o singură mână, acest briceag se deschide al naibii de greu, mai ales atunci când este vorba despre un instrument puţin folosit, iar obiectul nu este tocmai nou, nu e tocmai bine gresat ca în anii lui de glorie, ci, dimpotrivă, a ruginit pe ici, pe colo. Aici, aproape de mare, lucrurile ruginesc surprinzător de repede. În cele din urmă, am reuşit, dar, ca urmare a efortului, mâna îmi tremura.

Mi-a dispărut orice urmă din senzaţia de triumf când mi-am dat seama ce aveam de gând să fac. Ah, da, corect. După cât se pare, eram campion mondial la uitatul chestiunilor neplăcute.

Am revăzut totul în memorie, pentru a fi sigur că nu îmi scăpase nimic. Economie de timp. Ultima zăbavă. Normal că nu uitasem de nimic. Aş putea vorbi de noroc, dacă planul

meu ar aduce o schimbare. Dacă nu, îmi rămânea doar să strig ca din gură de şarpe, în speranţa că mă va auzi cineva care se va grăbi să îmi sară în ajutor – o alternativă aproape total lipsită de perspective.

Am căutat pe abdomen locul cu pricina şi am apăsat. Nici o reacţie. Nici o nouă scânteie în mănunchiul de cabluri îmbrăcat în teflon al sistemului meu. Deci nu scăpam de scalpel. Oftând, am ales locul unde bănuiam că se află conexiunea, am aşezat împungătorul, am tras aer în piept şi am împins.

Durea al dracului de tare. Cred că am strigat; în orice caz, îmi amintesc de o senzaţie ca un gâlgâit în gât, pe urmă mi s-a făcut cald. Am împuns, am simţit cum din rană curgea ceva umed şi fierbinte, bineînţeles sânge, şi nu era puţin, după care am răsucit oţelul dur căutând implantul. În sfârşit, acesta întâmpina rezistenţă. Priveam în tavan, mă umpleau de mirare norii negri care apăruseră brusc pe el, apăsam şi scormoneam în carne fără a se întâmpla ceva, cu excepţia faptului că suprafaţa abdomenului meu devenea tot mai umedă şi mai lipicioasă. Apărură brusc acele musculiţe care de obicei nu rătăcesc prin dormitor. Ele găsesc mai interesant gunoiul din bucătărie, dar acum bâzâiau în jurul meu ca nişte vulturi microscopici. Şi, în sfârşit, *clic!*

După o clipă, rigiditatea dispăru, braţele şi picioarele îmi dădură ascultare, ochiul meu drept vedea, iar cu un zgomot şuierător, complex, musculatura corpului se puse în mişcare. Cât de minunat era să poţi decupla durerea! Cât era de bine să poţi stăvili sângerarea! M-am ridicat în picioare, scăldat în sudoare, plin de sânge, şi am intrat clătinându-mă în baie, unde, cu mâna apăsată pe rană, mai întâi de toate mi-am golit vezica – ce senzaţie de nedescris!

Ghemuit pe marginea băii, mi-am privit abdomenul cu împungătorul briceagului înfipt în el şi m-am gândit dacă aş putea îndrăzni să îl scot. Atent, am luat o poziţie stabilă pe

podea, înainte de a încerca ceva. Şi ca să vezi, imobilitatea nu a revenit! Nu a revenit nici când mi-am masat plin de îndrăzneală abdomenul. Reuşisem încă o dată.

Totuşi, lucrurile nu puteau să rămână aşa, mi-am zis în timp ce îmi dezinfectam rana cu o substanţă clară ca apa şi puneam pe ea o compresă din tifon. Va mai exista o dată viitoare. Poate că peste un an, poate că mâine-dimineaţă. Şi cândva nu voi mai reuşi. Nici chiar dacă de acum încolo voi dormi cu trusa de scule în braţe.

Aş putea muta telefonul în pat. Ziua în care nu îmi voi mai reveni va deveni ziua capitulării. Ziua în care *ei* mă vor recupera.

Instrucţiunile pentru un incident ca acesta erau clare şi neechivoce. Dacă aş fi respectat instrucţiunile, aş fi avut voie să mă spăl pe mâini de sânge, după care imediat, fără cea mai mică întârziere, ar fi trebuit să îi telefonez locotenent-colonelului Reilly. Care, prompt, m-ar fi trimis înapoi în SUA pentru reparaţii generale, fără îndoială într-un mod cât se poate de luxos, la bordul unui avion militar, care va zbura doar pentru mine. Dar într-un singur sens. Reilly m-ar pune sub control şi supraveghere directă şi probabil că nu voi mai putea scăpa vreodată. De aceea nici n-avusesem de gând să respect instrucţiunile. A-l informa pe Reilly însemna să îmi pierd dintr-un foc mica şi cu greu dobândita libertate, şi nu-mi doream deloc asta. De aceea mi-am spălat sângele de pe mâini, dar pe locotenent-colonelul Reilly nu l-am mai sunat.

În loc de asta, am pus un leucoplast pe bandaj, m-am dus pe hol şi mi-am luat telefonul mobil din ascunzătoare. Folosesc doar rar reţeaua telefonică normală şi numai pentru convorbiri nevinovate, deoarece trebuie să plec de la premisa că încă mi se interceptează convorbirile, bineînţeles pentru siguranţa mea. Dar telefonul mobil mi l-am procurat

pe căi extrem de complicate; ar trebui să fie imposibil, omeneşte judecând, să mi-l detecteze. Asta ar presupune cu totul alte lucruri.

Reteveiele şi telefoanele anonime nu sunt unicele mijloace ajutătoare care-mi stau la dispoziţie. Am format numărul doctorului O'Shea.

– Duane la telefon, am zis când a răspuns, am nevoie urgent de ajutorul dumneavoastră.

– Înţeleg. Puteţi veni la cabinetul meu?

– Din fericire, da.

– Veniţi la ora unsprezece, spuse doctorul şi închise telefonul.

Reilly ar face un atac de cord dacă ar şti că am făcut confidenţe unui medic generalist, unui *civil!* Şi fără îndoială că ar fi secerat pe loc dacă ar şti că doctorul O'Shea a făcut radiografii ale corpului meu. Imagini ale corpului meu de un miliard de dolari, pentru care o mulţime de oameni de pe această planetă ar plăti o grămadă de parale. Dar, după cum am spus, doctorul O'Shea se bucura de încrederea mea.

M-am întors la baie, mi-am scos pijamaua plină de sânge şi am aruncat-o în cadă. Am udat o cârpă, mi-am spălat sângele de pe picioare, după care am trecut în dormitor lăsând în urmă o serie de urme plantare întunecate şi stropi roşii, mari. Patul arăta de parcă un asasin în serie nebun tocmai terminase să-şi masacreze ultima victimă. Am strâns totul, am aruncat şi aşternutul în cadă şi am lăsat să curgă peste el apa rece. Am învăţat că sângele iese numai cu apă rece.

Era puţin înainte de ora nouă când m-am apucat să curăţ petele de sânge de pe podea.

Te plângi indignat, şi nu vrei să pricepi că, din tot ceea ce reclami, doar un lucru este rău: indignarea ta şi tânguielile tale. Pentru un bărbat există o singură nenorocire, şi anume faptul că în viaţa sa există lucruri pe care el le consideră nenorociri.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 2

Nu mă simţeam bine când am ieşit din casă în acea dimineaţă de duminică răcoroasă şi însorită. Nu exista nici o garanţie că nu se va repeta în mijlocul străzii ceea ce se întâmplase în măruntaiele mele. Dacă o voi păţi din nou, probabil că voi fi dus tot acolo unde de altfel voiam să ajung, şi anume la doctorul O'Shea, dar se va face vâlvă. Dacă aş fi vrut asta, aş fi putut să îl sun pe Reilly. Aşa că eram mai atent la senzaţia de înţepenire a picioarelor mele şi la zvâcnirile reţinute ale rănii, decât la starea vremii. Bătea un vânt puternic, cu gust sărat, ce îmi umfla geaca şi cămaşa uriaşă în care îmi ascundeam de obicei statura bătătoare la ochi. Ochiul meu artificial lăcrima. Asta se mai întâmpla din când în când.

Locul în care trăiesc de peste zece ani se numeşte Dingle; un mic port pescăresc, situat în peninsula cu acelaşi nume din sud-vestul Irlandei. Orăşelul este exact atât de mare încât să fii acceptat drept concitadin fără ca toată lumea să afle cum te numeşti şi de unde vii, iar pe de altă parte nu suficient de mare pentru a atrage atenţia cuiva. Se face şi puţin turism, dar cei mai mulţi oameni trăiesc totuşi din pescuit. Că nu prea se

întâmplă multe pe aici stă martor şi faptul că marele eveniment din istoria recentă a localităţii Dingle mai este încă realizarea în urmă cu peste treizeci de ani pe aceste locuri a filmului *Fiica lui Ryan,* cu Robert Mitchum în rolul principal; un film pe care nu l-am văzut niciodată, dar, după cunoştinţele mele limitate privind cârciumile locale, cam la una din trei este atârnat afişul filmului, plus câteva fotografii cu scene din film. Şi în Dingle există o mulţime de cârciumi.

Mergeam încet şi aveam senzaţia că musculatura picioarelor mele întâmpina o rezistenţă internă. Ceea ce se şi întâmpla probabil, mai ales dacă mă gândeam la ce era integrat în ele şi la senzaţia că totul rugineşte înăuntru. Când am ajuns la sensul giratoriu, îngrijorarea mea a mai cedat puţin, poate şi pentru că, după mai mult de zece ani petrecuţi în această ţară, încă mă mai irită vederea maşinilor care circulă pe stânga şi au volanul aşezat pe partea cealaltă a bordului. Am trecut de mai multe intersecţii şi m-am înscris pe drumul către Mall, la care atrăgea cel mai mult atenţia o scenă a crucificării, cu eroi supradimensionaţi şi coloraţi ţipător; un Hristos imens se chinuie pe o uriaşă cruce, jelit de două personaje feminine în albastru şi galben lămâie, aflate mai jos, frângându-şi mâinile.

Tendinţa irlandezilor de a vopsi lucrurile strident se materializează pe Main Street în acele faţade divers vopsite ale caselor, cum deseori se văd în aşezările irlandeze, şi care arată aşa de bine în ilustraţiile din ghidurile turistice şi pe cărţile poştale ilustrate. O cârciumă de un galben pai, alături de o filială verde-închis a unei bănci, un imobil cu locuinţe alb ca zăpada, cu uşi şi contururi de un albastru-închis – iată motive pentru care turiştii fac pe loc apel la aparatele de fotografiat. Dacă trăieşti însă mai mult timp în această ţară, vei sesiza că bogăţia de culori este vitală. Deoarece ai nevoie de ea pentru a depăşi fără prea mari tare sufleteşti burniţele care deseori nu se opresc nici după o săptămână.

Pentru că era în drum, pentru că mai aveam timp şi pentru că nu îmi puteam permite să ratez orele de funcţionare, prima mea oprire a fost la poştă.

– Ah, mister Fitzgerald, mă salută Billy Trant, un tânăr plin de râvnă, ciolănos, cu păr blond cenuşiu şi cu cei mai cariaţi dinţi pe care i-am văzut în viaţa mea. Pachetul dumneavoastră se află aici. Gesticula vârtos cu braţele, de parcă toată dimineaţa nu făcuse altceva decât să mă aştepte pe mine. Livrarea pentru dumneavoastră de arme biologice secrete.

Era vorba doar de un joc pe care îl practicam între noi doi. Pe de o parte, Billy şi-ar fi dat viaţa ca să afle ce conţineau pachetele pe care le primeam din patru în patru zile şi, pentru că eu nu îi deconspiram conţinutul acestora, într-o zi i-a venit ideea ca pur şi simplu să ghicească, în speranţa că pe această cale mă va determina să ies din rezerva mea. Pe de altă parte, el ştia că în calitate de angajat al poştei nu îl privea ce transporta şi de aceea ghicitul lui nu era ceva serios, ci doar o glumă să mă întâmpine cu presupuneri cât mai trăsnite.

Totuşi, uneori era al naibii de aproape de adevăr.

– Greşit, i-am răspuns ca de obicei.

În timp ce el se duse în spate, pentru a aduce pachetul, mi-am aruncat privirea peste titlurile ziarelor locale expuse lângă ghişeu. Pe mai multe coloane se întindea o dezbatere în jurul problemelor economice din parlamentul de la Dublin, în vreme ce chestiuni insignifiante ale politicii internaţionale, ca tulburările din Orientul Apropiat sau manevrele militare chineze din preajma coastelor Taiwanului erau expediate în câteva fraze. Îmi era de ajuns pentru a fi informat în linii mari şi de mai mult nici nu aveam nevoie.

– Acum îmi dau seama, zise Billy, întinzându-mi pachetul.

– Evident, am răspuns.

După cum spuneam, era un ritual.

Se ridică personal de către destinatar – scrie pe eticheta de sub numele meu şi al adresei oficiului poştal Dingle. Locotenent-colonelul Reilly contesta reproşul că ar fi vorba de o şicană. Făcând abstracţie de diverse considerente practice, proceda astfel pentru a se asigura că eram în viaţă şi sănătos: dacă un pachet ar fi fost retrimis expeditorului după expirarea termenului de păstrare, Reilly ar fi venit aici imediat, pentru a vedea ce este cu mine. În acest caz, înţelegerea noţiunii de *imediat* implica faptul că Reilly era împuternicit să ceară US Air Force să fie transportat în orice moment, în orice punct de pe glob, dacă i se părea necesar.

Cu alte cuvinte, dacă problema cu briceagul ar fi dat greş, mâine s-ar fi aflat în faţa uşii mele şi m-ar fi auzit strigând. Asta este. Şi atunci, la ce să îmi fi făcut griji?

Am îndesat pachetul în geanta de umăr şi aproape m-am simţit ca-ntotdeauna când părăseam poşta.

Pachetele mele nu conţineau arme biologice, dar nici prea departe de aşa ceva nu erau. Deoarece în scopul creării de loc mai mult pentru numeroasele implanturi zice-se extrem de importante îmi fusese îndepărtată mare parte a intestinului gros, ceea ce mai rămăsese din el era insuficient pentru a obţine din alimentele normale substanţele nutritive indispensabile vieţii. Ceea ce însemna că eu nu mă puteam hrăni pe căi normale. În schimb, primeam un concentrat nutritiv cu valoare biologică deosebit de mare, un gen de cultură celulară astfel concentrată încât dozele în care mi se trimiteau aveau imprimate pe ele nu doar *ziua* expirării, ci chiar şi *ora* la care expiră, pe care trebuia să o respect cu maximă rigurozitate, deoarece altfel m-ar putea otrăvi. Dacă deschid o doză, trebuie să o consum în răstimp de şase ore, iar eventualele resturi trebuie să le dizolv cu un acid special, pentru ca acele culturi să nu se dezvolte în reţeaua de canalizare sau să dea naştere unor şobolani-monştri mari ca nişte câini ciobăneşti ori mai

ştiu eu ce. Compoziţia şi modul de preparare al concentratului sunt strict secrete. La fiecare patru zile, primesc o rezervă de opt doze, exact cantitatea necesară până la următorul pachet, iar sistemul funcţionează ireproşabil de mai bine de un deceniu. Însă, bineînţeles că în acest fel mă au la mână şi eu nu pot să mă împotrivesc câtuşi de puţin.

Afară mi-a tăiat calea mrs. Brannigan, încărcată de cumpărături, în mare grabă, ceea ce, ţinând cont de părul ei alb unduit de vânt şi de statura ei walkiriană, era deosebit de impresionant. Ea conduce biblioteca locală, ceea ce înseamnă că, pentru mine, ea este o persoană importantă, iar menţionata bibliotecă – după ce am verificat rapid ora – era deschisă de douăzeci de minute, deci lăsată la mâna Rionei, practicanta pe cât de tânără, pe atât de neexperimentată, lucru ce explica graba stimabilei doamne Brannigan.

– Mister Fitzgerald! suspină ea. Slavă Domnului că v-am întâlnit! Trebuie să mă ajutaţi.

O zvâcnire uşor sesizabilă în partea superioară a abdomenului mi-a amintit că eu însumi aveam nevoie de ajutor, dar pentru că mrs. Brannigan lăsă jos coşurile şi pungile, m-am oprit şi am întrebat-o politicos ce să înţeleg din cele spuse.

– Ah, din nou este vorba despre Riona. Tinerii aceştia cred tot timpul că pot umbla cu calculatoarele doar pentru că fac parte din generaţia informatică. Dar ce a făcut fata aceasta ieri? A dat la print tot catalogul. Tot catalogul, închipuiţi-vă! Adică, mii de pagini. Slavă Domnului că în imprimantă erau numai treizeci de coli.

– O asemenea comandă nu ar trebui să fie posibilă din greşeală, am zis.

La scurt timp după sosirea mea în Dingle, o ajutasem să conecteze un modem şi de atunci mă priveşte cam ca pe un expert în computere. Şi eu nici măcar nu am calculator.

Cel puţin, un vizitator inocent, care aruncă o privire pe la mine prin casă, nu descoperă aşa ceva.

– Da, sigur, nu este un program deosebit de bun, dar trebuie să o scoatem la capăt cu el, cu ajutorul lui Dumnezeu, confirmă ea. Şi chiar nu mai ştiu ce să fac. De câte ori introduc hârtie în imprimantă şi o pornesc, ea tipăreşte în continuare catalogul.

– Înseamnă că acea comandă de tipărire este în aşteptare. Trebuie să o anulaţi. Cu asta cunoştinţele mele referitoare la computerele din comerţ erau epuizate. Am adăugat: În instrucţiunile de utilizare trebuie să scrie cum se procedează.

– În instrucţiunile de utilizare... Nu aţi putea face asta pentru mine, mister Fitzgerald?

Am dat din cap:

– Nu astăzi, oricât aş vrea. Peste cinci minute, am programare la doctor.

– Vă înţeleg.

O umbră trecu fugitiv pe faţa ei, fără nici o legătură cu refuzul meu şi fără nici o legătură cu mişcarea norilor. Mrs. Brannigan are în îngrijire un soţ grav bolnav, conectat zi şi noapte la un aparat de respiraţie artificială. Soţii Brannigan locuiesc pe strada mea, în prima casă după linia de centură, o clădire veche, cenuşie, cu o magazie uriaşă în spate şi cu o bancă în faţă, pe care am văzut-o uneori şezând pe mrs. Brannigan în zilele călduroase de vară. Pe frontonul casei se lăfăie o placă galbenă, mâncată de vreme, care invită la *Bed and Breakfast,* dar cred că este doar o rămăşiţă tristă a unor vremuri mai bune.

– Ar trebui să vină un tânăr pasionat de computere, care să îl depaneze, am zis fără vlagă.

– Ce ar fi dacă v-aţi uita dumneavoastră marţea viitoare? propuse ea. Ar fi în regulă. Şi oricum este termenul de restituire a cărţilor luate de dumneavoastră.

Părea că nu prea avea nevoie de computer, avea toate datele în cap.

– Bine că mi-aţi amintit.

Erau trei romane, din două citisem doar douăzeci de pagini.

– Deci vă văd marţi. Zâmbi şi ridică apoi cumpărăturile. Adăugă: Bun, acum trebuie să plec, să nu mai facă vreo prostie fata asta.

Ea plecă, iar eu mi-am continuat drumul pe Main Street. Unde m-a întâmpinat ceva care în alte condiţii ar fi fost raza de lumină a zilei, salvarea sfârşitului de săptămână, mângâierea care te face să uiţi toate suferinţele. OK, este o exaltare specifică pubertăţii, pe care o trăiesc faţă de managera de la Brennan's Hotel, dar eu o gust, ea habar nu are, deci de ce nu?

Brennan's Hotel este o construcţie mare, venerabilă, mai veche decât Declaraţia americană de independenţă, şi totuşi conservată atât de bine, încât trece incontestabil drept cel mai bun hotel din localitate. Din acest motiv Reilly înnoptează aici în vizitele sale de inspecţie. Camerele bune se află pe partea dinspre stradă, ceea ce înseamnă că au vedere la mare şi sunt liniştite, restaurantul hotelului este cunoscut în împrejurimi şi sufletul acestora, forţa motoare, punctul pe i, ceea ce străluceşte deasupra tuturor este de câţiva ani o tânără pe nume Bridget. Bridget Keane, suplă ca o nuia, personificarea poftei de viaţă, cu părul roşu-arămiu răvăşit sălbatic, cu pielea albă ca laptele, plină de pistrui şi aş afirma că nu doar în ochii mei este o apariţie extraordinară. Dacă ar fi nevoie de o irlandeză frumoasă pentru o reclamă, ea ar fi fără nici o îndoială cea mai bună alegere. Fără a nutri intenţii mai profunde, mă bucur de fiecare dată când îi văd chipul, îmi face plăcere să o urmăresc cu privirea când aleargă de colo până colo ca un vârtej, iar inima îmi surâde atunci când o privire a ochilor ei verzi ca smaraldul trece peste mine, chiar dacă alunecă imediat mai departe. De câte ori ies în oraş, fac în aşa fel ca să trec pe la

Brennan's Hotel; de cele mai multe ori o fac degeaba, dar din când în când ea iese pentru a uda florile din faţa geamurilor încadrate cu albastru ale restaurantului, pentru a explica oaspeţilor hotelului drumul către un loc demn de vizitat din Dingle sau pentru a discuta energic cu unul dintre furnizorii care descarcă diversele lucruri de care un hotel are nevoie.

Întâmplător – jur că nu o spionez –, am aflat că locuieşte într-o căsuţă situată ceva mai sus de cabinetul doctorului O'Shea din Chapel Street, ghemuită între două clădiri mai mari. Şi după cât se pare, locuieşte singură. Nu este doar frumoasă, mai e şi misterioasă.

Astăzi, exact în faţa hotelului este oprit un microbuz vechi, acoperit cu desene ale trifoiului cu patru foi, harpe şi alte simboluri irlandeze, inscripţionat pe lateral cu *Finnan's Folk.* Vehiculul uneia dintre nenumăratele formaţii muzicale care colindă ţara şi interpretează muzică tradiţională irlandeză prin cârciumi. Şoferul microbuzului, un bărbat înalt şi slab, cu părul lung, castaniu-închis, legat cu mare efort, precum cel al lui Bridget, stătea împreună cu ea în faţa uşii deschise a hotelului şi negocia ţinând în mână o hârtie mare, rulată, care putea fi numai un afiş de concert. Probabil se negocia expunerea afişului în hotel. Nu prea îi înţelegeam; eram la oarecare distanţă de ei, gustam emanaţia de energie şi vitalitate a lui Bridget şi îi auzeam vorbind în gael, acea limbă irlandeză primitivă, ce mie mi se părea complet inaccesibilă, folosită încă în această regiune, fără îndoială cu o tendinţă de regret. Dingle se află în *Gaeltacht,* în arealul lingvistic galez. La intrarea în localitate este un panou cu numele real al oraşului, *Daingean Ui Chuis* şi nu este rău să recunoşti cel puţin această denumire, pentru că în zonă, pe indicatoarele rutiere, sunt specificate mai ales denumirile autohtone şi doar dacă ai noroc apar şi cele englezeşti.

Când am ajuns la doctorul O'Shea era aproape de ora unsprezece şi mă simţeam din nou aproape sănătos. Am bătut totuşi la uşa albă, cu geamuri mate de la intrare, am aşteptat până când în spatele ei s-a ivit silueta estompată, în halat alb, care a deschis-o, am strâns mâna doctorului O'Shea şi, dând curs gestului său de invitare, am intrat în cabinet.

Este o casă mică, locuinţă şi cabinet în acelaşi timp. Parterul este tapetat şi vopsit în alb, o scară îngustă urcă spre o uşă pe care scrie *Privat.* Antreul şi încăperile pentru tratamente sunt luminoase, curate şi teribil de înguste. Miroase a substanţe dezinfectante, pe pereţi atârnă calendare cu imagini din mările sudului şi afişe cu indicaţii medicale. În timpul orelor de vizită, în antreul şi aşa îngust se pun scaune pentru cei care aşteaptă, scaune care ulterior sunt ridicate.

Doctorul O'Shea are puţin peste patruzeci de ani şi nu are obligaţii. Pe seama lui, cu certitudine nu pe nedrept, se pun numeroase aventuri, uneori cu femei nu chiar atât de necăsătorite cum s-ar cădea conform noţiunii irlandeze de morală. Aşa că nu este de mirare că, în privinţa păstrării secretului, se comportă de parcă ar fi absolvit un curs intensiv la CIA. Asistentele lui nu m-au văzut niciodată la faţă. Numele sau adresa mea nu apar notate nicăieri. Documentele mele medicale sunt pe numele *John Steel* şi doctorul O'Shea le păstrează într-un compartiment secret al biroului său. Mi-a dat numărul lui de telefon privat, pe care îl utilizează cu multă precauţie, iar eu nu am avut nici o reţinere în a face din el singurul om din lume care cunoaşte numărul telefonului meu mobil.

– Arătaţi mai bine decât mă aşteptam după apelul dumneavoastră telefonic, spuse el după ce închise uşa cabinetului în spatele lui. Ceea ce la dumneavoastră de cele mai multe ori e înşelător.

I-am explicat ce se întâmplase. În timp ce povesteam, expresia de pe chipul lui oscila între mirare, fascinaţie şi îngrijorare.

– Ia să vedem, spuse când am terminat şi arătă către patul pentru consultaţii.

Mi-am scos cămaşa şi m-am întins cu grijă pe spate. Pe fruntea lui apăru o cută oblică, semn al încruntării, în timp ce examina rana de pe abdomen.

– Doare?

– Nu în mod deosebit, am răspuns.

Palpă marginile tăieturii care făcuse crustă.

– Acum doare?

– Simt o presare uşoară, atât.

– Poate v-aţi activat sedarea? întrebă el.

Penibil. Avea dreptate. Uit asta mereu şi prea uşor. Surprinzător că rezervoarele nu s-au golit de mult; nu au mai fost umplute din anul 1989.

Cum am decuplat sedarea, au revenit durerile – un zvâcnit puternic în abdomen şi o înţepătură violentă ce însoţea orice mişcare nechibzuită, de parcă m-ar fi sfâşiat în clipa următoare.

Doctorul dădu mulţumit din cap:

– Este mai bine. Pipăi din nou abdomenul şi sesiză tresărirea mea. Durerea este un semnal vital. Am să curăţ rana şi am să o cos sub anestezie locală, înţelegeţi? Când am dat cu greu din cap, adăugă: Desigur că puteţi să diminuaţi hemoragia.

– Nu este vorba doar de rană, doctore, i-am reamintit.

Clătină din cap. Avea părul aproape blond, uşor ondulat, şi din câte pot eu să îmi dau seama, în ochii unei femei puse pe măritat arată irezistibil.

– Corect, pierdere de energie. Desigur că este o chestiune neliniştitoare. Mă gândesc să vedem mai întâi radiografiile.

Scoase dosarul meu, privi imaginile şi puse două dintre ele pe dispozitivul de iluminat; în acest timp eu m-am ridicat din pat cu greu şi m-am târât lângă el. Am găsit o spetează de scaun de care să mă pot sprijini.

Imaginea din stânga era o radiografie a abdomenului meu între arcurile costale şi şold. Pe fondul umbrelor întunecate ale organelor interne se conturau nenumărate locuri de un alb clar: ghiveciul implanturilor mele, cea mai pură adunătură de troace. Computere. Aparate de navigaţie. Unităţi de memorie. Rezervoare. Instalaţii temerare ca, de exemplu, o inimă secundară mecanică, cu concentrare de oxigen şi funcţionare turbo, care, printr-o conductă paralelă, intersecta artera abdominală şi îmi permitea pe intervale scurte performanţe excepţionale, ca de exemplu să parcurg o mie de metri într-un minut şi jumătate. Doar că niciodată nu a funcţionat mai mult de un minut, astfel că în fond nu reprezintă decât o inutilă mostră de înaltă tehnologie fixată bine în vertebra mea lombară.

Cea mai mare pată este cea a bateriei nucleare care alimentează cu curent întregul sistem. Se mlădiază ca un cârnat noduros pe partea de jos a bazinului şi este unicul implant simţit clar, fiind atât de greu. Pe radiografia din dreapta, ea apare doar parţial. Un fir subţire, aparent izolat, merge la o mică formaţiune cu aspect de bomboană rotundă şi de acolo se îndreaptă în sus.

– Asta trebuie să fie, îşi dădu cu părerea O'Shea şi ciocăni cu capătul pixului în imagine. Un implant mare cât un sâmbure de prună, aflat în peritoneu.

Un implant. Avea dreptate. Era prea mare pentru a fi un simplu contact.

– Este deplasat?

– Sigur. Probabil că este implantat în peritoneu, care se mişcă la fiecare respiraţie şi la fiecare pas pe care îl faceţi.

Am privit pata albă, precis delimitată.

– În acest loc nu ar trebui să fie nimic, cu excepţia unui conductor electric. În definitiv, cunoşteam schiţa reţelei. Am continuat: Nici măcar o conexiune. S-ar putea explica prin faptul că, în timpul unei operaţiuni ulterioare, conductorul a fost secţionat şi a fost necesară repararea lui. Dar asta... Am examinat locul buclucaş mai îndeaproape şi, în cele din urmă, am dat din cap şi am zis: Habar nu am ce este asta.

– Ca profan în ale tehnicii, aş spune că arată ca un fel de distribuitor.

– Dar nu se distribuie nimic de aici. Vine un fir, pleacă un fir.

Doctorul O'Shea luă o lupă şi studie radiografia de aproape.

– Da, aşa este. Şi, după cât se pare, firul inferior merge la o fişă de contact, iar cel superior la o doză de contact. Ar fi posibil să fie conectate direct, iar implantul să fie scos. Mă privi şi zise: Ar putea să fie un gen de transformator?

Ideea de a elimina unul dintre implanturi părea tulburător de tentantă.

– Şi dacă am încerca pur şi simplu? am propus. Deschideţi rana atât cât trebuie pentru a ajunge la capetele firului şi conectaţi-le pentru o testare. Să vedem ce se întâmplă.

– Şi dacă aceste fire au tensiuni diferite? Atunci este posibil să ardem toate celelalte agregate.

Am dat din cap infirmând. Nu vreau să susţin că aş cunoaşte caracteristicile tehnice până la ultimul amănunt, dar unele aspecte sunt, din fericire, de o lipsă de echivoc liniştitoare. Şi aici era vorba despre unul dintre ele.

– Întreg sistemul funcţionează la o tensiune de 6,2 volţi fix. Orice ar fi acesta, transformator nu este. Chiar de ar fi, nu ar fi avut nici un sens să fie introdus aici. Şi ce ar fi trebuit să se defecteze la un transformator, ca să fie reparat cu o sulă introdusă prin abdomen? Haideţi să facem o încercare.

– Este riscant, opină O'Shea.

– Ce este riscant aici? M-am întors la patul pentru consultaţii şi m-am întins pe el. Am continuat: Trageţi capătul firului. Desigur, acest lucru mă va paraliza, dar, dacă dumneavoastră faceţi noua legătură şi eu nu îmi revin, refaceţi pur şi simplu situaţia iniţială.

– Nu există nici o garanţie că implantul va reîncepe să funcţioneze. M-a privit îngrijorat, dar având în privire o scânteiere de dorinţă şi a adăugat: Este mai mult decât tot ceea ce am făcut până acum la dumneavoastră.

O'Shea refăcuse deja mai multe contacte slăbite, pentru prima oară cam cu cinci ani în urmă, când brusc primele două segmente ale degetului meu inelar de la mâna dreaptă nu se mai mişcau. Nu fusese greu să îl conving să facă o radiografie a braţului meu, dar tot restul zilei până în primele ore ale dimineţii nu a încetat să se minuneze de ceea ce se vedea în imagini şi de explicaţiile mele. Apoi, am mai avut nevoie de încă o seară până când am identificat exact circuitul electric din braţ şi antebraţ şi până când am găsit contactul slăbit; era undeva în apropierea cotului. Au urmat apoi doar o incizie şi câteva suturi – o chestiune de zece minute – şi degetul inelar îşi reluase funcţiunile normale.

– Dar există de fapt garanţii? Am căutat să mă aşez mai comod pe pat; nu intenţionam să mă ridic fără a fi operat. Am mai spus: Nu am nici o garanţie că nu voi rămâne fără curent în mijlocul străzii. Nu am nici o garanţie că nu îmi va ceda alt segment ori că nu o va lua razna. Dacă cineva nu trebuie să creadă că va fi nemuritor, acela sunt eu. În timp ce rosteam aceste cuvinte, mi-am dat seama că erau ale lui Seneca. El afirmă – sau cel puţin eu l-am înţeles aşa – că, dacă nu suntem conştienţi de efemeritatea noastră, suntem înclinaţi să ne irosim zilele de care avem parte. Şi, cu ele, viaţa. M-am adresat din nou doctorului: Dacă doriţi, dau în scris că dumneavoastră nu aveţi nici o vină.

O'Shea oftă:

– Aşadar, dacă înţeleg eu bine, nu îmi pot imagina că un sistem militar este conceput exagerat de vulnerabil. Fie.

Aduse prosoape sterile, o seringă şi o fiolă al cărei conţinut îl scoase cu grijă şi îmi făcu câteva injecţii în jurul rănii. În timp ce anestezia locală începea să îşi facă efectul, dezinfectă abdomenul cu ceva roşu şi urât mirositor şi, cât acesta se usca, adună instrumentarul necesar operaţiei.

Eu priveam tavanul şi încercam să nu mă mai gândesc. Degeaba. Apoi, O'Shea reapăru în câmpul meu vizual şi, în timp ce îşi punea mănuşile, mă întrebă:

– V-am mai întrebat câte operaţii aţi suportat?

– Când am ajuns la cincizeci, am încetat să le mai număr, am răspuns cu o voce probabil cam pierdută. Prin faţa ochilor fugeau imagini, pereţi înalţi până la cer acoperiţi cu faianţă verde, zgomote metalice, precum cele făcute de săbii într-o bătălie din vechime, felinare cu lumini reci, bărbaţi şi femei cu măşti de tifon la gură, aparate care vuiau, piuiau şi zbârnâiau, gâfâitul profund al maşinăriilor pentru respiraţie artificială.

– Incredibil. Mă refer la faptul că aveţi atât de puţine cicatrice.

Nu am spus nimic. Atunci se experimentaseră pe noi toate procedeele cunoscute de chirurgia cosmetică, plus altele nu chiar atât de cunoscute, nou descoperite, care promiteau mult. Ni se făcuseră o mulţime de promisiuni, prin comparaţie cu care rezultatul era meschin. Acum era inutilă o discuţie cu privire la ele. Preferam să mă concentrez asupra senzaţiei de rece care punea stăpânire pe abdomen.

– Simţiţi? l-am auzit pe O'Shea.

– Ce?

– Bine. Încep acum. Va fi suficientă o incizie mică.

– Anunţaţi-mă înainte de...

Ce voiam să spun? Nu era durere. Nu durere simţeam. Asta era situaţia. Cineva lucra din nou cu bisturiul pe corpul meu, chinuitul meu corp.

Vocea doctorului era sonoră, liniştitoare, inducea încredere:

– Nici o grijă. Vă ţin la curent cu totul. Şi vocile doctorilor de odinioară erau sonore, liniştitoare, inducând încredere. Se auzi iarăşi vocea: Gândiţi-vă cum să reduceţi sângerarea.

– Totul este clar.

Ce des mă refugiam în Seneca! „Pentru un om există o singură nenorocire, şi anume faptul că în viaţa sa există lucruri pe care el le consideră nenorociri.“ De cât timp s-a cuibărit această frază în sufletul meu? Nu voi uita niciodată cum odată, trist, supărat pe soarta mea, mă târam pe străzile din Dingle şi, fără să îmi dau seama, am dat, într-o cutie cu cărţi cu preţ redus din faţa unei librării specializate de fapt în literatură gaelică din Dyke Gate Lane, de o cărţulie jerpelită cu texte din filosofii romani vechi. Seneca. Am deschis-o şi această frază a fost prima pe care am citit-o. Parcă mi se adresa mie.

Bineînţeles că am cumpărat cartea. Mă costase atunci o jumătate de liră irlandeză, dar am citit-o ca şi cum ar fi fost cea mai preţioasă achiziţie a vieţii mele.

– Am degajat implantul, spuse doctorul O'Shea, capete firului se văd bine. Mai întâi, trag contactul: trei, doi, unu – acum.

Am simţit cum îmi înţepeneşte corpul, cu excepţia braţului stâng. Se întunecă şi ochiul drept, dar cel stâng, cel natural, nu avu nimic de suferit.

– Trag doza – acum. La prima vedere, ambele capete par să se îmbine; trebuie doar să le curăţ puţin... aşa. Acum, cuplez contactul la doză.

Se auzi un clinchet, sau cel puţin aşa am crezut eu, şi imediat am revenit la viaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Funcţionează, am articulat cu greutate.

– Slavă Domnului! Exclamaţia era cam stresată şi l-am simţit lucrând intens la abdomenul meu. Hmm... aţi putea să reduceţi din nou sângerarea? Vorbesc în interesul pantalonilor dumneavoastră.

Bineînţeles că, prin întreruperea circuitului electric, ajutajul se redeschisese. Aveam pretutindeni în corp asemenea ajutaje, construcţii mici în jurul anumitor artere, care pot limita fluxul sanguin în anumite părţi ale corpului. Devenise o tortură fără de sfârşit învăţarea modului de a stăpâni aceste aparate, dar acum este minunat că o pot face cel mai bine. Am oprit sângerarea rănii; a fost la fel de uşor ca reţinerea respiraţiei.

– Mulţumesc. Chipul lui O'Shea apăru deasupra mea. Îndepărtez implantul, asta doreaţi, nu?

– Absolut.

– Şi, înainte de a închide rana, asigur legătura firelor cu catgut care nu se autodistruge. Capetele lor par a fi bine fixate, dar este mai sigur.

– Exact.

Am putut în fine să mă relaxez. Priveam tavanul în timp ce O'Shea cosea, iar eu nu simţeam altceva decât o slabă senzaţie de presare. În cele din urmă, m-a dotat cu un splendid bandaj pe jumătate de abdomen şi m-a rugat să încerc să mă ridic. Lucru nu prea simplu când simţi că nu ai pântece, dar am reuşit în cele din urmă.

– Vă pot duce acasă dacă vreţi, spuse el.

– Nici nu poate fi vorba, am ripostat.

În localitate oricine recunoaşte maşina sport, roşie a doctorului. Este suficient ca aceasta să cotească pe o stradă, ca toţi locuitorii să intre la idei. Idei nu totdeauna cele mai potrivite, dar, în orice caz, atunci când este vorba despre confidenţialitate, doctorul O'Shea circulă pe jos.

– Tocmai aţi fost supus unei operaţii. Ar trebui cel puţin să vă mai reveniţi niţel.

– Îmi voi îmbrăca cămaşa şi haina, voi lua geanta mea de umăr, vă voi strânge mâna recunoscător şi voi pleca acasă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Pe chipul lui apăru o expresie pe jumătate admirativă, pe jumătate îngrijorată:

– Păi, sigur, doar sunteţi *Superman.*

– Exact. Şi voi face chiar şi nişte cumpărături de sfârşit de săptămână.

– Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva.

Implantul era mai mic decât mă aşteptasem, acoperit cu un strat fragil, alb, ce părea din plastic. Doctorul O'Shea îl spălă rapid şi îl introduse într-un borcănel cu capac, pe care mi-l întinse.

– Vă rog, cu siguranţă că valorează un milion de dolari.

– Cel puţin, am rânjit eu.

– Şi, pe lângă asta, este proprietate a guvernului Statelor Unite ale Americii.

– La fel ca o jumătate a corpului meu.

Era clar că nu mă voi descotorosi niciodată de majoritatea acestei proprietăţi a guvernului Statelor Unite ale Americii. Cu toate acestea, priveliştea micului aparat ce părea ciudat de fără rost mă umplea de un fel de satisfacţie pe care nu o mai trăisem de mult timp. Cel puţin, reuşisem un pas pe calea cea corectă. Am pus borcănelul în buzunarul pantalonilor şi am luat cămaşa de pe speteaza scaunului pe care o lăsasem. Bandajul mă ciupi uşor când m-am răsucit ca să bag braţul pe prima mânecă.

– În treacăt fie vorba, cineva a întrebat de dumneavoastră ieri, spuse doctorul în timp ce se spăla pe mâini.

M-am oprit brusc. M-a trecut un fior rece.

– A întrebat de mine?

Doctorul O'Shea întinse mâna după prosop.

– Un asiatic. Vorbea engleza cu un accent ciudat. Un om straniu. Insistent. Antipatic. Avea o fotografie a dumneavoastră şi voia să ştie dacă vă cunosc.

– Şi?

– Bineînţeles, i-am spus că nu v-am văzut în viaţa mea. Atârnă cu grijă prosopul la locul lui. Era o fotografie cam veche, după care puteaţi fi recunoscut doar dând dovadă de multă fantezie.

Ar fi fost mai mult decât alarmant dacă fotografia ar fi fost mai nouă, pentru că ultima poză fără scop medical o făcusem în 1985, pentru legitimaţia care îmi permitea accesul în cea mai secretă zonă a bazei oricum secrete.

– A spus cine este? Şi de ce mă căuta tocmai pe mine?

– Oh, am avut impresia că peria tot oraşul, casă cu casă.

– Pentru a mă găsi? Am început brusc să mă închei grăbit la nasturi. Asta nu îmi place.

– În locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji. După cum se purta, nu pot să îmi închipui că cineva i-ar spune ceva.

Chiar dacă doctorul O'Shea le avea cu secretele – îmi trecu prin minte că şi obligaţiile lui ca medic erau în acest sens –, cu siguranţă că nu înţelegea adevărata dimensiune a păstrării secretului în cazul meu. Era de neimaginat o situaţie în care apariţia unui necunoscut care mă căuta să reprezinte o veste bună sau măcar una banală.

Pentru a-ţi potoli foamea şi setea este de prisos să colinzi mări şi să faci cuceriri. Ceea ce pretinde natura este uşor de obţinut şi de preparat, dar ceea ce este în plus se obţine cu sudoare.

Seneca, DE VITA BEATA

CAPITOLUL 3

Extrem de tulburat, am părăsit cabinetul medical. În timp ce păşeam apăsat coborând pe Goat Street, priveam în jur mai mult şi mai suspicios decât de obicei, închipuindu-mi că simt mai puternic chiar şi apăsarea surdă a bateriei nucleare din abdomenul meu. Cerul era apăsător şi prevestitor de ploaie – un burete în nuanţe de gri-închis, dar aşa arată el mai totdeauna. Deasupra coastei irlandeze, se întâlnesc vânturile care se încarcă cu umiditate în lungul lor drum peste Atlantic, aici dau pentru prima dată de uscat, situaţie de care profită din plin.

Pe Upper Main Street mi-a surâs norocul: de parcă m-ar fi aşteptat, din intrarea hotelului se ivi Bridget, fermecătoare şi plină de voie bună, urmată de o pereche, el şi ea cam îndesaţi, uşor obezi, izbitor de palizi şi ţinându-se după ea târşâindu-şi picioarele de parcă tocmai îşi luaseră pastilele pentru somn. Turişti fără îndoială, Brennan's Hotel administrând şi câteva case de vacanţă. Veneau de pe continent, pentru că bărbatul, vrând să urce pe stânga la volanul maşinii închiriate, se opri brusc şi enervat de parcă i se mai întâmplase acest lucru cel puţin de zece ori astăzi, ocoli maşina bombănind. Faptul că se aflau aici la această oră însemna că se treziseră inuman

de devreme pentru a prinde prima cursă către Irlanda, căci de la aeroportul Shannon până la Dingle sunt lejer trei ore şi jumătate de condus, mai ales dacă circuli pentru prima dată pe partea stângă a drumului.

Este momentul să mărturisesc că am călătorit pe acest traseu doar pe locul de lângă şofer, atunci când am venit în Irlanda, şi atunci am renunţat la ideea de a-mi procura aici o maşină. Din punct de vedere tehnic, ar fi fost posibil. Dacă a trebuit să mă obişnuiesc cu atâtea, m-aş fi descurcat şi cu circulaţia pe stânga, dacă ar fi trebuit, dar pentru ce? Nu ştiu unde aş fi putut să mă duc.

M-am oprit la o distanţă rezonabilă şi am privit cum Bridget explica perechii drumul. Nu se auzea ce le spunea, dar îi urmăream fascinat gesturile cu care îşi însoţea explicaţiile, graţioase şi totodată hotărâte, nepermiţând contrazicere. După cât se părea, cei doi erau cazaţi la *Marina Cottages,* lângă fabrica pentru prelucrarea peştelui.

În cele din urmă, Bridget se urcă în propria maşină şi plecă cu nou-veniţii în urma ei, iar în acest moment mi-am dat seama că nu am să o mai revăd în cazul în care în sistemul meu de securitate va apărea o fisură şi eu voi fi rechemat în SUA.

Un asiatic. Asta putea însemna orice, dar, dacă i-aş relata lui Reilly despre asta, el şi cei din spatele lui s-ar gândi la un singur lucru: *China!* Şi îmi vor ordona să vin acasă mai repede decât ai spune „încălcarea drepturilor omului".

Pe de altă parte, oficial, eu nu îl cunosc pe doctorul O'Shea deloc. Dacă totul ar fi decurs oficial, acum eu m-aş fi plimbat prin oraş fără să am nici cea mai mică bănuială că un om cu o fotografie în mână caută un anume Duane Fitzgerald.

Deci nu am nici un motiv pentru a-l informa pe locotenent-colonelul Reilly.

Îmbărbătat de această concluzie consolatoare, am trecut prin faţa hotelului şi am tras cu coada ochiului după bărbaţi cu

trăsături asiatice pe afişul care acum era lipit pe una dintre ferestre. *Finnan's Folk* va cânta vineri, săptămâna viitoare, la O'Flaherty's Pub, la ora douăzeci, ceea ce aici, în provincie, se traducea prin ora opt seara. Anunţul era ornat cu un desen care reprezenta un violonist cu barbă, la a cărui vedere mi-am amintit că văzusem odată, la bibliotecă, un CD al acestui grup. O femeie împinsese coperta prin ghişeul pentru restituirea cărţilor şi imediat un tânăr o luase. Mrs. Brannigan surprinsese privirea mea uimită şi îmi explicase mai târziu că CD-urile cu *Finnan's Folk* sunt atât de cerute, încât biblioteca nu poate să le procure în număr suficient. De aceea, pe rafturi nu stau mai mult de câteva ore. Orchestra este un fel de celebritate locală de când interpretează propriile piese în stil tradiţional, dar cu texte revoluţionare extrem de populare.

Afişul mi-a trezit un neplăcut sentiment al unei vagi conştiinţe a înstrăinării mele. Trăiesc aici, totuşi nu fac parte din ceea ce există aici. Pe mine nu mă vei întâlni în cârciumile care în Dingle sunt în număr de peste cincizeci. Foarte puţini oameni îmi cunosc numele. Nu am prieteni. Pentru a-mi ocroti taina, duc o viaţă ciudat de lipsită de relaţii.

M-am întors, am continuat să cobor pe drum şi am încercat să îmi fac ordine în gânduri. N-are rost să tânjeşti după ceva ce a devenit de neobţinut. La temelia vieţii trebuie să stea mulţumirea cu ceea ce ai, nu altceva. Înţeleptul, spune Seneca, resimte neajunsul, dar îl domină. În timp ce mergeam, vedeam în minte pagina din carte cu pasajul respectiv şi mi-am propus să o recitesc când ajungeam acasă.

În ce priveşte resimţirea neajunsului, în dreptul poştei, simţeam cum cicatricea operaţiei trăgea de mine dureros, de parcă ar fi vrut să îmi vorbească. Am privit grilajul lăsat şi tăbliţa pe care era scris programul de funcţionare şi am remarcat că Billy Trant devenise o problemă.

Statele europene insistă în a cunoaşte reşedinţa tuturor cetăţenilor lor. În acest scop există un sistem perfecţionat, un birou de evidenţa populaţiei în fiecare localitate, şi este o îndatorire să te anunţi la poliţie. Pentru a evita situaţia când cineva căutându-mă în Irlanda să poată să meargă la un astfel de birou şi, contra unei taxe minore, să afle locul unde mă aflam, plus alte date, pentru mine se încheiase cu poliţia irlandeză un acord special. Varianta oficială era că mă aflam într-un gen de program de protecţie a martorilor şi datele mele erau disponibile doar cu aprobarea organelor americane competente. Aprobare care bineînţeles că nu era dată niciodată.

Ceea ce însemna că misteriosul asiatic, dacă se prezentase aici la biroul de evidenţa populaţiei, o luase în barbă. Dar dacă îi trecea prin cap să se intereseze la poştă? Eu nu primeam doar pachete la post-restant, ci din când în când şi scrisori de care Reilly nu ştia nimic şi nici nu era nevoie să ştie. Acestea nu erau aduse de Billy, ci de către un poştaş pe care încă nu îl văzusem la faţă, dar plec de la ideea că Billy îmi cunoaşte adresa. Ar tăinui-o el faţă de cineva care i-ar debita o istorioară oarecum plauzibilă? Era prea târziu să mai fie instruit corespunzător.

Un moment, m-am simţit neobişnuit de vulnerabil, ba chiar fragil. Îmi simţeam bateria oscilând în bazin la fiecare pas, credeam că îmi simt şi inima-turbo şi mi se părea că, în orice clipă, toate aceste aparate se vor desprinde de mine şi se vor împrăştia pe jos. Cel mai bun lucru ar fi fost să mă duc acasă şi să mă întind în pat, dar, în loc să procedez astfel, am respirat adânc şi, conform planului, mi-am îndreptat paşii spre Bridge Street, iar acolo am intrat în vălmăşeala de la GARVEYS SUPERVALU.

Fac rareori cumpărături şi, atunci când fac, nu cumpăr multe. Sirop de fructe, miere, condimente, muştar, sos de mentă şi altele de acest gen – nu am nevoie de mai mult, iar o pungă de

astfel de cumpărături îmi ajunge mult timp. Acesta este un motiv pentru care, în condiţiile de aici, prefer acest centru comercial mare: nimeni nu bagă de seamă cu ce sortiment bizar mă prezint mereu la casă.

Oricum, de fiecare dată este un chin să împing căruciorul cu cumpărături printre rafturi, printre legume, fructe, saci cu cartofi ce îmi amintesc de cartofii aburinzi copţi în sobă din vremea copilăriei. O vreme am zăbovit dus pe gânduri în faţa galantarului cu carne, zicându-mi că mi-aş da mâna dreaptă în schimbul unui barbecue într-o noapte călduţă de vară, sub cerul plin de stele, să mai adulmec o dată mirosul picant al cărnii care se frige, ştiind că una dintre acele fripturi care sfârâie pe grătar este a mea, împreună cu un ketchup iute şi cu o bere de la gheaţă. Apoi, am realizat că demult renunţasem la braţul meu drept şi am împins mai departe căruciorul încă gol, trecând pe lângă sectorul frigorific cu produse lactate, majoritatea dintre ele otravă curată pentru mine acum, departe de pâine şi uleiul de măsline, departe de fulgii pentru micul dejun. Detergent – de ăsta aveam eu nevoie.

În fine, ajung la galantarul cu mirodenii. Concentratul reprezintă hrana perfectă pentru organismul meu, dar are gust de clei expirat pentru tapet. Fără tabasco, muştar, sirop sau alte adaosuri similare nu înghit aşa ceva. Elaborez adevărate reţete şi meniuri – prima porţie cu cimbru, piper, oţet şi sare, ca fel principal, urmată de o a doua, cu sirop de arţar şi cocos ras ca desert.

Tocmai studiam lista cu ingredientele unui sos de vanilie, când l-am văzut. Bărbatul care mă căuta.

Era el, fără îndoială. Un asiatic, probabil de origine japoneză. Scund, tipul de nervos slab, cu părul negru, cu ochi oblici inconfundabili, cu o adunătură absurdă de articole de îmbrăcăminte pe el, care la Tokio sau în alte megametropole ar fi trecut drept moderne – în conservatorismul irlandez însă eşti

scutit de extravaganţele vremelnice ale modei. Se învârtea prin zona intrării în supermarket, se apropia mult prea mult de cei care treceau de case, le vântura pe sub nas o fotografie de mărimea unei cărţi poştale şi le punea direct aceeaşi întrebare.

Am pus sticluţa înapoi în raft. Era aproape ireal să priveşti la strădaniile acestui om. Umbla ca o muscă care se izbeşte mereu de un geam, fără să înţeleagă că toate eforturile ei sunt inutile. Cel puţin câţiva dintre oamenii la care se năpustea trebuie să mă fi văzut aici, în magazin, dar modul în care îi aborda, mult prea apropiat, mult prea agitat, mult prea insistent şi revendicativ, îi făcea să se dea înapoi şi să caute să scape. Mă întrebam de ce face asta. Mi se părea că habar n-avea de limbajul corporal aflat în uz în civilizaţia occidentală.

Totuşi, prezenţa lui îmi era neplăcută. Oricum, un centru comercial este conceput în aşa fel încât să poată fi părăsit doar prin ieşirea prevăzută în acest scop. Iar eu nu sunt tocmai ceea ce s-ar înţelege printr-o apariţie ştearsă; nici nu luam în consideraţie posibilitatea de a trece pe lângă el nebăgat în seamă.

Am rămas deci unde mă aflam, urmărindu-l pe bărbatul care nu dădea nici un semn că ar renunţa, ci, din contră, părea hotărât să insiste până la ora închiderii şi să-l întrebe despre mine pe fiecare client al magazinului. Emana o agitaţie care indispunea. Acţiona de parcă venea dintr-o lume în care scările rulante funcţionau mai rapid, uşile automate se deschideau mai repede, o lume în care fiecare aleargă, în loc să meargă, şi în care ora durează doar cincizeci de minute. Nici măcar nu avea răbdare să aştepte până când cineva plătea şi îşi strângea cumpărăturile; degetele mâinilor lui făceau mişcări circulare, nerăbdătoare, de parcă ar fi vrut mai curând să le trosnească vreo câteva celor interogaţi, ca aceştia să se grăbească.

Când pe lângă mine trecu responsabilul magazinului, un bărbat slab, cu bucle roşcate, uşor încărunţit la tâmple, l-am apucat de mâneca halatului alb.

– Pot să vă rog ceva?

Îmi aruncă o privire uşor nerăbdătoare.

– Vă rog, sir?

– Îl vedeţi pe bărbatul de la intrare, care vă deranjează clienţii? Mă urmăreşte pe mine. Voiam să vă întreb dacă există posibilitatea de a-l da afară din magazin.

Capul i se ridică precum un tun automat care goniometra ţinta.

– Poftim? Urmări un moment ce se petrecea în faţa uşilor de sticlă ce dădeau în Bridge Street şi păru că nu vrea să creadă ceea ce vedea. Continuă şuierând: Aşa ceva nu se poate, nu, aşa ceva într-adevăr nu se poate!

O luă din loc furtunos şi, şchiopătând, trecu cu halatul fluturând pe lângă cei care aşteptau la casă şi puse mâna pe bărbat. Acesta vântura fotografia încoace şi încolo, gesticula şi argumenta, totul atât de aproape de faţa responsabilului, de parcă ar fi vrut să îl sărute. S-a iscat un fel de luptă corp la corp în care au intervenit şi alţi angajaţi ai magazinului, care împreună reuşiră să-l scoată pe străin afară, unde tămbălăul continuă, de astă dată verbal, dar pe un ton ridicat.

– Nemaipomenit, zise responsabilul revenind la mine, cam deranjat şi năduşit. Continuă afară, pe stradă, acolo nu îi pot interzice. Mă privi suflând din greu şi întrebă: Ce s-a întâmplat? Vă urmăreşte?

– L-aţi recunoscut pe bărbatul din fotografia pe care o arată el tuturor?

Clipi şi negă:

– Nu.

– Cineva mi-a povestit despre acest bărbat şi mi-a zis că are o fotografie care mă reprezintă pe mine, i-am explicat. De aici suspiciunea mea că m-ar căuta.

– Şi de ce v-ar căuta?

– Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu.

– Vă înţeleg.

M-am tot întrebat ce a crezut el că a înţeles. Cu privirea îndreptată asupra a ceea ce se petrecea în stradă, ridică din sprâncene.

– Dacă doriţi, vă pot da drumul prin spate.

– Ar fi grozav.

– O problemă ar fi cumpărăturile dumneavoastră. Examină conţinutul căruţului, estimând dacă ar putea să renunţe la deverul reprezentat de un pachet cu detergent de rufe, o sticlă cu sirop de zmeură şi un pahar cu muştar, şi spuse: Aş putea să vi le trimit acasă în această seară. Lucrurile trebuie să fie scanate la casă, înţelegeţi?

– Pot veni să le iau mâine-dimineaţă, am propus. În nici un caz nu voiam să dau adresa mea şi altor oameni. Am deschis geanta mea de umăr şi am zis: Aici am doar un pachet ridicat de la poştă.

Dădu din cap.

– Este în ordine. Veniţi.

L-am urmat. Ne-am dus în partea din spate a magazinului, unde a deschis o uşă din oţel vopsită albastru, care da într-un depozit întunecat, aproape gol. Mai erau aici doi paleţi singuratici, cu hârtie igienică. Larma vocilor din magazin nu se mai auzi când închise uşa în urma noastră. Îmi indică un colţ unde să las căruţul.

– Vă vom reţine cumpărăturile la dispoziţia dumneavoastră pentru luni. Întrebaţi simplu la casă.

Am dat doar din cap; chestiunea îmi era în acest moment absolut indiferentă.

Abia acum am remarcat că mersul lui specific se datora faptului că, în locul piciorului drept, avea o proteză. Marcat de o senzaţie neclară de solidaritate, l-am urmat într-un birou în care zumzăia un computer vechi, am trecut apoi printr-un coridor slab iluminat, cu podea din beton prost nivelat, până

când, printr-o altă uşă din oţel, am ieşit afară. Mă aflam pe Strand Street, cu vedere la port şi la primele autocare cu turişti din acest weekend.

– Mulţumesc mult, am spus şi i-am strâns mâna.

Chiar îi eram recunoscător pentru solicitudinea manifestată cu modestie. Pe cei mai mulţi irlandezi i-am perceput aşa: nu întreabă multe, ci pur şi simplu ajută. În această clipă, ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit era să plec de aici.

– Vă pot trimite cumpărăturile, dacă doriţi, repetă el.

Părea să-i pese foarte mult dacă intru sau nu în posesia siropului meu de zmeură.

– Mulţumesc. Dar luni este bine.

Mai aveam acasă ceva mirodenii şi un rest de zahăr. Mă voi descurca.

– Atunci, este bine, spuse el. Un weekend plăcut.

Zgomotul cu care se închise uşa avea ceva din sunetul făcut de o uşă de închisoare când se închide.

Filosofia nu este o îndeletnicire pentru mase, prin care cineva poate să se dea în spectacol. Esența ei nu se află în discurs, ci în atitudine. Ea nu va fi folosită spre a pierde timpul în mod plăcut, pentru a alunga plictiseala în orele libere.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 4

Acasă, mi-am notat evenimentele zilei şi l-am urmărit din când în când pe străinul care mă căuta în port. De la fereastra locuinţei mele am o privelişte bună asupra zonei portului, excepţie făcând o parte a debarcaderelor pentru ambarcaţiuni mai mici, pentru că vederea îmi era blocată de un şlep străvechi, care fusese tras probabil din timpuri imemorabile la chei, unde ruginea şi mai era folosit doar de păsările mării ca loc de cuibărit; un monument ruginit şi diform al vremelniciei. La vederea lui, mă întreb mereu, involuntar, cum arătau implanturile mele după decenii petrecute în umiditatea cărnii omeneşti.

La unul dintre cheiurile mai mari era ancorat un vas de pescuit care descărca rechini. Cadavrele însângerate şi alunecoase erau scoase unul câte unul, în cârligele macaralei, se bălăbăneau în aer şi, în final, erau dirijate de bărbaţi vânjoşi, cu un fel de lănci, în containere pentru transport, pe care, când se umpleau, le lua un stivuitor şi le ducea direct la fabrică. La sângerosul spectacol asistau o mulţime de spectatori. Aceştia făceau fotografii şi căscau gura, iar printre ei

se preumbla urmăritorul meu necunoscut, cu fotografia şi cu stilul său agasant.

Oricine arunca o privire pe fotografie dădea doar din cap. Nu trebuia să mă îngrijorez. Asta îmi spuneam eu. Dar, când m-am îndepărtat de la fereastră, am avut totuşi senzaţia că va trebui să spun rămas-bun pereţilor mei sărăcăcioşi.

Casa în care trăiesc este lipsită de strălucire; o cutie de culoare gri-deschis, cu o bază aproape pătrată, cu acoperiş ascuţit, cu marchiză acoperită cu zidărie în mijlocul faţadei şi cu câte o fereastră posomorâtă în stânga şi în dreapta. Din uşă până la portiţa din fier forjat a grădinii este un pas şi despre ceea ce se întinde în grădina din faţă, între zidul casei şi gardul zidit, nici nu merită să vorbim. Cu atât mai mult cu cât aici a fost plantat şi un stâlp de beton pentru cablurile electrice şi reţeaua telefonică. În spatele casei este o palmă de pământ mai mult, unde în schimb deseori duhneşte insuportabil un canal colector care trece prin spatele tuturor caselor de pe stradă. Nu am nici pod şi nici pivniţă, am doar un antreu între uşa din faţă şi cea din spate, în stânga este camera de zi şi baia, în dreapta e bucătăria şi dormitorul, totul mic şi îngust ca într-o căsuţă pentru păpuşi.

Dar este casa *mea.* Îmi *aparţine.* Am moştenit-o de la bunica, care a murit în 1987, puţin după moartea părinţilor mei. Deoarece atunci nu am putut să îi dau altă întrebuinţare, am închiriat-o unei bătrâne din localitate şi nu m-am mai gândit la ea până când, şapte ani mai târziu, aceasta a răposat într-un moment cum nu se poate mai potrivit pentru mine. Tocmai devenisem pensionar înainte de vreme şi primisem aprobarea oficială din partea unui general care probabil că nu a ştiut exact ce a făcut înainte de a mă stabili în străinătate. Aşa că m-am stabilit în Dingle, patria străbunilor mei care, ca mulţi alţii, şi-au căutat norocul în Lumea Nouă în vremea foametei celei mari.

Pensia mea nu este mare, dar viaţa în Irlanda este ieftină şi ce mi-ar trebui în plus? La supermarket, las bani puţini, de ieşit la o masă scumpă nu ies, chirie nu plătesc şi pe nimeni nu priveşte cât de vechi ori cât de frumoase sunt lucrurile pe care le îmbrac, iar pe mine nici atât nu mă interesează. Când m-am mutat, am aruncat mobila veche, am cumpărat mobilă nouă pentru că trebuia, dar asta a fost singura achiziţie şi este mult de atunci. În primele săptămâni petrecute în Irlanda, dădusem într-o paranoia împrăştiată, construind tot felul de ascunzători în casă şi depunând mult efort în instalarea unui gen de clapă pentru pisică la uşa din spate, prin care voiam să fug când ar fi apărut – să zicem – agenţi ruşi la intrare. Ori chinezi, îmi era indiferent. Dar nu au apărut. Mai am sculele şi le folosesc pentru mici reparaţii necesare când şi când, în casă. Din fericire, majoritatea lucrurilor le pot face singur şi astfel economisesc ceva euro.

Cei mai mulţi bani îi cheltuiesc pe cărţi. În principiu, nu fac multe alte lucruri în afară de a citi şi a mă plimba. Citesc multe romane, de obicei literatură distractivă, romane poliţiste şi de genul acesta, pe care le iau în special de la biblioteca orăşenească, dar, îndemnat de miss Brannigan, am cutezat să iau şi lucrări ale unor scriitori irlandezi celebri, cum ar fi scrierile lui Yeats, romane de Oscar Wilde, Jonathan Swift, John Synge sau Christopher Nolan. I-am încercat şi pe Beckett şi James Joyce, dar a fost de ajuns o privire, ca să îmi dau seama că mă depăşeau. La început, am mai trecut prin faza în care citeam ca un apucat cărţi cu tematică militară, despre arme, războaie mondiale şi aşa mai departe. M-am forţat să trec peste această fază, pentru că trecutul trebuie cumva lăsat în pace. Şi a trecut ceva timp de atunci.

Apoi, de la un timp, au apărut filosofii. Lângă fereastra camerei de zi se află propria etajeră cu cărţi şi, cu toate că aş putea să jur că le cumpăr absolut nesistematic, doar ceea ce mă

atrage, acolo, majoritatea scrierilor sunt filosofice. Să fim înţeleşi, nu susţin că pricep ceva din filosofie. În principiu, nu mă prea pricep la nimic, poate cu excepţia luptelor şi a purtării războaielor, pentru că asta am învăţat să fac. Şi nu mai este nevoie să fac ceea ce mă pricep să fac. Nu mai trebuie să lupt decât pentru a o scoate la capăt cu viaţa mea. Iar, dacă te gândeşti mai bine, asta trebuie să o facă toţi.

M-am apropiat cu naivitate de filosofi. Despre ei ştiam doar că au ceva de-a face cu viaţa şi cu sensul ei. Şi atunci când, să zicem, vreau să citesc o carte despre Noua Guinee, nu citesc una veche de sute de ani, nu? Ci o procur pe cea mai nouă existentă. Din acest motiv am început cu filosofii moderni. Wittgenstein – nu am înţeles o iotă din el. În carte, toate frazele erau numerotate şi, de la bun început, nu am ştiut ce era cu asta. Betrand Russel era distractiv de citit, dar aveam permanent sentimentul că premisele sale nu se găseau la cineva ca mine. Aşa că m-am gândit că mai bine ar fi să o iau niţel înapoi şi să caut o carte care să îmi explice principiile de bază. După ce mă chinuisem cu o carte extrem de ciudată a lui Friedrich Nietzsche, cineva mi-a vândut pontul că Imannuel Kant ar fi fundamental. Acum, am aici întreaga lui operă, minunat cartonată în roşu, iar semnul de carte se află în primul volum pe la pagina şaptesprezece, cam pe la mijlocul prolixelor consideraţii despre raportul predicatului cu subiectul şi al judecăţilor analitice cu cele sintetice. M-am dus special la bibliotecă pentru a-mi lămuri noţiuni ca *a priori* şi *a posteriori.* Ajunsesem să citesc o singură frază, ca apoi să mă plimb o după-amiază întreagă pe plajă gândindu-mă şi când nici asta nu m-a dus mai departe, am renunţat la Kant.

O perioadă am cumpărat doar, fără a citi, până când am dat de vechii greci. Atunci, am avut pentru prima oară senzaţia că pricep cel puţin atât cât să pot manifesta o preferinţă.

Aristotel, de exemplu, mi se pare prăfuit şi, când am constatat că credea pe bune că creierul ar fi doar un organ destinat răcirii sângelui, l-am dat deoparte. Mi-am pus întrebarea: Ce îmi poate spune mie despre viaţă unul ca el? Socrate îmi aminteşte fatal de Drummond, un agent de asigurări de la noi, despre care tata obişnuia să spună că unica şansă de a nu te lăsa dominat de el era să nu te angajezi cu nici un chip într-o discuţie cu el. Platon, cu ideile lui turbate despre statul ideal, este o lectură extrem de înfiorătoare; modul în care împărţea populaţia în muncitori, gardieni şi conducători aş zice că putea fi atribuit şi lui Stalin. Epicur vorbeşte cam împrăştiat despre sentimentele de durere şi de plăcere, aşa cum ele se amplifică şi se condensează, şi cum absenţa unuia condiţionează prezenţa celuilalt, şi aşa mai departe, dar, în această privinţă, după părerea mea, nu putea şti mare lucru. Iar a vedea sensul vieţii pur şi simplu în plăcere, hotărât lucru, mi se pare simplist.

Şi aşa am tot căutat până când, la Seneca, am făcut *clic*. Poate pentru că era roman, şi nu grec. Uneori, mă gândesc că noi, americanii, suntem un fel de romani de astăzi: puterea militară numărul unu în lume, care le spune tuturor celorlalţi încotro să o ia. Şi, de câte ori citesc ceva despre modul de viaţă roman, acesta mi se pare în multe privinţe foarte american atât în ce priveşte excesul, cât şi în ce priveşte cumpătarea pragmatică. Este surprinzător în fond chiar faptul că au existat filosofi romani.

Cărţulia mea de Seneca stă întotdeauna la îndemână, dar, în această după-amiază de sâmbătă, nu dispuneam de liniştea sufletească necesară cititului. După ce mi-am terminat notările în jurnalul personal, m-am apucat să rearanjez cărţile şi să le şterg de praf. Ceea ce prezenta avantajul că îl puteam supraveghea şi pe neostenitul meu urmăritor.

După ce pescadorul fu descărcat şi mulţimea se împrăştie, se mută la staţiile de autobuz şi la danele vaselor mici. O altă vestită atracţie în Dingle este un delfin botezat Fungie, care trăieşte în golf şi din motive necunoscute, cooperează cu proprietarii de bărci locali: de fiecare dată când vizitatorii, clienţii lor plătitori, ies în larg, îşi face negreşit apariţia, se lasă fotografiat, face giumbuşlucuri, şi toate acestea fără a fi răsplătit în vreun fel. Apariţia lui este atât de sigură, încât, dacă nu este văzut în timpul unei excursii cu barca, banii încasaţi pentru bilet se restituie excursioniştilor. Aşa am păţit eu când, ca nou-sosit în Dingle, mai credeam că nu pot să ratez nimic din ceea ce era demn de văzut. În timpul primei şi unicei mele ieşiri cu barca, nu am văzut nici un delfin, iar barcagiul m-a asigurat, în timp ce îmi restituia banii – pe atunci mai erau încă în circulaţie lirele irlandeze –, că acest lucru era absolut neobişnuit. De parcă cel păgubit fusesem eu, şi nu el. Mai exact, nu sunt deloc sigur că Fungie mai trăieşte; citisem că delfinul se fâţâia prin golf de pe la începutul anilor '80. Oare cât de mult trăiesc delfinii? Nu am idee. În orice caz, bărcile pleacă în curse ca şi înainte, le văd zilnic.

Urmăritorul meu se preumbla printre toţi oamenii, agita fotografia, punea întrebări. A durat jenant de mult până când a înţeles că aceia pe care îi inoportuna erau doar turişti. Atunci, s-a oprit, s-a uitat la autobuze, a făcut cu mâna stângă nişte remarcabile mişcări nervoase, dând totodată întruna din cap.

L-am văzut şi mai târziu în port, stând pe o bancă şi părând complet epuizat. Aşa cum şedea acolo şi privea tâmp golful, avea un aspect mai curând înduioşător decât periculos. Mai degrabă l-ai fi ocrotit decât să fugi de el.

În altă ordine de idei, Irlanda nu a fost niciodată cucerită de romani. Tocmai mi-a trecut asta prin cap. Irlandezii preţuiesc mult acest fapt.

*

Duminică m-am trezit ca de obicei. Abia când eram în baie, am realizat că trezitul s-ar fi putut desfăşura şi complet altfel. Am rânjit imaginii mele din oglindă şi mi-am cercetat rana. Arăta bine. Am decis să mai păstrez bandajul încă o zi.

În primii ani de pensie, căpătasem prostul obicei de a dormi dimineaţa până târziu. Până când am observat că asta nu-mi făcea bine. Ţi-o doreşti mereu atunci când, în viaţa ta, în fiecare dimineaţă, un ceas deşteptător te smulge necruţător din somn, dar vai de tine când obţii ce ţi-ai dorit: în scurt timp, devii depresiv şi te învârţi incapabil să mai faci ceva. După asta, am scos din nou vechiul deşteptător al bunicii şi mi-am impus un ritm zilnic de-a dreptul militar, în aşa fel că mă trezesc la ora şapte şi jumătate zilnic chiar şi fără ceas. Facem abstracţie de faptul că aceasta este o oră civilă. Dar tocmai când nu mai eşti obligat, atunci ai nevoie de ordine. Ordinea creează structura şi structura este ceea ce rămâne în cele din urmă.

Am deschis una dintre doze, am amestecat conţinutul cu un rest de marmeladă şi ceva zahăr şi *l-am introdus în mine.* (Îmi repugnă utilizarea termenului *a mânca* în acest context.) După care am trecut la plimbarea pe plajă de duminică dimineaţa. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca şi cum nu m-aş fi ascuns o jumătate de sâmbătă de un necunoscut.

Cu ocazia unei asemenea plimbări, în urmă cu mult timp am descoperit că nu sunt singurul om din Dingle care lipseşte duminică dimineaţa de la biserică. Dacă cineva mi-ar reproşa asta, m-aş dezvinovăţi povestind că, deşi tata fusese bineînţeles un bun catolic irlandez, la dorinţa şi solicitarea mamei, trecuse la protestantism şi aici o astfel de biserică nu există. Oricum, nici nu am căutat-o. Dar bineînţeles că nimeni, niciodată, nu mi-a făcut astfel de reproşuri.

Curios că tocmai Bridget îşi ia liber duminică dimineaţa, pentru a se lăsa pradă unicului ei hobby descoperit de mine: fotografia. Pozează, de preferinţă, epavele care ruginesc şi se descompun pe ţărm, ceea ce le dă un aer deosebit de pitoresc.

Vremea era frumoasă, însorită şi clară. Nu pot să mă apropii prea mult de apă, pentru că, din cauza greutăţii mele, m-aş afunda prea mult în nisip, dar urmez linia apei, o iau de-a dreptul, sunt atent, iar ceea ce se află la mare distanţă reuşesc să supraveghez cu ochiul drept. Este poate momentul să amintesc că am fost dotat cu optică telescopică pentru care Superman m-ar invidia. Ochiul meu artificial este un aparat de înaltă performanţă, cu obiectiv zoom şi, foarte important, cu stabilizator de imagine digital. Pot să citesc dincolo de bazinul portuar, în ziarele aflate la chioşcul de difuzarea presei, şi anume nu numai titlurile mari, ci şi subtitlurile. Bineînţeles că am implantat şi un amplificator de lumină şi un senzor infraroşu, totul într-o bilă care seamănă atât de mult cu ochiul iniţial, că nici mama, dacă ar trăi, nu ar remarca deosebirea. De necrezut, dacă te gândeşti mai bine.

Este de necrezut şi că, pentru acest dispozitiv, am renunţat la ochiul meu drept sănătos.

Când, în timpul plimbărilor mele matinale de duminică, o descopăr pe Bridget, mă opresc şi recunosc că îmi reglez privirea pentru a o apropia cât mai mult posibil. Ea se lasă pe vine, de exemplu, în faţa unei bărci răsturnate, cu catargul frânt, studiază cu un aparat de fotografiat cu oglindă de vizare nuanţele de rugină şi ciupercile de mucegai de pe epavă, iar eu sunt chiar lângă ea, fără ca Bridget să remarce acest lucru. Îi privesc pielea sclipitoare şi jocul viu al ochilor şi îmi imaginez că respir parfumul părului ei rebel... Uneori, în astfel de momente, îmi închipui că se apropie prea mult de una dintre aceste epave, aceasta se răstoarnă, iar eu dau fuga şi, cu

puterea mea extraordinară, o opresc înainte ca ea să fie îngropată sub epavă. Lucru pentru care ea îmi mulţumeşte cu un sărut moale şi fierbinte. O fantezie stupidă, cu care îmi poleiesc duminicile. Şi, ca să fiu cinstit, în cele mai multe duminici, nu o văd.

Ca şi astăzi. Bat cu pasul taluzul, ca un colindător singuratic, după care mai parcurg un arc larg de cerc mai sus de Dingle, unde vieţuiesc o mulţime de oi. Cu oile irlandeze mă înţeleg excepţional; cu ani în urmă, mi-am pierdut timpul memorând în banca mea de date analize digitale ale behăiturilor lor şi, deoarece laringele mi-a fost remodelat, pot să le redau fidel; aşa că am exersat până când mi-am dat seama cu ce sunete le linişteam şi cu ce sunete le puteam speria. Astfel că întotdeauna ne întreţineam bine, eu şi oile.

Când m-am întors în oraş, slujbele se încheiaseră la biserici şi străzile erau pline de oameni. Unii se îndreptau spre casele lor, ceilalţi către cârciumi. Eu făceam parte dintre cei care se îndreptau către casă. Nimeni nu luă în mod special act de prezenţa mea, cu excepţia celor care, adânciţi în diverse discuţii, răspundeau absenţi la salut dând din cap. Eram binedispus, murmuram în gând o melodie şi tocmai voiam să traversez strada când l-am revăzut pe urmăritorul meu care m-ar fi recunoscut dacă ar fi întors capul.

Şi venea de pe strada mea.

Trebuie să facem neapărat o alegere printre oameni şi să ne întrebăm dacă ei merită să le dedicăm o parte din viaţa noastră sau dacă cel puţin este profitabilă pierderea de vreme cu ei. Unii oameni consideră că ne fac o onoare permiţându-ne să le facem un serviciu.

Seneca, DE TRANQUILLITATE ANIMI

CAPITOLUL 5

Mă miram singur de cât de bine mai funcţionau încă vechile reflexe. Fulgerător, mă aflam deja în spatele unei maşini parcate, ghemuit ca pentru a-mi lega şiretul la pantof. Îl urmăream din această poziţie.

Prietenul meu necunoscut părea că astăzi ieşise fără fotografie. În părul lui purtaseră lupte vântul Atlanticului şi gelul la modă acum, iar gelul ieşise învins. Cu mâinile înfipte în buzunarele unei haine cu o croială ciudată, de parcă designerul se inspirase dintr-o vomă, omul stătea la marginea drumului şi privea nehotărât. Nu părea să mă fi văzut. Sau cel puţin aşa se comporta. Veni o maşină, ceea ce nu îl împiedică să rămână în acelaşi loc, legănându-se pe călcâie, privind în susul şi în josul străzii.

Începea să mă neliniştească faptul că dura atât timp. Cât poţi să moşmondeşti la un şiret înainte ca toţi cei din jur să-şi dea seama că devine ciudat? Din spatele meu venea o femeie uscată, bătrână, împovărată de două pungi voluminoase, cu

cumpărături, care gâfâia la fiecare doi paşi, şi, de câte ori priveam în jur, răspundea foarte dezaprobator privirii mele.

Iar tipul sta tot acolo, ca decis să aştepte apariţia mea.

Femeia se apropia tot mai mult. În orice moment se putea opri în spatele meu, îmi putea cere ajutorul cu voce tare, susţinând cu multe amănunte că, în tinereţea ei, şireturile erau cu adevărat şireturi... Am examinat posibilităţile de a o întinde neobservat şi am concluzionat că toate erau riscante. Dacă aveam puţin noroc, bătrâna vedea suficient de prost, ca să nu îşi poată da seama că purtam pantofi fără şiret.

Urmăritorul meu despături o foaie de hârtie, o studie aruncând din când în când câte o privire în jurul lui şi privind tăbliţele cu numele străzilor.

– Pleacă de aici! se auzi în spatele meu.

Bătrâna gesticula cu una dintre pungile ei. M-am lipit serviabil de maşină, ca să îi fac loc. Se strecură pe lângă mine, mă cadorisi cu o ultimă privire ucigătoare de sus în jos – cât era ea de mică rareori avea ocazia asta – şi îşi continuă netulburată drumul.

Bărbatul cu frizura deranjată şi cu haina de culoarea vomei nu băgase nimic de seamă şi luă o decizie. Împături la loc hârtia, o vârî într-unul dintre nenumăratele-i buzunare şi se întoarse hotărât către est, cu faţa spre ieşirea din localitate. M-am întrebat ce o fi căutând acolo; chiar şi din locul unde mă aflam eu se putea vedea că, în direcţia aceea, Dingle nu oferea nimic în afară de o benzinărie, câteva case şi un hotel. După care urmau două mile de drum pe câmp, până la următoarea localitate, Ballintaggart.

Întrebarea nu mă preocupă mult timp. În acest moment, răspunsul îmi era indiferent. Am aşteptat până când s-a mai îndepărtat – nu s-a mai uitat în jur nici măcar o dată –, după

care am traversat intersecţia şi am ajuns acasă. Acum, mă uitam *eu* în jur, cam la fiecare trei paşi.

Mi se părea că parcă îmi împinsese cineva casa mult mai departe pe stradă, dar am ajuns la ea totuşi nedescoperit. Nu a sărit nimeni la mine de după vreun colţ întunecat strigând: *Te-am prins, mister Fitzgerald!* Am căutat în cutia de scrisori: nimic. Poate că totuşi nu avea adresa mea. Din prevedere, lângă butonul soneriei apare încă numele ultimei chiriaşe, Helen Magilly. Am respirat uşurat abia după ce am închis uşa după mine şi am încuiat-o, apoi am tras perdelele atât în camera de zi, cât şi în bucătărie. Cu Helen Magilly nu se putea vorbi astăzi.

Aşezat în semiobscuritatea încăperii, mă întrebam ce însemnau toate acestea şi cât timp mai trebuia să decurgă totul în acest fel. Asta m-am tot întrebat cam o oră, fără a găsi un răspuns care să mă satisfacă. Pentru prima dată după o lungă perioadă, mi-am dorit din nou să pun mâna pe o sticlă cu whisky, cu care să pot opri roţile de moară ce mi se roteau în cap.

În loc de asta, am aprins cea mai slabă lumină pe care o aveam, un lampadar rablagit, de o vârstă incertă, şi am luat cartea lui Seneca. Am citit câteva rânduri care se referau la statornicia înţeleptului, la armonia lui interioară şi la faptul că prin sine însuşi avea tăria de a nu fi zdruncinat nici de nedreptate şi nici de umilinţă, apoi am răsfoit-o în continuare când mi-am dat seama cât de departe eram eu de adevărata înţelepciune, ajungând la anexa care descria viaţa lui Seneca, pentru a descoperi ce îl deosebea pe el de mine.

Lucius Annaeus Seneca s-a născut în Spania, la Cordoba, în anul 4 înainte de Hristos, ca fiu al unui celebru şi bogat profesor de retorică. Citisem anexa de mai multe ori, dar, în această după-amiază de duminică, am citit pentru prima oară,

şi nu fără să mă înfior, că fratele mai mare al lui Seneca, Gallio, este menţionat în *Biblie,* în epistola apostolilor.

Comparativ, Duane William Fitzgerald s-a născut în Boston, în anul 1965 după Hristos, ca unic fiu al unui pompier nu prea avut, tăcut, care, conform unui străvechi obicei, împlinind vârsta majoratului, a fost trimis din Irlanda în Lumea Nouă, pentru a-şi căuta acolo norocul. A crezut că l-a găsit atunci când, la o sărbătoare a pompierilor, a cunoscut-o pe mama, stagiară la un birou din Londonderry, New Hampshire, ceea ce s-a dovedit a fi o eroare. Dacă compar data naşterii mele cu cea a căsătoriei părinţilor mei, trebuie să constat că, la acea seară de sărbătoare a pompierilor, s-au petrecut mult mai multe decât un schimb de complimente şi de numere de telefon. În orice caz, s-au căsătorit, dar căsătoria numai bună nu a fost; dacă mă gândesc la copilăria mea, mi se pare o hărţuială neîncetată. Îl văd pe tatăl meu de nenumărate ori stând mut şi abătut la masa din bucătărie, privind în gol, un bărbat înalt, trist, care deseori spunea: „Trebuie să îţi faci datoria", probabil pentru că lui nu i-ar fi făcut plăcere câteodată să şi-o facă. Şi o aud pe mama vorbindu-i, pretinzându-i, făcându-i observaţii cu o voce stridentă, rece şi lipsită de compasiune. Ea ne-a părăsit când aveam şapte ani, după care cel puţin durerea a mai cedat.

Seneca s-a instruit la Roma, a călătorit de tânăr în Egipt şi, sub împăraţii Augustus şi Tiberius, a avut parte de o ascensiune rapidă, până când Caligula l-a silit să se retragă. În acea vreme, era deja bogat şi celebru, căsătorit şi tată a doi fii.

Cu totul altfel stătea treaba cu Duane Fitzgerald. Eu am învăţat la cea mai apropiată şcoală şi, în oarecare măsură, m-am descurcat; în ultimii ani, am avut norocul că trupul mi s-a dezvoltat enorm, aşa că notele proaste le-am putut compensa prin sport, iar în clicile frecventate eram în frunte când

era vorba de cotonogeală. În timpul preşedinţiei lui Reagan, am intrat în armată, pentru a nu face nici o carieră; când undeva se petrecea ceva – în Grenada sau în altă parte –, eram cu siguranţă staţionat în cel mai îndepărtat loc de acela. Din soldă, îi trimiteam o mică parte tatălui meu, restul mergea la berăriile locale, iar în ce privea femeile, nu am depăşit niciodată nivelul de flirt lipsit de importanţă. Cred că, pe atunci făceam parte dintre acei flăcăi bine făcuţi, care oricând se puteau alege cu o fată pentru o noapte, mai ales cu o uniformă ca a mea, plus că fetele pe care le puteai avea astfel nu erau dintre acelea cu care să ai o legătură serioasă. Şi, deoarece chestiunea a funcţionat atât de bine, nu am descoperit niciodată cum pot să găsesc altfel de fete.

Mai târziu, Seneca a devenit profesorul tânărului Nero şi, în primii cinci ani de guvernare ai acestuia a condus imperiul roman, care se întindea din Britania până în Asia de sud-vest şi mai cuprindea şi Africa de Nord. Faptul că a făcut asta în mod exemplar nu i-a fost de nici un folos, pentru că Nero s-a dovedit a fi un psihopat şi o lua mereu pe arătură. În cele din urmă, l-a suspectat pe Seneca de a fi participat la o conspiraţie îndreptată împotriva lui, şi gata cu filosoful.

Am închis cartea şi am privit un timp în gol, pe când mi se concretiza un gând. Prietenie. Asta nu avea nici o legătură cu ceea ce tocmai citisem, ci îmi trăsnise mie din senin. Poate că nu era o întâmplare; Seneca vorbea mult despre prietenie.

În final, grupul nostru era alcătuit din cinci, dar nu sunt sigur că nu au mai existat şi alte grupuri. Am avut mereu impresia că noi eram pionieri, dar acest lucru nu ne-a fost confirmat niciodată. La încheierea proiectului, ni s-a interzis să luăm contact unul cu altul. Ceea ce era cam dificil, pentru că nu mai aveam pe nimeni cu care să discutăm despre tot, cu

excepţia locotenent-colonelului Reilly. Iar locotenent-colonelul Reilly nu este omul cu care *să îţi doreşti* să discuţi.

Nu m-am abătut de la această interdicţie. În urmă cu câţiva ani, am făcut rost de numerele de telefon şi de adresele actualizate ale celorlalţi; le-am păstrat, recunosc, dar nu am făcut niciodată uz de ele. Nici măcar nu am încercat. Dacă respectarea unei instrucţiuni este atât de uşor de supravegheat ca aceasta, atunci o respect.

Continuam să privesc în gol. Cenuşiul murdar al perdelelor crea o lumină fantomatică. Prietenie. Dintre ceilalţi mi-a trecut prin minte numai Gabriel Whitewater. Eram prieteni dinainte de a intra în program. Cu puţin timp în urmă, îşi pierduse familia, în urma unei crime oribile, niciodată clarificate, săvârşite de o bandă de traficanţi de droguri care greşiseră adresa. Pentru că şi părinţii mei muriseră – la scurt timp unul după altul, mama în urma unui infarct, tata în timpul unui incendiu la un mare hotel –, aveam ceva care ne unea.

După mai mult de zece ani, am constatat că interdicţia de a lua contact unul cu altul nu era atât de serioasă.

Gabriel trăieşte în California, în Santa Barbara. M-am uitat la ceas. Era puţin înainte de ora patru, ceea ce însemna că pe coasta Pacificului era... puţin înainte de ora opt dimineaţa. Să o fac? M-am ridicat şi mi-am luat telefonul mobil din ascunzătoarea din antreu. A fost ceva mai dificil să scot biletul cu numerele de telefon; îl împăturisem bine şi îl vârâsem într-o fisură naturală din partea inferioară a piciorului unei mese. Mai era acolo.

Am reflectat scurt, am pus deoparte telefonul mobil şi am ridicat receptorul aparatului deţinut oficial. Am format cele câteva cifre, după care am auzit o voce care nu se schimbase absolut deloc:

– Whitewater.

– Fitzgerald, am spus, ceea ce l-a făcut pe interlocutor să respire vizibil surprins.

A urmat o pălăvrăgeală veselă, vie, din care am aflat că toţi ceilalţi se sunau regulat de Crăciun şi de Ziua Recunoştinţei, ca şi cu ocazia aniversărilor zilelor de naştere, şi că se făcuseră pariuri cu privire la data când, în sfârşit, şi eu voi telefona.

– Crezi că telefonul tău nu mai este supravegheat? l-am întrebat, mirat.

– Bineînţeles că este supravegheat, râse Gabriel, uneori aud şi cum se cuplează şi se decuplează aparatele de înregistrare.

Acesta era motivul pentru care nu sunasem de pe mobil. Nu folosea la nimic dacă aparatul meu telefonic nu era supravegheat, dar în schimb telefonul interlocutorului era interceptat. Pe lângă asta, le-aş mai fi furnizat şi numărul telefonului meu mobil, pe care îl ţinusem secret cu atâtea eforturi.

Ezitam.

– Ar trebui să discut urgent cu tine, fără să fim ascultaţi. Vezi vreo posibilitate?

Nu fusesem sigur că Gabriel va accepta. Mă aşteptasem cel puţin să fiu amânat pentru ziua următoare. Dar spre surprinderea mea, în loc de a proceda astfel, el mi-a spus imediat:

– Clar, nici o problemă. S-a auzit un foşnet, a murmurat ceva, apoi zise: Deci, fii atent. Acelaşi număr de telefon ca al meu, doar cu ultimele patru cifre schimbate. Să mă gândesc cum să fac să îţi parvină... Ah, da: îţi aminteşti de ultima noastră seară liberă înainte de a fi internaţi în spital? Când eram cu cele două majorete, acelea cu sânii mari? Pe a mea o chema Kathy, pe a ta...

Până să îl fi cunoscut pe Gabriel Whitewater, credeam, ca de altfel majoritatea celorlalţi, că o persoană cu sânge indian în vene ar trebui automat să fie legată de natură într-o măsură

practic de neconceput pentru un bărbat alb. Dar în ce îl priveşte pe Gabriel Whitewater, lucrurile stau exact pe dos. El *iubeşte* tot ce este artificial. Crezul lui este: „Artificialul este mai bun decât naturalul". El se duce la cinematograf pentru că „filmul este mai colorat decât viaţa". Preferă să înoate într-un bazin obişnuit, cu apa clorată, în locul mării ori al unui lac de munte. Înghite zilnic şi cu convingere vitamine sintetice şi mănâncă acele iaurturi pe al căror ambalaj scrie: *Garantat, nu conţine constituenţi naturali.* Şi îi plac fără discuţie sânii măriţi artificial. Pentru a face o impresie de durată asupra lui Gabriel Whitewater, o femeie trebuie să conţină o cantitate suficientă de silicon.

– Susan, mi-am amintit.

– Exact. Iar acum îmi răspunzi doar cu da ori cu nu. Îţi aminteşti numărul de pe tricoul ei?

Era 21.

– Evident, am răspuns.

– Minunat. La acest număr aduni şaptesprezece şi obţii un număr format din două cifre. Scazi din acest număr patru, inversezi cifrele şi obţii ultimele cifre al numărului de telefon. Suni peste o jumătate de oră, OK?

– Totul este clar, am murmurat uimit.

El deja închisese telefonul.

Prima dată, ne-am întâlnit în autobuzul pentru Parris Island. A urcat, a întâlnit privirea mea şi a văzut că şi eu purtam cravată neagră şi doliu la mânecă, şi s-a aşezat pe scaunul liber de lângă mine.

– Îmi pare rău, a spus el. Mi-a întins mâna şi s-a prezentat. Apoi, a întrebat: Din familie, nu?

– Tatăl meu. Şi la peste o mie de mile aş mai fi simţit în nări mirosul pământului din cimitirul din Boston. Am întrebat şi eu: Dar tu?

Privirea îi exprima suferinţă şi inflexibilitate:

– Toată familia. Tata, mama şi cele trei surori ale mele.

Mai târziu, ne-a unit o soartă comună, dar la început a fost acest lucru: ne pierduserăm familiile în aceeaşi zi.

Tatăl lui fusese medic chirurg plastician, ceea ce probabil că explica entuziasmul lui Gabriel pentru tot ce era artificial. Oricum, era o chestiune de familie, pentru că mai exista o rudă îndepărtată, o verişoară ori o mătuşă de al nu ştiu câtelea grad de rudenie, care odată îşi ajustase sânii conform aşteptărilor industriei cinematografice pentru o tânără starletă plină de speranţe. Doctorul Michael Whitewater se dedicase serioasei chirurgii cosmetice, corecta nasuri strâmbe, repara urechi clăpăuge, cosea buze de iepure şi făcea adevărate minuni cu victimele accidentelor de circulaţie. Cel puţin, asta susţinea Gabriel.

Acest înger al restaurărilor a avut ghinionul de a locui într-o casă cu numărul 150, în care într-o dimineaţă de duminică, au năvălit trei asasini care probabil că aveau nevoie urgentă de corectarea canalelor auditive, pentru că ei înţeleseseră greşit că dealerii de droguri pe care trebuiau să îi umple de plumbi s-ar fi aflat în această casă, când, în realitate, ei erau în casa de pe aceeaşi stradă, dar la numărul 115. Aşa că au intrat la o adresă greşită, unde familia Whitewater, cu excepţia fiului mai mare, Gabriel, era adunată în jurul mesei pentru micul dejun, iar tatăl tocmai rostea rugăciunea, au urcat treptele, au deschis uşa şi şi-au golit încărcătoarele pistoalelor automate înainte să fi avut timp cineva să aducă vreo corectură situaţiei.

Am aşteptat o jumătate de oră. M-am plimbat în sus şi în jos ca un tigru în cuşcă, ba chiar am cutezat să ridic puţin perdeaua la fereastra din bucătărie şi să mă uit afară – unde, bineînţeles, nu se întâmpla nimic. Vedeam fantome. Am lăsat

din nou perdeaua, m-am aşezat şi am hipnotizat minutarul ceasului. Când acesta ajunse în poziţia dorită de mine, am format numărul cel nou pe telefonul mobil.

Gabriel a ridicat receptorul după primul apel.

– Acesta ce fel de număr este? am întrebat.

– Numai aşa, ca să îţi faci o idee, mi-a răspuns cu o nonşalanţă pe care o degusta, acum stau întins pe un şezlong de designer, de cel puţin trei mii de dolari, la marginea unui bazin de un albastru *de necrezut,* lung de cel puţin o sută de picioare. În grădina cu palmieri din jurul meu sunt păsări flamingo originale – ştii, păsările acelea roz, care dorm într-un picior şi sunt prea proaste ca să descopere că, pentru ele, un zid nu reprezintă un obstacol. Dacă pocnesc din degete, vine un robot care întreaga zi se ţine după mine la o distanţă respectabilă, ca să pot alege una dintre cele douăzeci şi şapte de sorturi de apă minerală, fireşte, toate bine răcite. O jucărie frumoasă. Arată cam ca R2D2 din *Întoarcerea cavalerului Jedi,* dacă îţi aminteşti. Şi aşa mai departe. Ei, ce zici de asta?

– Negoţ cu droguri. Ori şantaj. În orice caz, nu o mărire a pensiei.

Râse.

– Poţi fi sigur. Nici măcar un general cu o sută de stele nu şi-ar permite aşa ceva. Urmă un oftat plin de regrete, apoi continuă: Adevărul sordid este că mă aflu doar la un loc de muncă. De câţiva ani, practic o mică afacere – am grijă de casele ale căror proprietari sunt plecaţi, le hrănesc câinii şi pisicile, ud florile şi aşa mai departe. Aici este o zonă care pute de bogăţie, de unde băieţii răi ar avea multe de luat. Este modestul meu onorariu din nişte bani bine plasaţi. L-am auzit râzând, după care a continuat: Mă aflu în casa unui client nou, care m-a angajat abia ieri, este o afacere pe termen

scurt. Din păcate, doar până vineri. În orice caz, nu îi cred pe îngerii mei păzitori cu urechi fine în stare să percuteze atât de rapid. Tu?

– Nici eu nu cred.

– Tu cu ce te lauzi?

– Un telefon mobil cu cartelă, pe care l-am cumpărat de la un turist. Nu s-a spus nici un nume, nu s-a pus nici o întrebare. Nimeni nu îi poate afla numărul.

– Clar. Atunci, să trecem la partea conspirativă a discuţiei noastre.

Parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Parcă ieri ne despărţisem, nu acum o jumătate de eternitate, într-o după-amiază însorită, într-o parcare plină cu agenţi ai serviciului secret şi cu maşini, când nimeni nu avea voie să afle unde era dus celălalt.

Ciudatul meu urmăritor mi se părea complet ireal, ca un vis urât. A trebuit să fac un efort pentru a-i povesti lui Gabriel despre el.

– Hmm... un asiatic spui? Aici există o mulţime care ar corespunde descrierii făcute de tine, dar toţi aceştia sunt exilaţi în Silicon Valley. Dacă vorbesc cu mine, o fac pentru a avea grijă de casele lor şi ca să le menţin peştii exotici la temperatura potrivită.

– Mă întreb dacă nu este un agent, am zis.

Gabriel pufni dispreţuitor:

– Un agent ar veni singur? S-ar comporta atât de prosteşte? Dacă ar fi o acţiune a serviciului secret chinez, acesta ţi-ar fi pus în spinare douăsprezece duzini de tipi musculoşi care te-ar fi săltat, şi gata.

– Aceştia pot veni.

– Ei, aş! Ăsta este un ziarist care a aflat ceva şi adulmecă reportajul vieţii lui. Nimic altceva.

– Dacă Reilly miroase ceva, o să mă trezesc într-un bombardier zburând către vest, înainte de a fi apucat să arunc o privire în jur.

– Am o cameră liberă pentru tine, dacă doreşti. Nu glumesc. Am loc cu nemiluita.

Un moment, m-am lăsat ademenit, dar mi-am dat seama de ce chestiunea nu ar funcţiona.

– Doar pentru că ei vă permit să telefonaţi între voi nu înseamnă nici pe departe că asistă pur şi simplu la cum punem noi bazele unui club al veteranilor.

– Pentru mine ar fi de ajuns dacă ai fi undeva de unde să poţi veni aici cu maşina. Irlanda este ceva cam departe pentru asta... şi imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă vreunul dintre noi ar trece prin detectorul de metale de pe un aeroport! Ar lua-o razna!

– Nu numai detectorul.

Îmi făcea bine să vorbesc cu el. Cu cineva care era în temă. Care se pricepea cu adevărat să dea curaj.

– Hei, spuse el plin de entuziasm, asta rămâne între noi: m-a vizitat gălbejitul Gomez. Acum doi, trei ani. Într-o dimineaţă, m-am trezit cu el la uşă. A fost cu adevărat ceva frumos, ca în vremurile vechi. Acum, trăieşte în Texas. De un an, are probleme cu încheieturile artificiale. Nu mai are maşina şi ei zic că trebuie să revină în clinică. Cred că, în curând, o să mă duc la el. Dă-le încolo de instrucţiuni!

– Transmite-i salutări de la mine.

– Poţi să îl suni tu, amice!

Mi-a dat numărul lui de telefon, pe care l-am introdus în banca de date. Acesta este unul dintre avantajele pe care le am în viaţa cotidiană: nu am nevoie de un notes.

– Am mereu senzaţia că trebuie să îl sun pe Reilly înainte de a face ceva, am mărturisit.

Gabriel oftă adânc.

– Pe tine te-au dresat cu adevărat bine, tinere Reilly? Îţi faci griji şi pe urmă îţi vine ideea să îl suni tocmai pe papa faţă de broască Reilly?

– Mereu m-am gândit să discut cu tine mai întâi.

– Ei, bravo! Motiv de speranţă. Şi ocazie să îţi povestesc despre Reilly. Numai când mă gândesc cum vine şi îşi aşază fundul lat pe canapeaua mea şi nici nu ştii că imediat îţi zice „fiule“ sau deschide o revistă porno.

– Ei, nu este chiar aşa de rău.

– Tu nu îl vezi la fel de des ca noi. Ceea ce este în favoarea domiciliului în străinătate, dacă mă gândesc bine. Aşa că lasă un om necăjit să îţi spună că locotenent-colonelul George M. Reilly nu este o persoană de încredere, ci un tip învechit şi anchilozat.

– Doar pentru că soţia l-a părăsit, nu înseamnă că el...

– Să îţi spun doar o întâmplare. Numai una. Care pentru mine spune tot. Îţi aminteşti că este mort după muzica blues? După negrii aceia jalnici, cu chitarele lor dezacordate? În vara anului 1986, a condus o sută de mile pentru un disc cu Mance Lipscomb; eu aş zice că tipul *iubeşte* bluesul. Dar nu o spune, laşul! Acasă, închide toate ferestrele şi îşi pune căştile când vrea să asculte Muddy Waters. Mi-a povestit odată că şefii şi colegii lui nu trebuie să afle, pentru că sunt toţi sudişti albi, cărora le place doar Hank Williams.

– Eu găsesc că este ceva plauzibil.

– Da, aşa credeam şi eu pe atunci; în definitiv, el îi cunoştea. Dar, între timp, lui Reilly i-a fost numit ca şef un negru. Îl ştii, cred, Luther Torrance.

– Ehe, o carieră rapidă.

– Clar. Este general-maior şi cu siguranţă că nu se va opri aici. Şi ce îmi povesteşte Reilly mie când trece pe la mine?

Că, dacă apare acum cu preferinţa lui pentru blues, ar fi interpretat că se bagă pe sub pielea şefului! Ce spui de asta? Tipul este complexat din cap până în picioare. La fiecare vânt, se gândeşte cum influenţează asta cariera lui. Nu poţi să îţi acorzi încrederea unuia ca el.

– Hmm...

Un piuit în aparatul telefonic m-a atenţionat că se încheiau minutele cartelei. Am întrerupt convorbirea, pentru a introduce o cartelă nouă, şi am sunat din nou.

– Ştii ce aş face în locul tău? zise Gabriel, care după întrerupere îşi recăpătase cheful de vorbă. Aş tăinui treaba sau aş rezolva-o singur. Ce ar putea să facă tipul, dacă îl înşfaci şi îl cotonogeşti până spune ce vrea? Ce ar putea să facă *oricine?*

– Da, am confirmat. Aşa este.

– Poţi să fii sigur că aşa este. Pentru ce a investit unchiul Sam în noi toţi banii aceştia, te întreb?

– Şi eu mă întreb asta deseori.

– Îţi spun eu că este doar un ziarist leşinat după un articol senzaţional. Îl faci praf cu o mână, dacă trebuie.

Am tras aer în piept de am perceput fiecare fibră a coşului pieptului şi m-am simţit din nou stăpân pe situaţie.

– Şi ce fac cu ce rămâne?

– Hrăneşti peştii. Telefonul meu piui iarăşi. O convorbire transoceanică, precum aceasta, îţi epuizează rapid cartela, nu? Din păcate, nu mă pot oferi să te sun eu. Abstracţie făcând de factura convorbirii, numărul tău ar rămâne pe vecie memorat aici... Părea brusc trist, dar continuă: Însă mai sună tu, ca să vorbim de vechile vremuri, OK? Paisprezece ani înseamnă al naibii de mult.

– Aşa voi face, am promis.

– Şi nu te lăsa bătut, Duane, auzi?

– Promit, am mai putut să spun înainte ca legătura să se întrerupă.

Am scos cartela din aparat şi am tăiat-o mărunt, ca şi pe cealaltă, după care am aruncat-o la gunoi. Mâine, voi face rost de alte două cartele de la benzinărie, când oricum va trebui să mă duc la supermarket, ca să îmi recuperez cumpărăturile.

Discuţia cu Gabriel îmi făcuse bine. Când am lăsat perdeaua la loc, m-am simţit sigur şi destins. Pe cer se adunau nori de ploaie ca nişte cearşafuri mototolite; atârnau jos, grei. Străduţa era pustie cât puteam cuprinde cu privirea.

Se părea însă că urmăritorul meu dispăruse brusc. Când am ieşit, luni, în oraş, m-am uitat după el, dar nu l-am mai descoperit nicăieri. Aveam senzaţia că existase doar în închipuirea mea.

Marţi după-amiaza târziu, în ultimul moment, m-am dus la bibliotecă pentru a preda în termen cărţile pe care le împrumutasem. Îi acordasem unuia dintre romane o a doua şansă, în primul rând, pentru că acţiunea lui se petrecea în vechea Irlandă şi chiar a beneficiat de ea; în cele din urmă, pierdut în timp şi în spaţiu, de-abia când am închis cartea, am remarcat cât de târziu se făcuse. Minunat.

Biblioteca este o construcţie mică, cenuşie, situată pe Green Street, ceva mai jos de biserica St. Mary. Pe exteriorul ei scrie KERRY COUNTY COUNCIL – *Dingle Library,* alături de inscripţia în gaelică LEABHARLANN AN DAINGIN, cuvinte care mă fascinează de fiecare dată. Este deschisă de marţi până sâmbătă de la zece şi jumătate până la unu şi jumătate, şi de la două şi jumătate până la cinci. Pentru mine este importantă mai ales ultima oră, pentru că, în ziua în care termenul de restituire ajunge la scadenţă, din motive pe care nu le înţeleg în întregime, întârzii mereu.

Când am intrat pe uşa întunecoasă cu geanta pe umăr, mrs. Brannigan mi-a acordat cel mai binevoitor surâs al ei de bibliotecară. Doi copii, o fată blondă, cu un pulover sport, de un albastru spălăcit şi cu o haină lungă până la genunchi şi un băiat pistruiat, cam buhăit, cu un rânjet obraznic erau preocupaţi în faţa ei cu eliberarea unei vulpi împăiate dintr-o cutie în care aceasta era protejată împotriva deteriorării cu diverse cârpe şi cu alte materiale de umplutură. Era un exemplar splendid. În bibliotecă, pe etajere fixate sus, pe pereţi, erau aşezate exponate mergând de la şoareci până la iepuri, toate preparate de mister Brannigan; înainte de a se îmbolnăvi, acesta fusese hobby-ul lui. Exponatele erau împrumutate doar şcolilor din împrejurimi.

După ce doamna Brannigan termină de negociat data la care copiii să vină pentru a lua o gâscă şi ei plecară, aceasta spuse:

– Bine că aţi venit. Imprimanta încă funcţionează aiurea.

– Nu aţi găsit un pasionat de computere? am întrebat.

– Ah, doar ştiţi că eu nu sunt convinsă că pasionaţii de computere sunt oamenii potriviţi pentru a rezolva probleme serioase.

A trebuit să zâmbesc:

– Este în ordine, am să mă uit eu.

– Am pregătit instrucţiunile de utilizare şi celelalte.

Am aşezat cărţile pe tejgheaua din faţa ei. Deasupra era romanul care mă reţinuse până în ultimul moment, ea a aşezat mâna pe el şi a întrebat:

– V-a plăcut?

Am confirmat cu o înclinare a capului şi am zis:

– La a doua tentativă de a-l citi.

– Ştiam, declară ea satisfăcută şi începu să scadă cărţile de pe fişa mea.

– De fapt, sfârşitul nu l-am înţeles bine. Cum de se leagă cu lanţuri de poarta duşmanului său şi toată lumea priveşte cum moare de foame.

Pe chipul doamnei Brannigan alunecă unda unui zâmbet.

– În vechea Irlandă, explică ea, aceasta era cea mai mare umilinţă la care îţi puteai supune un duşman: să mori de foame pe pragul casei lui.

– Ah, aşa... am zis, uimit.

Se vor fi tras strămunii mei din ţara aceasta, dar în astfel de momente îmi dădeam seama cât de străină îmi era ea mie.

După ce cărţile mele au ajuns în coşul cu cărţi restituite – aşezarea lor la locul cuvenit cădea în sarcina practicantei în dimineaţa următoare –, mrs. Brannigan îmi descuie biroul. Acesta se afla într-o încăpere alăturată, a cărei uşă albă şi îngustă era atât de insignifiantă, încât nici nu o observasem în primii patru ani de când mă aflam la Dingle; aş fi putut jura că ea nu existase înainte de anul 1998 şi orice detector de minciuni mi-ar fi dat dreptate.

În birou se află o vitrină mare, din sticlă, plină cu animalele moarte, care nu mai avuseseră loc pe rafturile din bibliotecă. În timp ce mă aşezam la calculator, mrs. Brannigan aduse vulpea împăiată, evident cu intenţia de a o depozita tot aici. Ceea ce, la prima vedere, nu părea posibil.

– Ştiţi, spuse ea dusă pe gânduri în timp ce se afla în faţa vitrinei cu uşa larg deschisă şi privind grămada de şoareci, iepuri şi ulii decedaţi, uneori cred cu adevărat că a fost o pedeapsă de la Dumnezeu. Asta cu soţul meu.

– Cum aşa? am ridicat eu privirea iritat.

Tocmai căutam acea încăpăţânată comandă dată imprimantei.

– El a agravat situaţia. La început, a fost vorba despre animale călcate de maşini. Pe urmă, despre păsări împuşcate de

cineva. Asta nu îi plăcea. Existau răni, urme de la împuşcături. Poţi să peticeşti, dar rămân urme, nu arată bine. Cu adevărat preţioase sunt doar piesele fără urme de rană. Exemplarele ireproşabile.

– Înţeleg.

Înghesui stativele din lemn cu bufniţe şi porumbei pe ele, încercând ca astfel să facă loc vulpii care era mai mare.

– A început să cumpere animale vii. Când a mărit garajul, era uriaş – peste canal, până la limita din spate a proprietăţii noastre, practic l-a dublat –, m-am gândit că face un fel de rezervaţie. În realitate, a construit o cameră de gazare.

– O cameră de gazare? am repetat.

Despre aşa ceva nu auzi în fiecare zi.

– Nu era mare, ci cam cât un dulap, avea înăuntru cuşti capitonate. Ca animalele să nu îşi vatăme penele sau blana, înţelegeţi? Putea să închidă camera ermetic. Şi să o conecteze la eşapamentul maşinii. A făcut asta în repetate rânduri. În final, devenise o obsesie. Privi menajeria nemişcată din spatele geamului şi adăugă: Aşa au murit toate aceste animale. Fără vreo rană.

Am examinat nenumăratele perechi de ochi din sticlă din vitrină, care fixau neantul şi deodată am avut senzaţia unei înfiorătoare comunităţi cu acele animale: ochiul meu artificial nu era şi el tot un fel de ochi de sticlă? Făcând abstracţie de faptul că el valora de un milion de ori mai mult şi că avea implantate tot felul de mărunţişuri tehnice?

– De ce vă povestesc toate acestea? Se întoarse şi zâmbi cu curaj: Aţi identificat defectul?

– Încă nu, dar sunt pe cale să îl găsesc. Am avut nevoie de ceva mai mult timp decât ea pentru a reveni în realitate, dar imediat am identificat comanda pentru imprimantă şi am anulat-o. Am anunţat: Acum este gata.

– Minunat. Mulţumesc. Pentru asta, puteţi împrumuta acum câteva cărţi deosebit de frumoase. Dacă le găsiţi în cele... – aruncă o privire asupra ceasului de deasupra uşii – opt minute rămase. Vioiciunea ei lăsă locul unei seriozităţi pline de îngrijorare. Astăzi, trebuie să fiu punctuală cu plecarea, pentru că îngrijitoarea soţului meu are diseară probă pentru corul bisericii. Lăsaţi calculatorul aşa, îl opresc eu.

M-am deplasat puţin printre rafturile cu cărţi. Acestea îmi ajungeau până la umăr, ceea ce făcea ca biblioteca să pară mai mare decât era. Deşi exista un catalog, niciodată nu l-am folosit, ci m-am lăsat la voia întâmplării, alegând cărţile pe care îmi cădeau ochii. O fată grăsuţă, ultima clientă pentru ziua de astăzi, îmi arunca priviri sceptice. Căra un teanc de cărţi pe care le-ar fi putut citi până la nunta de argint şi tot nu i-ar fi ajuns timpul.

Cele mai multe cărţi de aici sunt legate cu grijă, nişte antichităţi, ceea ce la romane mai merge, dar în ce priveşte domeniul tehnic şi al ştiinţelor naturale le face lipsite de valoare. O parte izbitor de mare şi în acelaşi timp expusă central, este dedicată istoriei Irlandei, din care un sector conţine mai multe cărţi privind istoria numelor de familie – aş fi pariat că exista aşa ceva. Numele Fitzgerald este deseori întâlnit în zona din jurul oraşului Dingle – mă documentasem. Era foarte posibil ca aici să mă aflu nu doar în oraşul în care se născuse tatăl meu, ci chiar în patria strămoşilor mei.

Ceea ce pe mine, ca să fiu sincer, nu mă prea afecta. Am trecut printre rafturile pe care erau înşirate romanele. Pe cele mai multe deja le citisem, dar, chiar şi într-o bibliotecă atât de mică, încât o considerai limitată, apar mereu titluri noi. Sau cel puţin titluri care până acum nu ţi-au sărit în ochi. Cu trei minute înainte de ora cinci, îmi făcusem alegerea şi am ajuns

la tejghea odată cu fata cea grăsuţă. I-am dat întâietate, gest pentru care am beneficiat de un surâs timid.

Ca de fiecare dată, doamna Brannigan m-a întrebat:

– Să vă trec şi data restituirii?

– Da, vă rog, am răspuns ca de fiecare dată, în timp ce vâram cărţile în geantă.

Astfel, am ieşit cu o geantă plină pe umăr şi cu câte o carte în mâna stângă şi în mâna dreaptă, când m-am trezit cu el în faţa mea, apărut ca din senin.

– Mister Fitzgerald, trebuie să vă vorbesc urgent.

Era urmăritorul meu.

În spatele meu, am auzit-o pe doamna Brannigan încuind uşa şi plecând grăbită. Mai era fata cea grăsuţă, care îşi repartiza cărţile în diferite coşuri aflate pe bicicletă. Nu era momentul şi nici locul să îl las lat pe individ cu o lovitură la bărbie.

– Cine sunteţi şi ce doriţi? l-am întrebat şi l-am privit încruntat.

Ori absolvise peste noapte un curs de bune maniere, ori nutrea pentru mine un respect mai vârtos decât pentru ceilalţi, căci menţinea faţă de mine o distanţă apreciabilă, dându-mi posibilitatea să-l cercetez bine cu privirea. Astăzi, purta o canadiană subţire, dintr-un material violet, sclipitor, sub care avea o cămaşă cu modele constând din oase de peşte şi ciolane. Arăta însă tot ca un dihor agitat.

– Itsumi, spuse el şi îmi întinse mâna. Harold Itsumi este numele meu. Vorbea în dialectul tărăgănat de pe coasta de vest. Nu era chinez. American de origine japoneză. Remarcă faptul că aveam ambele mâini ocupate cu cărţi şi că nu făceam nici o încercare de a schimba situaţia, aşa că îşi retrase mâna. Adăugă: Sunt avocat.

– Oh, nu!

Clipi şi zise:

– Ba da. Şi v-aş reprezenta cu plăcere.

– Bine. Daţi-mi cartea dumneavoastră de vizită. Am să vă telefonez în cazul în care voi avea nevoie.

– Nu, mă înţelegeţi greşit. Neliniştit, îşi lăsa greutatea când pe un picior, când pe celălalt. Continuă: V-aş reprezenta într-un anume proces. În procesul Fitzgerald contra Statelor Unite ale Americii. Un proces – vorbea de parcă îl sugruma cineva – de despăgubiri.

Am deschis gura, dar nu am putut să articulez nici un cuvânt şi pur şi simplu mă holbam la el. În capul meu, gândurile aveau nevoie de o reorganizare.

– Este vorba despre mulţi bani, mister Fitzgerald. Cazul dumneavoastră v-ar putea aduce cea mai mare despăgubire acordată vreodată unei singure persoane. Îşi linse buzele şi adăugă: Sute de milioane de dolari, mister Fitzgerald.

Am dat din cap:

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Îşi drese glasul şi aşteptă până când grăsuţa care până acum trăsese vârtos cu urechea plecă în cele din urmă. El privi în urma ei.

– Am putea merge undeva, pentru a discuta toate acestea? În loc de a ne învârti aici, pe stradă, aş zice.

– Nu ştiu despre ce am avea de discutat.

Mă privi dispreţuitor, îşi strânse o mână la piept de parcă i-ar fi fost frig – poate că într-adevăr îi era frig, având în vedere canadiana subţire pe care o purta – şi spuse:

– Posed documente referitoare la dumneavoastră, mister Fitzgerald. Pentru moment nu vreau să detaliez de unde, dar în orice caz le am. Şi asta înseamnă că sunt la curent în privinţa dumneavoastră.

– Aşa...

Se aplecă în faţă, în acest fel apropiindu-se în mod neplăcut de mine. Am simţit un iz de after shave amintind de oţel şi neon şi involuntar m-am retras.

El şuieră:

– Eu ştiu că sunteţi un *cyborg*.

Când am auzit din nou acest cuvânt, am resimţit un fel de şoc electric, dar efectul lui neplăcut m-a ajutat să mă stăpânesc:

– Dacă acesta este un cuvânt ofensator, nu îl cunosc.

– *Cyborg,* explică el impetuos, este un cuvânt artificial, derivat din noţiunea *organism cibernetic*. Utilizat prima dată de australianul Manfred Clynes, în anul 1960. Desemna o fiinţă cu implanturi tehnice, care funcţionează în unitate cu organismul şi ale cărui capacităţi le depăşesc pe cele normale, în special adaptabilitatea la împrejurări în mod normal ostile.

– Va exista despre asta o verificare scrisă?

A roşit, ceea ce, în combinaţie cu violetul canadienei lui, deveni amuzant.

– Ştiu că aţi fost transformat într-o maşinărie de luptă, mister Fitzgerald! Prin dumneavoastră, s-a vrut crearea soldatului secolului XXI. V-au implantat amplificatori de forţă în muşchi, părţi ale scheletului dumneavoastră, printre care braţul drept complet, au fost înlocuite cu aliaje de titan. Aveţi organe de simţ electronice, cu care puteţi percepe lumina infraroşie, razele gama şi Röentgen, viruşi, substanţele chimice de luptă şi aşa mai departe. Dumneavoastră...

– Totul sună palpitant, l-am întrerupt înainte ca el să mai debiteze în gura mare şi alte asemenea secrete de stat pe îngusta Green Street. Dar impresia mea este că aţi văzut prea multe filme SF proaste.

A devenit rigid şi a strâns din buze.

– Ah, da, spuse dând înţelegător din cap. Normal. V-au obligat la tăcere, bineînţeles. Nu aveţi voie să vă deconspiraţi.

Eu aş putea doar să... să vă citesc gândurile se spune, nu? Strânse pleoapele, obţinând astfel o expresie a chipului care m-a făcut să mă gândesc pentru un moment la vechile filme cu Bruce Lee. Apoi, continuă: Dar există ceva ce dumneavoastră nu ştiţi.

– Eu nu ştiu o mulţime de lucruri, am acceptat cooperant.

Călcând apăsat, pe stradă se ivi un bărbat cu faţa tăbăcită de vânt, într-un pulover la fel de marcat de vreme, care o cârmi către faţada vopsită în roşu aprins şi auriu de la Dick Macy's Pub şi care ne aruncă acea privire de nepătruns pe care locuitorii din Dingle o rezervă străinilor. Pretinsul avocat, care pe sine nici măcar contra industriei modei nu se putea apăra, dar care voia să se ia de piept cu cel mai puternic serviciu secret al planetei, îl măsură la rândul lui bănuitor pe pescar.

– Nu vă pot convinge măcar să continuăm discuţia în altă parte? întrebă el. Eu stau la Brennan's Hotel, iar barul de acolo este tot atât de discret pe cât este de bun. Managera hotelului – de altfel, o persoană încântătoare – prepară cocteilurile personal.

Am simţit o împunsătură fierbinte în partea inferioară a abdomenului. O avarie la bateria nucleară? În clipa următoare, m-am dumirit că tot ceea ce îmi declanşase această reacţie fusese amintirea hotelului şi a lui Bridget. Perspectiva de a mă afla pe un scaun de bar în faţa lui Bridget Keane şi de a fi servit de ea cu o băutură nu trebuia, în acest context, să aibă nici cel mai mic rol. Aşa mi-am zis eu.

– Eu sunt doar un soldat ieşit la pensie mai devreme, am spus fără putere.

– Dumneavoastră sunteţi victima unui experiment lipsit de scrupule, ripostă Harold Itsumi. Sunteţi victima unor maşinaţiuni criminale.

– Tocmai un avocat o spune.

Trebuia să mă concentrez. Nu aveam voie să confirm nici măcar cu o silabă ceva din ce spusese el. De fapt, ar fi trebuit să îl las pe loc în plata Domnului, să mă duc acasă şi să îl alarmez pe Reilly.

Şi să îmi fac imediat bagajele.

Acest bărbat era pe cale să îmi ruineze viaţa.

– Dacă noi apărem în faţa instanţei cu probele pe care le am eu şi cu mărturia dumneavoastră, guvernul ar trebui să mituiască judecătorii şi să omoare martorii pentru a scăpa basma curată, prorocea el cu o siguranţă paralizantă. Ridică mâinile ca pentru a jura: Tot ce vreau eu, mister Fitzgerald, este ca dumneavoastră să vedeţi hârtiile. Dacă, după aceea, vreţi să lăsăm lucrurile aşa cum sunt – este în regulă. Eu vă plătesc băutura şi nu vă mai deranjez.

Nu ştia totul despre mine, altfel şi-ar fi dat seama că la mine nici nu putea fi vorba de o băutură.

– Bine, vă însoţesc, am zis. În interesul siguranţei naţionale, trebuia să aflu mai mult despre acest om şi despre sursele lui. Mi-am zis în sinea mea. Cu voce tare am spus: Dar vă avertizez totodată că vă pierdeţi vremea.

– Aşteptaţi să vedeţi documentele, zise Itsumi, sigur pe el.

Să se ştie: nimic nu va rămâne acolo unde este, timpul va răsturna totul şi va lua totul cu el. Nici măcar pe oameni nu îi va folosi ca jucărie – ei sunt doar o părticică minoră a ceea ce se află în puterea hazardului, ca şi provinciile, ţările, continentele.

Seneca, AD MARCIAM

CAPITOLUL 6

Ce se afla în documentele lui nu mă interesa nici cât negru sub unghie, le ştiam pe toate eu însumi. Interesant ar putea fi de unde le avea. Dar, în timp ce păşeam în bună înţelegere pe Green Street în sus, mă frământa gândul – trebuie să recunosc – despre ce ar trebui să îi spun lui Bridget, cum să mă prezint mai bine, dacă ea se afla acolo. Şi ce să comand? În nici un caz o băutură – i-ar putea trece cuiva prin cap să cioc-nească cu mine şi să se aştepte ca eu să introduc alcoolul în rudimentarul meu sistem digestiv, într-o cantitate care ar ucide flora intestinală pe care cu greu o menţinusem în viaţă în aceşti ani. Nu, mai bine iau o cafea. Pe asta o puteam evita la nesfârşit, puteam să procedez în aşa fel ca şi cum ar fi prea fierbinte, iar în final să o las neatinsă pentru că se răcise.

Deci asemenea gânduri îmi treceau prin cap în timp ce mergeam alături de un necunoscut care, într-un mod încă nelămurit, avusese acces la secretele militare cele mai bine păzite ale abia sfârşitului secol XX. Poate că – m-am gândit eu – era momentul să fac ceva pentru banii care lunar îmi erau viraţi în cont.

– Încă nu mi-aţi spus de unde sunteţi, am zis cu toată indiferenţa de care eram în stare.

Itsumi fierbea de dorinţa de a da informaţii:

– Din Los Angeles. Acolo m-am născut şi am crescut, am studiat în Columbia, Missouri, iar biroul meu se află acum la San Francisco.

– Şi se câştigă bine din procesele de despăgubiri? am întrebat, fără a putea să mă reţin să mai adaug: Întotdeauna m-am gândit că ar fi treapta cea mai de jos a ştiinţei dreptului.

Se înroşi.

– Nu, înţelegeţi lucrurile greşit. Eu lucrez în principal pentru diverse organizaţii pentru drepturile omului. Activez în domeniul drepturilor minorităţilor.

– Cum aş fi eu, de exemplu. Un protestant alb, anglo-irlandez din Boston, Massachusetts.

Am ajuns pe Main Street. Administratorul şcolii din colţ tocmai vopsea grilajul ce înconjura şcoala şi, alarmat de cuvântul *protestant,* ridică privirea.

– Foarte sincer, mister Fitzgerald, nu vă înţeleg. Brusc, Itsumi îşi exterioriza sentimentele într-o modalitate absolut neasiatică. Şi ce să vezi, era vorba despre mânia celui îndreptăţit. Acesta continuă: Dumneavoastră vi s-a făcut ceva inimaginabil de îngrozitor, după care aţi fost abandonat cu viaţa distrusă şi aţi fost izolat – de ce lăsaţi lucrurile astfel? De nu *luptaţi?* Doar sunteţi soldat, mister Fitzgerald! Soldatul nu este sortit luptei?

Îmi venea greu să joc în continuare rolul indiferentului. Eu însumi îmi pusesem toate aceste întrebări deseori, fără a le găsi un răspuns.

– Eşti soldat, am spus obosit, pentru a apăra binele ţării tale. Asta poate să însemne să lupţi. Dar, dacă chiar înseamnă asta, nu soldatul decide, ci preşedintele ales.

M-a privit uluit.

– Amin! zise el apoi. Ne aflam în faţa hotelului Brennan şi, deschizându-mi uşa, adăugă: Eh, socotesc că veţi gândi altfel după ce veţi vedea documentele mele.

Zona intrării şi recepţia erau de un verde-închis, pereţii aveau tapet verde cu sclipiri mătăsoase, în acelaşi ton cu suprafaţa tejghelei recepţiei. Câteva fotolii, o pendulă veche, o servantă şi un candelabru ce atârna foarte jos şi care răspândea o lumină slabă. Cu adevărat luminos deveni când apăru Bridget şi îl privi radioasă pe însoţitorul meu.

– Bună ziua, mister Itsumi! Se uită la mine şi mi se păru că, pentru o clipă, zâmbetul i se umbri. Cu o înclinare a capului, mi se adresă şi mie: Bună ziua!

– Miss Keane, zise Itsumi frecându-şi mâinile, mister Fitzgerald şi cu mine ne-am bucura câtva timp de ospitalitatea barului dumneavoastră. Se poate?

Serviabilă, ea dădu afirmativ din cap. O buclă de culoarea aramei îi atârna temerară pe faţă.

– Bineînţeles. Luaţi-o înainte, voi veni imediat şi eu.

– Mulţumesc.

Itsumi o luă înainte, era evident că el cunoştea locul. La bar, podeaua era în negru şi alb, ca şi la recepţie, dar, spre deosebire de ea, combinaţia coloristică dominantă era de galben şi maro. Pe pereţii înalţi, vopsiţi în galben, atârnau tablouri de toate dimensiunile şi de toate genurile, desene pale, stampe simple şi fotografii înrămate, iar deasupra căminului, în care la vremea aceasta încă nu ardea focul, se afla o imensă pictură în ulei. Ne-am aşezat la bar.

– Eu propun, spuse Itsumi cu mâna posesiv întinsă pe lemnul strălucind întunecat al tejghelei, să comandăm băuturile, apoi eu mă voi duce să aduc hârtiile. La ora aceasta, nu ne deranjează nimeni aici.

– Nu am nici o obiecţie, am răspuns înghesuind cărţile mele pe unul dintre scaune.

Intră şi Bridget, se duse în spatele tejghelei, şterse câteva fire de praf de pe chiuveta oricum strălucitoare şi ne întrebă ce am dori să servim.

– Un *Wild Irish Rose,* spuse Harold Itsumi şi îmi zâmbi. Este ceva cam tare pentru ora aceasta, dar l-aş recomanda.

– Mulţumesc, răspunsei întors către Bridget. Dar eu prefer o cafea, dacă aveţi aşa ceva.

– Desigur, spuse ea şi luă din dulap o ceaşcă de cafea cu sigla Brennan's Hotel.

– Deci, zise avocatul bătând darabana cu degete pe tejghea, mă duc să aduc chestiunile.

– Bine.

Abia aşteptam să dispară.

– Camera mea se află la ultimul etaj. Va dura ceva. Nu fugiţi.

– Nici o grijă. Duceţi-vă liniştit.

În timp ce pleca mai spuse ceva, dar spusele îi fură acoperite de zgomotul făcut de aparatul de măcinat cafeaua. Priveam cum în ceaşcă curge o undă subţire de cafea fierbinte şi mă gândeam la vremurile când băutura aceasta era componentă obligatorie în programul meu zilnic. Acum, abia îmi mai aminteam ce gust avea cafeaua. În caz că am ştiut vreodată; anumite voci contestă că obişnuita fiertură servită militarilor ar putea fi denumită cafea.

– Lapte? Zahăr?

– Nimic, mulţumesc.

Oricum, nu intenţionam să o beau. Poate cel mult să îmi înmoi buzele. Apoi, m-am gândit că aveam nevoie de un motiv ca să amestec în ea şi am cerut două bucăţi de zahăr.

Scoase două bucăţi de zahăr împachetate dintr-o cutie, le puse pe farfurioară şi îmi întinse cafeaua:

– Poftiţi.

– Mulţumesc.

Privită de aproape, pielea ei părea ca laptele, cu nişte picăţele maronii. Mi-am smuls privirea şi m-am ocupat de despachetarea zahărului în timp ce ea îi pregătea cockteilul lui Itsumi. Care se compunea mai mult de jumătate din whisky pur, aşa cum am înregistrat eu cu coada ochiului.

– Aşadar, v-a găsit, spuse ea în vreme ce tăia lămâi şi le storcea.

Am ridicat privirea.

– M-a găsit?

– Mister Itsumi. Vă caută de vineri. Eu am putut să îi spun doar că vă văd mai des în apropierea hotelului, dar nu ştiu cum vă numiţi sau unde locuiţi.

M-am încălzit mai tare decât după o jumătate de galon de cafea fierbinte. Mă remarcase. Mă simţeam ca un adolescent surprins uitându-se pe gaura cheii în vestiarul fetelor.

– Aveţi mai des treabă prin apropiere, nu este aşa? zise ea zâmbind.

– Hmm... am rostit şi, surprins, era cât pe-aici să vărs cafeaua. Abia am prins-o şi am răspuns: Da, aşa este.

– Dar dumneavoastră nu sunteţi din Dingle, nu? Vreau să zic, şi dumneavoastră sunteţi american.

– Da. Eu... tatăl meu este născut în zona aceasta.

Abia îmi recunoşteam vocea.

– Fitzgerald, ah, da. A fost pe vremuri un nume frecvent în împrejurimile oraşului Dingle. Ridică privirea de pe dispozitivul pentru stors lămâi şi îmi acordă un zâmbet rapid, pe care aş fi vrut să îl montez în aur. Nici eu nu sunt de aici. Am ajuns aici din Donegal. Acolo nu sunt atât de multe hoteluri. Se ocupă iarăşi de băutură, apoi adăugă: Şi dumneavoastră? Ce profesie aveţi?

– Oh, este o poveste lungă.

Am tuşit pentru a câştiga timp. Habar nu aveam ce să spun. Cu toată bunăvoinţa, nu arăt a pensionar.

În acest moment, se produse împuşcătura.

Pentru o ureche normală, era un zgomot puternic, un pocnet provenit de la etajele superioare ale hotelului, un sunet care putea fi foarte bine făcut de o uşă trântită. Dar un dispozitiv de a cărui existenţă nu ştiusem nimic până acum afişă în acelaşi moment în câmpul meu vizual datele nesolicitate ale rezultatului analizei acustice: *foc executat de o armă semiautomată.*

– Ce a fost asta? am auzit-o întrebând pe Bridget, dar întrebarea aparţinea deja unei alte lumi, ireale, o lume care dispărea în spatele meu.

În mod reflex, am trecut pe modul de acţiune „luptă", am simţit activându-se inima-turbo şi energia răspândindu-se fierbinte în corp. M-am ridicat, dintr-un salt am traversat recepţia şi, ca din puşcă, am urcat treptele. În venele mele pătrundea cel mai scump drog din lume, alpha-adrenalina, modificându-mi timpii de reacţie, totul petrecându-se parcă sub o lupă a timpului. Eram ca Speedy Gonzales. Eram Fulgerul Roşu. În timp ce inamicul îşi croieşte drum ca prin ulei, în timp ce se mişcă de parcă ar fi imobilizat de un jeleu vâscos, eu mă năpustesc asupra lui ca o lovitură de bici, ca mânia unui zeu ce azvârle fulgere şi care îşi striveşte inamicul sub stânci.

Urcam treptele cu salturi supraomeneşti şi aveam senzaţia că planez. Fără un efort sesizabil, treceam de la etaj la etaj. Amplificatorul de putere din muşchii mei, acţionat de energia atomică, controlat prin cuplurile bioneuronice, mă împingea înainte fulgerător şi cu o forţă inimaginabilă. Deveneam coşmarul întrupat al inamicului. Dacă supravieţuia – ceea era puţin probabil –, ani de-a rândul, se va trezi noaptea urlând şi scăldat în sudoare.

Ultimul etaj. Harold Itsumi spusese că aici se afla camera lui. Corespundea cu relevmentul acustic şi era alarmant. Un ultim salt – mă opresc. În faţă, am un coridor scurt, o uşă este deschisă. În uşă se află un om, alb, cam de un metru optzeci

înălţime, în jur de patruzeci şi cinci de ani, tuns scurt, privire neîndurătoare.

Totuşi, când mă vede, scoate un ţipăt. Nu este de mirare. Cei care l-au instruit, ca şi experienţa acumulată, îl vor fi pregătit pentru multe, dar cu siguranţă că nu şi pentru apariţia unui bărbat care atârnă sub tavan ca Spiderman, cu mâinile goale înfipte în zidărie. Ţipă, dă să se retragă în cameră, trânteşte uşa de parcă asta l-ar putea salva.

Un salt şi sunt în faţa uşii. O lovitură şi aceasta zboară în interior, spartă în mii de bucăţele. Mascatul se refugiază panicat în baie, ochind în acelaşi timp. Analiza fulgerătoare a situaţiei. Într-un colţ al camerei – Harold Itsumi la podea, partea stângă a craniului zob, evident mort. Pe birou, o geantă deschisă, goală. Urme de luptă corp la corp.

Intru pe infraroşu şi disting silueta inamicului prin peretele băii, care cu siguranţă că este subţire, ca toţi pereţii ridicaţi ulterior în casele vechi, cu camere înguste. Este ghemuit lângă uşă, cu mâna ridicată, în care fără îndoială că ţine o armă. Ce ştie despre mine? Ce *poate* să ştie? Ştie că pot fi ucis cel mai uşor atunci când sunt surprins şi când îmi trage un glonţ prin gât şi şira spinării sau prin ochiul stâng? Alunec mai aproape, rapid ca o lovitură de karate şi silenţios ca o umbră. Încă mai acţionează hormonul sintetic, care mă face să ard ca o încărcătură de termit, timpul mai este încă de partea mea, încă mai împart secundele la jumătate.

Din baie ies zgomote pe care nu le pot explica. Un scârţâit. Un foşnet, zăngănit... O cursă, la asta trebuie să mă aştept. Mă duc lângă uşa băii şi ridic mâna. Un martor, dacă ar fi existat, ar fi perceput mişcările mele ca o reprezentaţie ireală, fantomatică, dar eu dispun de timp şi pentru a gândi şi a ochi. Mă aflu lângă uşa băii, lângă amprenta termică a asasinului. Indiferent de capcana pe care mi-o pregăteşte, pleacă

de la premisa că voi intra pe uşă. Ceea ce nu voi face. Ridic mâna şi lovesc cu pumnul prin perete, ţintind direct capul lui.

Sar pietre în jur, ţâşnesc aşchii, se lovesc cu zgomot de armături. Dar lovitura se produce în gol. Ceea ce loveşte pumnul meu nu este un cap. Retrag fulgerător braţul şi privesc prin gaura din zid. Baia este goală. Pricep că m-am lăsat indus în eroare de imaginea în infraroşu. Ucigaşul se ghemuise cu adevărat în spatele acestui zid, dar nu pentru mine, ci pentru Harold Itsumi. Şi trebuie că a aşteptat mult acolo, de aceea căldura corpului lui se mai păstra încă aşa de bine în perete.

Mă întorc brusc, apuc din mişcare caloriferul şi sparg cu el uşa băii. O fereastră este deschisă. Mă reped la ea, ajung într-o fracţiune de secundă la pervaz şi mai apuc să îl văd pe necunoscut jos, în curte, gonind către parcajul hotelului. O scăriţă subţire, din funie se balansează în aer; o sculă ajutătoare, de care nu voi avea nevoie. În timp ce un sistem de ochire îl reperează pe fugar, în câmpul meu vizual apar linii roşii şi galbene, triangulaţii automate care îl localizează mă urc pe pervaz şi mă pregătesc de salt. Am să îl surprind de la o distanţă de circa patruzeci de metri şi de la o înălţime de vreo opt metri, şi am să îl transform în ceva ce nu va fi recunoscut nici de maică-sa.

În acea clipă, inima-turbo se opri. Un sunet metalic, strident răsună în roţile dinţate ce se cuplau, o lovitură ca de glonţ dum-dum îmi răscoli mijlocul, iar în următorul moment capul păru că îmi face explozie, ochii ies din orbite, sângele părea că vrea să ţâşnească prin rădăcina fiecărui fir de păr.

Din fericire, pierzându-mi echilibrul, corpul căzu înapoi, în cameră. Nu mai puteam să fac nimic, corpul nu îmi mai aparţinea, doar gemeam şi încercam să trag aer în piept, iar inima îmi bătea în ritmul unei mitraliere. Am căzut la podea, peste moloz, luând după mine şi armăturile băii, dar nu mi-am pierdut cunoştinţa nici măcar la o tensiune arterială care depăşea

orice verosimilitate medicală. În mine, totul pompa şi vibra. Şiruri ale unor coduri niciodată văzute până atunci treceau fulgerător pe ecranul proiectat în câmpul vizual de ochiul meu artificial. Alarmă nivel roşu. Eram sfâşiat.

Dar nu imediat. Eram întins pe spate, fixam cu privirea tavanul băii, care pulsa, şi luam la cunoştinţă de o mulţime de informaţii liniştitoare, precum *Unexpected error 804 occurred – call system administrator.* Oricum, plămânii mei şi-au revenit suficient ca să pot înjura.

În ciuda avertismentului *Too many errors – please shut down Combat Mode,* m-am târât până la fereastră şi am privit afară. Sub influenţa alpha-adrenalinei, fiecare secundă pare o eternitate, totuşi trecuseră destule secunde care să permită killerului o fugă sigură. Dar să vezi minune, era tot acolo. Stătea la ieşirea parcajului şi se uita la mine de parcă nici acum nu înţelegea ce dăduse peste el acolo sus. Şi ca şi cum ar cugeta dacă ar trebui să îndrăznească să se întoarcă.

Dacă aş fi avut un revolver, aş fi putut să îl împuşc cu uşurinţă, şi chiar aş fi făcut-o. În lipsa lui, am ridicat o piatră provenind din peretele spart, am ţintit şi am aruncat-o cu toată forţa dată de creatorii mei. Deci una supraomenească. Nu era nici o îndoială că necunoscutul habar nu a avut ce i s-a întâmplat când piatra l-a lovit în umăr ca trasă din tun. L-am auzit ţipând, l-am văzut dând înapoi, clătinându-se şi căzând, apoi dispărând în umbră. Mi-am închis ochiul stâng, am trecut pe senzorii de infraroşu şi pe amplificatorul de lumină şi l-am văzut ridicându-se şi dispărând după colţul unei case ţinându-se de umăr. Îl ratasem. De fapt, am vrut să îl lovesc în cap şi, dacă aş fi reuşit, ar fi rămas lat.

Cu regret am decuplat modul „luptă". Sau ce mai rămăsese din el. Fulgerător, epuizarea mă cuprinse ca un giulgiu greu, plămânii reîncepură să pompeze, să îşi facă datoria.

Mâna dreaptă îmi tremura. În gură, aveam un gust sărat şi ştiam că mă aştepta o nesfârşită oboseală. Urma.

Am părăsit baia şi am privit cadavrul micului avocat cu ochi oblici şi cu un îndoielnic gust în materie de îmbrăcăminte. Cămaşa lui cu modele de ciolane şi oase de peşte arăta ca un comentariu absurd la soarta sa.

Documentele lui. Nu am făcut efortul de a le căuta. Era evident că ştiuse cineva că le avea. Cineva care ucisese – pentru ce? Pentru a le recupera? Pentru a evita ca ele să ajungă altundeva? Sau fusese o eroare? În orice caz, hârtiile trebuie să fi fost mai importante decât crezusem eu.

Să îl prețuim și să îl fericim pe bărbatul care a folosit cum trebuie cele mai scurte clipe ale vieții lui. El a văzut adevărata lumină. El a trăit și a lucrat.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 7

Polițiștii mișunau peste tot, evident depășiți de dimensiunile cazului.

– Trebuie să solicităm specialiști, au decis mai întâi, apoi s-au pus întrebări ca: Ați dat de băieții din Tralee? sau: Au sunat cei din Tralee? Până când, în cele din urmă, unul dintre polițiști, un bărbat slab, cu tenul ciupit de vărsat și-a închis telefonul mobil și a anunțat ușurat: Sunt pe drum, în cel mult două ore sunt aici.

Eu și Bridget stăteam într-un colț al recepției și urmăream învălmășeala în tăcere. Nu o putusem opri să urce și să vadă cadavrul lui Itsumi, și nu am putut nici să îi ofer un răspuns la vreuna dintre întrebări. Nici polițiștii nu au putut, au făcut doar ochii mari, au mormăit neîncrezători și au început să se agite.

– Vin imediat la dumneavoastră, striga unul dintre ei, unul cu ceafă de taur, cu chipul plin de riduri, cu plete cărunte, de fiecare dată când trecea în fugă pe lângă noi.

Doi indivizi voinici în uniformă stăteau în ușă și se opuneau intrării unui reporter agitat, cu un aparat mare de fotografiat de gât, probabil de la ziarul local.

– Asta este obstrucţionarea presei, striga acesta din când în când, ceea ce nu îi împiedica pe cei doi poliţişti să obstrucţioneze în continuare presa.

– Omul părea absolut normal, îmi repeta Bridget, galbenă la faţă, ca şi cum eu aş fi contrazis-o.

Nici nu ştiam exact la cine se referea, bănuiam că la Itsumi.

– Vin imediat la dumneavoastră, mai strigă încă o dată poliţistul, gonind pe lângă noi în intenţia de a intra în sala de mese unde se constituise provizoriu comandamentul acţiunii.

Dar cineva îl angajă într-o discuţie chiar în uşă. Discuţie din care auzeam fragmente: *distrugerile colosale* din cameră ar fi *inexplicabile, nu era posibil să fie opera unui singur om,* ar trebui căutat *probabil un baros ori ceva asemănător.*

Lângă mine, Bridget tremura abia sesizabil. Făcea evident tot ce putea pentru a se stăpâni, dar nu putea depăşi tensiunea.

– Nu are să îi placă doamnei Brennan, spunea dând din cap. Chiar nu are să îi placă.

Aş fi preferat să întind mâna şi să o pun pe a ei, dar, în loc de asta, am spus pe un ton pe care eu l-am crezut liniştitor:

– Nu cred că dumneavoastră vă va reproşa cineva ceva.

Întoarse capul şi mă privi cu ochii ei mari, cu sclipiri de un verde-deschis.

– Aşa credeţi?

– Ceea ce s-a petrecut nu are nici o legătură cu dumneavoastră sau cu hotelul. Mister Itsumi era avocat. Nu ştim cu ce fel de oameni avea de-a face.

Dădu din cap, înghiţi în sec şi duse mâinile la piept.

– Săracul mister Itsumi! Ce moarte îngrozitoare!

Poliţistul care ne tot amânase, părea că în sfârşit se va ocupa de noi. Mai rămăsese cu un singur bărbat bondoc, nervos, cu faţa roşie, care îi spunea în fugă:

– ... În tavan sunt găuri, care nu par a fi de glonţ. Iar uşa este ţăndări, nici o bucată nu este mai mare decât un ziar!

– Da, da, ştiu, spuse poliţistul cu păr cărunt, dând din mână de parcă voia să îl alunge. De asta se vor ocupa cei din Tralee. Câţiva dintre ei vin din Irlanda de Nord; aceştia au văzut tot ce este posibil în materie de distrugeri. Aveţi grijă să nu se facă modificări.

În timp ce interlocutorul se retrăgea cu o expresie de totală aiureală pe faţă, poliţistul luă un scaun, scoase din buzunar un notes şi se aşeză în faţa noastră, cu speteaza scaunului în dreptul pieptului.

– Ehei, oftă el, ne-am imaginat cu totul altfel seara aceasta. Sus este o porcărie de necrezut... Scoase din haină un pix şi continuă: Eu sunt sergentul Seamus Wright. Până când vor sosi colegii de la NBCI, conduc de bine, de rău ancheta.

Notă numele noastre, adresa, numerele de telefon şi ne anunţă că nu putem părăsi oraşul până la încheierea provizorie a cercetărilor.

– Hmm... exclamă el şi dădu o pagină din notes. Miss Keane, ce s-a întâmplat aici?

Bridget Keane relată exact ceea ce trăise ea. Că auziserăm o împuşcătură şi că eu mă grăbisem atunci să urc. Că imobilul fusese de-a dreptul zguduit de mai multe lovituri, dar nu putea să precizeze câte lovituri fuseseră. Că, după puţin timp, eu coborâsem şi îi spusesem să cheme poliţia, pentru că mister Itsumi fusese omorât.

– Aveţi idee cum a intrat asasinul în clădire? vru să ştie sergentul. Bridget dădu negativ din cap. Ar fi putut să fie un alt oaspete al hotelului?

Un schimb de cuvinte în faţa intrării în hotel, pe un ton care rapid deveni mai ridicat, acoperind larma generală, ne distrase atenţia.

– Eu *locuiesc* aici! striga cineva. Întâmplător, *locuiesc* în acest hotel! Era un oaspete al hotelului, care gesticula şi ţipa ca din gură de şarpe. De fapt, ce dracului s-a întâmplat?

– Oh, interveni Bridget, scuzaţi-mă, de asta trebuie să mă ocup eu.

Sări în picioare şi se duse în grabă la intrare, pentru a-l prelua pe clientul cel agitat.

Un moment, sergentul Wright privi în urma ei.

– Îşi face griji, nu?

Am confirmat.

– Inutil, spuse el şi se concentră din nou asupra notiţelor sale. Splendidă femeie! Căută să regăsească firul notiţelor, apoi zise: Mister Fitzgerald, când aţi urcat scările, ce aţi găsit acolo?

I-am relatat o versiune cât mai apropiată de realitate, fără a menţiona propria participare la evenimente. Cu alte cuvinte, o versiune care avea relativ puţină legătură cu realitatea. Totuşi, sergentul Wright nu găsi nici un motiv pentru care să nu îmi dea crezare. Dacă i-aş fi spus că eu, de unul singur, cu mâinile goale şi doar în câteva minute, provocasem distrugerile de la etajul trei, cu siguranţă că nu ar mai fi dat din cap şi nu ar mai fi spus:

– Bine, mulţumesc, mister Fitzgerald. Cred că, pentru moment, este în ordine. Când va sosi inspectorul de la NBCI, cu siguranţă, vă va pune şi el întrebări; ar fi deci drăguţ din partea dumneavoastră să ne staţi la dispoziţie zilele următoare. Dar acum poate că ar trebui să consultaţi un medic.

M-am holbat la el fără să îl înţeleg.

– Un medic?

Arătă cu pixul către mâinile mele:

– Sângerează. Probabil, v-aţi rănit în aşchiile uşii, acolo sus.

Dacă ceea ce făcusem eu ar fi fost o intervenţie de luptă, aş fi purtat pe tot corpul un costum din kevlar, cu mănuşi special întărite şi cu o mulţime de dotări suplimentare, printre

ele o armă grea, fără trăgaci, acţionată bionic printr-un contact din mâna mea dreaptă, în stare să transmită impulsuri prin piele la obiectul respectiv. În lipsa acestui costum, pielea îmi fusese jupuită între oţelul-titan dur din interior şi diversele obstacole, şi ele dure, din exterior. În special mâna dreaptă arăta rău după distrugerea peretelui. Eu nici nu observasem. Insensibilitatea la durere era acţiunea cea mai îndelungată a drogurilor sub a căror influenţă luptasem. Trebuie că oprisem sângerările fără să fiu conştient de acest lucru. Cu efectul secundar că, pentru un ochi nepriceput, rănile arătau mai uşoare decât erau în realitate, mai ales în lumina slabă din holul hotelului.

Am respins oferta sergentului de a pune pe cineva să mă însoţească. Erau doar câţiva paşi până la cabinetul doctorului O'Shea.

– Măi să fie! exclamă acesta când îmi deschise uşa.

Orele de vizită se încheiaseră de mai puţin de un sfert de oră. În antreu, încă se mai aflau scaunele şi mai mirosea a oameni bolnavi, speriaţi.

– Ce aţi mai făcut? vru să afle când m-am întins pe patul pentru consultaţii. I-am povestit tot. Măi să fie! repetă el şi se lăsă pe scaunul cel mai apropiat. O crimă? Sfântă Fecioară, o crimă!

A luat-o de la capăt cu tot ceea ce îi povestisem, voia să ştie totul exact. I-am răspuns cât am putut de bine, dar, cu fiecare cuvânt, limba îmi părea tot mai grea, ca şi pleoapele.

– Avocatul acesta trebuie să fi fost implicat în nişte chestii primejdioase, fu de părere O'Shea clătinând din cap. Ciudat. Când a venit aici, l-am luat drept un gogoman nevinovat. Unul care, în cel mai rău caz, într-o zi, se urcă pe o ladă şi predică despre apropiatul sfârşit al lumii. Se ridică în picioare în cele din urmă, îmi luă mâna stângă, o privi cu o

mină serioasă şi zise: Trebuie să o coasem. Începu să aşeze instrumentele şi medicamentele pe o tavă. Cum se numeşte chestiunea aceea? Alpha-adrenalină? Nu am auzit de ea. Ce este asta?

– Nu ştiu ce este în realitate, am spus şi, uitându-mă fix în tavan, am simţit durerea din mână cuprinzându-mă încet, ca un voal. Aşa i-au spus ei totdeauna faţă de noi. Cel mai puternic excitant care există. Este atât de apropiat de substanţele din corpul uman, încât nu intervine o obişnuinţă.

L-am văzut cu coada ochiului pe O'Shea încruntându-se.

– Nu ştiu cu ce să vă injectez. Mă tem că, de data aceasta, trebuie să vă descurcaţi singur cu durerea.

– Nu este nici o problemă, am răspuns şi am activat sedarea. Daţi-i drumul!

Începu să coasă rănile de pe braţ şi de pe mână. Simţeam împunsătura, dar nu şi durerea. Ori poate că o simţeam şi pe ea, dar, în acest moment, îmi era indiferent. Corpului meu i se produseseră atâtea dureri, încât câteva împunsături de ac în plus sau în minus nu mai contau.

Brusc, îmi reapăru acea amintire. De parcă o ploaie formidabilă ar fi spălat zgura şi cenuşa şi ar fi redat vederii ceea ce fusese acoperit atât de mult timp.

Eram întins pe spate şi priveam un cer pe care luceau şase sori aşezaţi în formă de cerc. Dar cerul este întunecat şi totul mă doare, fiecare fibră din corpul meu arde, plămânii sunt corodaţi, fiecare respiraţie este durere pură, orbitoare. Un zeu rău m-a zdrobit, m-a făcut bucăţi şi a dat cu mine de pământ, dar încă mai trăiesc, ca şi cum nu aş putea să mor, ca şi cum această favoare mi-ar fi refuzată.

Atunci asupra mea se apleacă un chip, chipul unui uriaş complet acoperit cu o pânză verde, cu excepţia ochilor. Privesc

în ochii lui, ştiu că am făcut ceva groaznic şi că merit pedeapsa ce mi se aplică.

– Cum te simţi, Duane? întreabă uriaşul şi îndepărtă pânza.

Zâmbeşte. Are o barbă gri-argintie şi zâmbeşte.

– Am păcătuit, spun.

Sau încerc să spun, nu ştiu dacă laringele şi coardele mele vocale sunt capabile să transpună intenţia mea în cuvinte inteligibile. De fapt, nu ştiu dacă mai am laringe şi coarde vocale. Mi s-a extras tot, inclusiv acestea.

– Am reuşit, zice uriaşul. *Dumneavoastră* aţi reuşit. Bărbatul de şase milioane de dolari va fi curând un amărât de cârnăcior în comparaţie cu dumneavoastră.

Se face seară, se face noapte, deja nu mai văd chipul uriaşului, ci mă scufund în continuare tot mai mult şi mai mult. Ultimul lucru pe care îl mai aud este cineva care râde şi spune:

– Şase milioane de dolari ar fi cam ieftin...

M-am trezit, pentru că O'Shea mă scutura de umăr şi, pe când deschideam cu greu pleoapele, acesta spuse:

– Nu mă referem la o anestezie totală, mister Fitzgerald.

– Ah, da. Scuzaţi-mă. Aţi terminat?

Aveam senzaţia că mă bâlbâiam.

– Nu ştiu cine este mai terminat, dumneavoastră sau eu, mormăi doctorul. Dacă vă referiţi la mâinile dumneavoastră, sunt bandajate.

– Mulţumesc.

Nu fusese o anestezie totală intenţionată. Ştiam ce fusese: epuizarea cauzată de intervenţia de luptă sub *full power,* care, peste câteva ore, mă va devora complet şi mă va face să dorm ca un bolovan. Am ridicat braţele pentru a le examina. Era mai puţin rău decât mă aşteptasem: sub antebraţul drept era un bandaj de tifon normal, mâinile îmi erau bandajate

steril, fiecare deget în parte, în aşa fel încât nu îmi erau stânjenite mişcările.

– Vă dau nişte bandaje, pentru a le schimba pe cele vechi mâine-seară sau poimâine-dimineaţă. Duminică, puteţi scoate firele. Şi, peste două săptămâni, o să vă rog să mai veniţi la control.

– Peste două săptămâni? am repetat în timp ce mă ridicam. În mod normal, mă vindecaţi mai repede.

– Va fi la fel şi de această dată, însă săptămâna următoare nu voi fi aici. Îmi făcu semn să mă ridic: Haideţi să vă mai fac o radiografie.

Am încercat să mişc umerii şi braţele.

– Trebuie?

Cu excepţia faptului că mă simţeam de parcă o hoardă de gorile răutăcioase îşi vărsaseră necazul pe mine, totul mi se părea a fi ca de obicei.

Doctorul O'Shea îşi înfipse supărat mâinile în şolduri.

– Am impresia că trataţi cu uşurinţă situaţia, mister Fitzgerald. Simplul fapt că v-am cusut atât de bine rănile, încât a fost nevoie de doar câteva bucăţi de tifon, nu înseamnă că rănile nu au fost grave. În unele locuri, tăieturile au pătruns adânc, până la acele... oase din oţel pe care le aveţi la dreapta.

– Compozit-titan, am zis.

– Zău, a fost chiar o prostie din partea dumneavoastră. Aţi activat o maşinărie periculoasă, care nu a mai fost utilizată de mai bine de zece ani. Iar corpul dumneavoastră a îmbătrânit între timp. Ţesutul conjunctiv vă este mai sensibil decât a fost înainte... Nu aveţi voie să o mai faceţi sub nici un motiv.

– Bine. Voi fi atent.

Am ridicat mâinile în semn de capitulare.

– Vă rog.

L-am urmat în camera unde era aparatul Roentgen, m-am aşezat cuminte, cum mi-a cerut, şi am rămas liniştit atunci când mi-a spus el. Conciliant, m-am interesat dacă absenţa lui de săptămâna viitoare însemna că în sfârşit îşi lua un concediu.

– Da şi nu, zâmbi el. De miercuri are loc la Dublin un congres european al medicilor – bioetică, genetică, probleme de drepturile omului, o chestie pretenţioasă, dar şi un bun prilej de a întâlni prieteni vechi. Plec încă de sâmbătă şi petrec câteva zile şi la sora mea. Mi-a arătat şi cadourile pregătite pentru copiii ei: Ia ghiciţi, ursuleţul este pentru nepotul meu, iar cutia metalică cu cuburi pentru nepoată. Asta şi-au dorit, jur. O lume nebună, nu?

– Da, complet nebună.

Puse caseta cu filmul într-o cutie din plastic, cu eticheta *Pentru developare,* şi spuse abia stăpânindu-şi un căscat:

– Gata cu munca pentru astăzi. Ne revedem peste două săptămâni, da?

Am confirmat.

– Şi îmi promiteţi că nu mai faceţi pe zmeul-zmeilor?

– Voi avea grijă de mine.

Afară, pe stradă, am meditat la ultimul meu răspuns. Îl evitasem. Ceea ce spusese el despre maşinăria din corpul meu îmbătrânit era logic şi m-a mai luminat. Nu i-am putut totuşi promite că nu o voi mai face. *Chestiunea aceea.* Cuplarea modului „luptă". Pentru a deveni *luptător-cyborg.*

O făcusem reflex, dar, dacă mă cercetam mai bine, constatam că *mi-a plăcut. Am gustat* ce însemna să fii puternic, cel puţin pentru ultima oară, să fii supraomenesc de puternic, rapid şi invincibil. Pentru că tocmai acesta fusese visul care îmi marcase şi îmi desfigurase viaţa: în adâncul sufletului meu, încă mai visam.

*

Am revenit la Brennan's Hotel cu ideea neclară ca, ajutându-mă de simţurile mele speciale, să caut urme trecute cu vederea de către poliţiştii de la *An Garda Siochana* şi care mâine-dimineaţă nu vor mai exista. Poate şi cu ideea neclară de a fi mai mult timp cu Bridget, cine ştie.

Dar, când am ajuns la hotel, poliţiştii deja plecaseră şi la recepţie era o femeie străină, cu părul prins sus, cu un lanţ impresionant din perle în jurul gâtului şi cu o atitudine nobilă. A fost suficientă o privire aruncată asupra mâinilor bandajate, ca să îşi dea seama cine eram.

– Trebuie să fiţi mister Fitzgerald, spuse ea într-un mod ciudat de neutru, din care nu am putut trage concluzia dacă se bucura sau nu să mă cunoască. Îşi retrase mâna pe care tocmai voise să mi-o întindă, dar cred că o făcuse din cauza bandajelor. Dacă o căutaţi pe miss Keane, a plecat deja acasă. Era cam răvăşită, sărmana! Eu sunt Maude Brennan, proprietara hotelului.

Am spus ceva în încercarea de a fi amabil, dar nu mai ştiu ce. Oboseala mă apăsa ca o stâncă.

– Este incredibil ce au făcut asasinii aceştia, continuă ea, nu îmi puteam crede ochilor. De parcă cineva ar fi avut acolo o maşină pentru construcţii, un excavator sau mai ştiu eu ce... Un client al hotelului, ucis! Groaznic!

– Poliţiştii au terminat? am întrebat, fără să îmi dau seama pe moment cât de inutilă era întrebarea şi cât de evident răspunsul.

– În orice caz, pentru astăzi, au terminat. Din câte am înţeles, au venit specialişti din Tralee, dar aceştia continuă abia mâine. Îşi strânse gura şi aşa subţire: Şi, închipuiţi-vă, înnoptează în altă parte!

– A rezultat ceva? Ceva nou?

– Am senzaţia că, de fapt, nu ştiu nici de unde să începă. Dădu dezaprobator din cap şi adăugă: Nu prea insuflă încredere, trebuie să o spun.

– Cred că sus totul este închis, nu?

– Da, confirmă doamna Brennan, lipit şi sigilat, ca în filme. Oftă cu demnitate. Este un noroc că acum nu avem mulţi clienţi. De neimaginat, pentru că sezonul tocmai a început. Va fi destul de greu să menţinem servirea. Se lovi uşor peste piept, ca şi cum ar fi vrut să îşi facă vânt sau să scape de un spasm în plămâni. Apoi, continuă: Îi vor interoga pe toţi clienţii hotelului, gândiţi-vă! Teribil! Hotelul meu va apărea în ziare ca locul unde s-a săvârşit o crimă – nici nu cutez să-mi imaginez ce va atrage acest lucru după sine.

Îmi mai amintesc primul meu salt făcut cu forţa suplimentară. Nu, *a-mi aminti* este un termen incomplet în acest caz. Atunci când retrăiesc evenimentul, în faţa ochilor am mai mult un moment ce mi-a rămas în amintire ca o imagine vie, strălucind în culori nepământene, un prezent etern, o clipă ce pare că nu se va sfârşi niciodată.

Eram într-o sală de fitness capitonată peste tot – pereţi, tavan, podea, totul. Părea o încăpere construită din cauciuc albastru-închis. Mă aflam la punctul de plecare, marcat cu roşu, şi, urmând instrucţiunile antrenorului, vizam locul aterizării: un teanc de saltele înalt de vreo doi metri, la o distanţă de vreo doisprezece metri. Erau saltele speciale, ca acelea folosite la Hollywood pentru cascadorii periculoase. Antrenorul îmi spusese să nu îmi fac nici o grijă în privinţa reuşitei, trebuia doar să vizez locul şi să sar. Saltul urma să fie înregistrat cu camere speciale şi va furniza indicii importante pentru finisarea sistemului. Doar acesta era sensul şi scopul exerciţiului. Aşa pretindea el.

Deci, ascultător, m-am lăsat în genunchi, cu privirea pe locul de aterizare, am dus braţele înapoi, am tras aer în piept şi...

Saltul.

În momentul în care mă ridic, legile gravitaţiei, ale căror cătuşe îmi marcaseră neîngăduitoare întreaga viaţă, par să îşi piardă valabilitatea. Nu sar, ci zbor, purtat de o forţă de neimaginat, îmbătător de uşor. În această clipă singulară, mi se pare că pentru mine nu mai există limite, că sunt contopit cu un Olimp al zeilor nesupuşi aceloraşi reguli ca oamenii muritori, eu fiind cel care decide dacă voi coborî la punctul vizat sau dacă voi pătrunde prin tavan şi voi înconjura Pământul... ah, ce Pământ, voi lăsa în urma mea sistemul solar...

Bineînţeles că am aterizat pe grămada de saltele, şi încă un pic cam strâmb. Desigur că fusese doar un salt. Dar acest prim moment... această clipă unică... Uneori, mi se pare că, în acea fracţiune de secundă, am adus ca jertfă toată viaţa mea, trecutul şi, în acelaşi timp, viitorul meu. Dar, şi în ziua de astăzi, visez la ceea ce s-a petrecut în realitate.

Era timpul să plec acasă. Se făcuse seară, era întuneric. Eram obosit, epuizat. Am să cad în pat şi am să dorm o sută de ore – asta era la fel de sigur ca mişcarea de rotaţie a Lunii în jurul Pământului. Totuşi, când am ieşit din hotel, m-am oprit şi am ascultat acea voce din interiorul meu, care îmi spunea cu totul altceva. Era vocea prietenului meu, filosoful roman Seneca. „Să îl preţuim şi să îl fericim pe bărbatul care a folosit cum trebuie cele mai scurte clipe ale vieţii lui. El a văzut adevărata lumină. El a trăit şi a lucrat.“ Fără nici o îndoială, o maximă bună, care pune în sarcina fiecăruia să decidă ce este *bine*.

Asta nu îmi dădea pace. Trebuia să o văd pe Bridget. Cu ochii minţii, mi-o imaginam şezând în bucătăria ei, tremurând, aşa cum o lăsasem la hotel, dar de această dată singură, în faţa unei ceşti cu ceai, cu o cutie de calmante lângă ea... Un sentiment presant îmi cerea să trec pe la ea.

Am mers pe o Upper Main Street puţin circulată, apoi pe o Chapel Street liniştită şi am ajuns la ea acasă, dar aici era întuneric şi pustiu. Este o casă mică, din lemn alb, cu ferestre mari, cu perdelele trase, înconjurată de o grădină cu unghiuri neregulate, neîngrijită, în care florile sălbatice făceau concurenţă buruienilor. În spatele casei nu mai era decât un zid din piatră, foarte vechi, cu înălţimea mai mare decât a unui om, de genul celor care, la ţară, împrejmuiau câmpurile şi islazurile.

Deci se culcase deja. Dacă undeva în casă ar fi fost aprinsă lumina, aceasta s-ar fi reflectat în zid. Bine.

M-am întors ca să plec, când o ultimă senzaţie de nelinişte m-a determinat să trec pe vedere în infraroşu. Absolut toată preţuirea pentru avertismentul doctorului O'Shea, dar era vorba despre o simplă activare lipsită de pericol a acelui dispozitiv ce îmi înlocuia ochiul drept, pe care de atunci îl purtam în acea orbită.

Apărură urme de paşi ca pudrate cu făină gri. Clanţa uşii lumina de-a dreptul. Urma unei mâini pe cutia poştală.

Totuşi, ceva nu era în regulă cu urmele de paşi. Am închis ochiul stâng pentru a vedea ceva mai clar. Urmele aveau vârful îndreptat către casă, dar, peste ele, mai luminoase, deci mai proaspete, erau alte urme, care se îndepărtau de casă.

Fără să mă gândesc şi fără să am cea mai mică idee despre ce aş spune dacă ea ar fi acasă, am sunat la uşă. Îmi imaginam scene de un penibil jenant – Bridget, în capot, deschizând somnoroasă uşa şi întrebându-mă ce doresc la ora aceasta, iar

eu nu ştiam ce să răspund, devenind astfel un personaj jalnic pentru veşnicie –, dar am mai sunat încă o dată, lung şi insistent. Nimic. Nu era acasă. Venise pentru a pleca din nou.

La o prietenă, mi-am zis. Puse în asemenea situaţii, femeile se duc la o prietenă. Ştiam asta doar din filme, dar nu putea să fie o pură născocire.

„Să trăieşti până la atingerea înţelepciunii! cerea Seneca. Cine ajunge acolo, nu atinge la cel mai îndepărtat, dar atinge cel mai înalt ţel." Un timp, am privit în gol, nehotărât, reflectând la întrebarea dacă vreau să ating înţelepciunea. Cel puţin în privinţa lui Bridget, nu? Sau nu. Poate că mă aflam pur şi simplu la limita delirului. Am decis să mă duc acasă.

Activând vederea în infraroşu, supravegherea automată era şi ea activată, altfel probabil că nu i-aş fi remarcat pe cei doi bărbaţi. În câmpul meu vizual, siluetele lor erau însoţite de calificativul SUSPICIOUS BEHAVIOR. Această apreciere îndrăzneaţă se baza pe o tehnică de prelucrare a imaginilor în stare de a descoperi în imaginea digitală a feţelor oamenilor, în baza analizei paralaxei privirilor, a faptului dacă aceşti ochi mă urmăresc şi, mai ales, cât de mult timp. Există o valoare maximă condiţionată cultural, stabilită prin cercetări psihologice, a duratei unui contact vizual întâmplător şi, dacă această valoare este depăşită cu mai mult decât dublul ei, ODP-ul meu – *Observation Detection Processor* –, care este un computer de mărimea unei prune, implantat sub ficat şi care nu se ocupă cu nimic altceva, declanşează alarma.

Primul bărbat era alături de intrarea la O'Leary's Pub şi, când am cotit pe Main Street, s-a retras în umbra intrării casei vecine, fără să mă piardă din ochi. Era înalt, suplu, proaspăt ras şi tuns mai scurt decât se poartă pe aici. Avea o faţă plată, inexpresivă. Un moment, am avut impulsul să i-o fac mai

expresivă cu ajutorul unui pumn. Dar m-am gândit la sfaturile doctorului O'Shea, la mâinile mele bandajate artistic, şi la oboseala cumplită din mine şi am trecut pur şi simplu pe lângă el. Nu m-a urmat.

Al doilea bărbat se afla în staţia autobuzului de la *Mall,* în lumina tulbure a unui felinar stradal, şi mă supraveghea pe deasupra unui ziar deschis. Dacă şi-ar fi dat osteneala să arunce o privire pe orarul curselor, ar fi constatat că ultimul autobuz plecase acum două ore şi că postul lui observaţie era mai mult decât suspect.

Ce dracu' se petrecea aici? Întrebarea mi-o mai puneam şi când am ajuns acasă. Dar, indiferent despre ce era vorba, aveam să mă gândesc la acest lucru altă dată. Cu mare efort, m-am mai spălat pe dinţi şi m-am dezbrăcat, după care m-am trântit în pat şi m-am adâncit într-un somn profund.

Ce este esenţial în viaţa omului? Nu faptul că noi colindăm toate mările cu corăbiile noastre [...] şi rătăcim în căutarea necunoscutului din oceane (deja uscatul nu ne mai ajunge pentru nelegiuirile noastre), nu, iar că am devenit stăpâni ai viciilor noastre nu este o victorie mai mare. Există nenumăraţi oameni care stăpânesc popoare şi oraşe, dar numai foarte puţini dintre ei se stăpânesc pe ei înşişi.

Seneca, NATURALIUM QUESTIONUM

CAPITOLUL 8

Telefonul mă trezi ud de transpiraţie. Era Reilly.

– Pentru Dumnezeu, George, am gemut eu şi m-am târât cu telefonul în bucătărie. Exact cât permitea cablul. Am privit ceasul şi am socotit ameţit de somn: La voi nu ar trebui să fie miezul nopţii?

– Două şi jumătate, ca să fiu mai exact, răsună de peste Atlantic vocea unsuros-paternă a lui Reilly.

Mi-am frecat fruntea cu dosul palmei. Era plină de transpiraţie. Ce se întâmplase?

– George, ar trebui să dormi. Nu mai eşti tinerel.

– Duane, spuse Reilly cu acel ton îngrijorat care îmi face pielea ca de găină, noi am primit aici o informaţie conform căreia în cătunul tău pescăresc irlandez un labagiu i-a făcut felul unui turist american.

– Ce? Am simţit o senzaţie neplăcută urcând pe şira spinării. Cum se face că o informaţie de acest gen s-a răspândit atât de repede pe planetă? Am clipit mărunt. Trebuia să fiu

atent, să nu mă las citit. Am continuat ca şi cum chiar în acest moment mi-aş fi adus aminte: Ah, da, aşa este. Ieri s-a răspândit vestea...

– Vezi? Şi vestea asta a ajuns între timp până la Washington.

– Nu pot crede aşa ceva, am zis. Mi-am tras un scaun, trebuia să şed. Nu pot crede că mai nou te ocupi de asemenea mărunţişuri.

– Eu am fost întotdeauna cu ochii pe copiii mei, voi ştiţi asta. Şi nu îmi place chiar deloc ideea că acum hoarde de ziarişti se vor vânzoli în apropierea ta şi vor pune întrebări.

– Pe aici nu se vânzolesc hoarde de...

– Încă nu. Dar, dacă nu sunt acum, pot veni de acum înainte. De aceea voi avea grijă să vii acasă. Cel puţin pentru o vreme.

Am căutat din ochi robinetul pentru apă. Mă uscam de sete. Nu mai puteam aştepta sfârşitul discuţiei.

– Sunt acasă, George.

– Ştii ce vreau să spun. Este vorba doar de faptul că aici te putem supraveghea mult mai bine, Duane. Eu aş zice că doar pentru câteva săptămâni. Până când totul se linişteşte.

Turnura luată de convorbire îmi convenea tot mai puţin.

– Ascultă, George, am spus încet, pentru că mi se părea că am capul plin cu vată şi îmi era greu să gândesc. Nu ştiu ce informaţie a ajuns acolo. Pe aici circulă tot felul de zvonuri şi cele mai multe care mi-au ajuns la ureche se referă la o confruntare între grupuri disidente din IRA, altceva nimic. Am impresia că aici nimeni nu este grozav de tulburat.

Acum ajutau doar nişte minciuni neruşinate.

– Conform informaţiei, o echipă de investigaţie din Tralee a *National Bureau of Crime Investigations* a sosit acolo.

– Asta nu este ceva deosebit. Tralee este oraşul cel mai apropiat. Şi, din câte am auzit, aceştia au venit, au examinat fugitiv locul faptei şi după asta s-au dus la prima cârciumă.

Era o minciună doar pe jumătate; proprietara hotelului spusese ceva de acest gen.

– Şi mortul? Este un american de origine japoneză. Ai putea să îmi spui ce avea unul ca el cu IRA?

Mi-a scăpat un oftat. Nu numai că mințeam, dar mințeam prost.

– Habar n-am, am zis obosit, pentru că nu îmi trecea prin minte o explicaţie plauzibilă.

– Toate acestea nu îmi plac, spuse Reilly.

– George, îţi faci griji inutil, crede-mă, l-am încurajat eu. Uneori, acest ton ajuta, dar nu trebuia exagerat. Am să raportez imediat dacă se va crea o situaţie relevantă din punctul de vedere al siguranţei, ştii doar.

– Hmm... mormăi Reilly pus pe gânduri, în sfârşit.

– Eu sunt la faţa locului. Dacă eu nu pot aprecia situaţia, cine ar putea să o facă? Vreun analist tânăr de la CIA, care vrea să arate ce grozav este el?

– Atenţie, este o linie neasigurată, mă preveni nervos Reilly. Încă ceva ce mie nu îmi place.

– Bine, George, eu propun ca acum să te culci. Îţi promit că zilele următoare voi sta acasă şi am să te sun imediat dacă vreau să plec de aici. OK?

Un timp, în cablul transatlantic se auzi un zumzet semnificativ, apoi Reilly spuse obosit:

– OK. Ai grijă de tine, băiete!

– Somn uşor, George!

În sfârşit, închise. Cu receptorul telefonului în mână, m-am aplecat la robinetul cu apă şi am băut până am simţit că nu avea loc unde să mai intre. Apoi, m-am întors în dormitor, pe drum am scăpat şi de telefon, şi m-am prăbuşit peste cearşafurile jilave de transpiraţie.

*

Cel care a ridicat mâna a fost Gabriel Whitewater. Îmi amintesc asta. Îmi mai amintesc cât de mult ne-a impresionat. El era conducătorul nostru tacit şi necontestat.

Şedeam la marea masă albă pentru conferinţe, în marea sală albă pentru conferinţe, în care se discutau toate chestiunile importante ale proiectului, noi, cei mai puternici oameni din lume, eroii secolului viitor, invincibilii, şi ştiam că acesta nu era încă sfârşitul, ştiam că se va merge mai departe cu noi şi că vom deveni şi mai puternici, şi mai invincibili.

Era emoţionant. Mai grozav decât sexul. Era cea mai bună perioadă a vieţii noastre.

Faţă în faţă cu noi stăteau un general cu umeri laţi, cu chip colţuros, produs bun şi vechi al West Pointului, şi un medic cu tenul cianotic de fumător înrăit şi cu o privire veşnic febrilă. Generalul ţinea braţele încrucişate pe piept şi nu spunea nimic, se mulţumea doar să ne privească. Medicul ne cercetă cu privirea pe fiecare, după care zise:

– Am auzit că dumneavoastră îi puteţi face acceptabil concurenţă lui Superman.

Am schimbat între noi priviri vesele. Cu o zi înainte, în faţa corpului nostru medical, bătuserăm toate recordurile mondiale la săritura în lungime, săritura în înălţime şi la aruncarea ciocanului, şi o făcuserăm fără să ne fi străduit în mod special.

– Cine naiba este Superman? rosti uşor unul dintre noi.

Râsete aspre, de gladiatori.

– De fapt, aşteptăm să ni se ia în sfârşit măsurile exacte, rânji un altul. Cred că este momentul potrivit ca să primim tricourile acelea grozave, strânse pe corp.

– Cu pelerină, vă rog, îl completă un al treilea. Insist energic pentru această pelerină.

Medicul ridică mâna.

– Un moment. Am spus „acceptabil". Nu este suficient pentru un tricou, ca să nu mai vorbim de o pelerină. Aşteptă până

când fu sigur de atenţia noastră totală şi continuă: Superman mai are ceva ce dumneavoastră nu aveţi până acum.

– Vizare termică, spuse cineva.

– Vizare Röentgen, ripostă altul.

– Cam aşa ceva, acceptă bărbatul în halat alb şi scoase din buzunar o cutiuţă ambutisată în piele albastră, asemănătoare cu casetele în care eroii romantici din filmele oferă femeilor visurilor lor inelul de logodnă. O puse pe masă în faţa noastră. Adăugă: În lumea reală, vorbim despre vizare telescopică, imagini mărite, amplificatoare de lumină şi vedere în infraroşu.

Deschise capacul cutiuţei. De pe catifeaua roşie ne fixa un ochi.

Ni s-a tăiat respiraţia.

Medicul scoase ochiul şi îl ridică.

– Este unul dintre cele mai compacte aparate de înaltă performanţă construite vreodată. O minune a tehnicii şi a microminiaturizării. La limita hightechului. Planurile constructive singure se întind pe şapte volume groase şi, între noi fie vorba, valoarea lui este de patruzeci şi opt de milioane de dolari. Mai exact, această biluţă este bijuteria cea mai valoroasă din lume. Puse obiectul care se holba fără viaţă pe suprafaţa mesei şi îl roti precum titirezul ruletei. Cine şi-l doreşte?

Încă nu ne regăsiserăm respiraţia. Nu eram pregătiţi să înţelegem ce consecinţe atrăgeau cuvintele medicului.

Totuşi, am auzit vocea gravă, de bas, a lui Gabriel:

– Eu.

Am întors capetele şi am văzut că ridicase mâna fără să şovăie.

Abia mult mai târziu am băgat de seamă că irisul implantului avea deja exact culoarea neagră a ochilor lui Gabriel.

M-am trezit într-o lumină ciudată. Am avut nevoie de ceva timp până să înţeleg că din dormitor priveam afară după-amiaza.

Şi a mai trecut o veşnicie ca să pricep că astăzi trebuia să postesc. Ora de hrănire a animalelor de pradă.

M-am rostogolit din pat şi m-am târât până în baie. După un duş destul de scurt din cauza mâinilor bandajate, m-am uitat ce se ascundea sub bandaje şi am hotărât că totul putea să rămână aşa cum era. Dacă puneam pe mine o cămaşă care acoperea bandajul de pe antebraţ, degetele bandajate nu mai atrăgeau atenţia. Dacă aveam puţin noroc, nimeni nu-mi va pune întrebări stânjenitoare.

Mai rău arăta faţa. Sub ochi, pielea era plină de bobiţe negre, mici. Le îndepărtam dacă mă frecam. Mi-am privit vârfurile degetelor şi am înţeles că era vorba despre sânge care făcuse crustă. Erau crustele unor sângerări punctiforme, urmare a activării inimii-turbo, care impusese circulaţiei sanguine o viteză supraomenească. Mi-am amintit că ne menţionase cineva cândva acest fenomen ca un efect secundar posibil, desigur absolut trecător.

Am îndepărtat toate bobiţele şi am dat deasupra cu puţină cremă. În câteva locuri se vedeau pete negre sub piele, pe care le-am acoperit imediat. S-ar putea ca în următoarele zile să arate şi mai rău. Nici ochii nu arătau bine. Cel stâng era injectat, de parcă aveam gripă, cel drept părea mai adâncit în orbită decât celălalt. Ochiul meu artificial, atât de plin de hightech încât planurile lui erau cuprinse în şapte volume groase, cântăreşte ca urmare mult mai mult decât un ochi natural. Odată cu trecerea anilor, ţesutul înconjurător, care oricum pierde din elasticitate prin îmbătrânire, cedează şi orbita se deformează corespunzător. Uneori, pleoapele nu se mai închid corect, de exemplu, noaptea. De aceea, acum trebuie să folosesc regulat picături pentru ochi. Iar pe la şaizeci de ani voi arăta precum Quasimodo.

Când ies din casă burniţează uşor. Nu atât de puternic ca un localnic să îi acorde atenţie, aşa că şi eu am procedat la fel.

Mirosea a sare, a peşte şi a mucegai şi în timp ce oraşul era posomorât, departe, pe câmpurile cu împrejmuiri din bolovani jucau câteva pete de soare.

– Dumneavoastră? se miră Billy când am apărut la ghişeu.

– Eu, am confirmat, considerând întrebarea ca fiind începutul unui nou nou joc de-al lui.

El a dat din cap, a coborât de pe scaunul lui înalt şi a dispărut în spate. În timp ce aşteptam, mi-am aruncat privirea pe titlurile din ziarele aflate pe o poliţă, sub etajera cu cărţi poştale ilustrate. Ca totdeauna, ziarele irlandeze comentau tulburările din Irlanda de Nord.

– Îmi pare rău, mister Fitzgerald, spuse Billy întorcându-se cu mâinile goale, astăzi nu am nimic pentru dumneavoastră.

Am căutat din priviri calendarul de perete.

– Dar astăzi nu este miercuri?

Mâinile îi descriseră figuri aiuritoare în aer.

– Şoferul povestea ceva despre greve ce au loc la Dublin. Se poate ca aceasta să fie cauza. Astăzi a fost şi neobişnuit de puţină corespondenţă.

L-am cercetat atent. Nu era o păcăleală. Îmi mai rămăseseră două doze de hrană, cu valabilitate până mâine la prânz. Nu era o problemă. Dar era neliniştitor. Timp de doisprezece ani nu existase nici o întârziere, şi să înceapă tocmai acum?

– Bine, am zis şi am ridicat indiferent din umeri, ca să îi arăt tânărului cât de puţin mă interesa asta. Atunci, mai încerc mâine.

– Exact, zâmbi el, uşurat.

Când am ieşit din nou în stradă, erau acolo. Tipii care îmi atrăseseră atenţia ieri. Cel cu faţa inexpresivă. Şi cel din staţia de autobuz. Nici unul dintre ei nu privea în direcţia mea, dar fiecare avea la ureche câte un telefon mobil şi vorbea. În uşa băncii mai era cineva, şi încă unul ceva mai departe, lângă un stâlp cu felinar. Am descoperit un automobil în care stăteau

doi bărbaţi care nu făceau altceva decât să se uite suficient de insistent în direcţia mea, pentru a-mi activa ODP-ul. Unul dintre ei vorbea la telefon.

Mi-ar fi făcut plăcere să mă conving că vedeam stafii. Că telefoanele acestea mobile erau astăzi o adevărată ciumă chiar şi aici, în Irlanda.

M-am întors spre celălalt capăt al străzii. La colţ mai era un bărbat cu telefon. Când m-am apropiat de el, reacţionă de parcă interlocutorul i-ar fi amintit de nişte obligaţii urgente. În faţa hotelului Brennan era parcat un automobil albastru pentru livrări de produse, având lateral o emblemă ce arăta a fi foarte de stat. Nu era greu de ghicit cui aparţinea, mai ales că un poliţist o păzea stând alături. Portiera fiind deschisă, se vedea un bărbat în costum gri şi cu mănuşi din plastic, care manevra tot felul de aparate.

– Sergentul Wright este aici? l-am întrebat pe poliţist.

Acesta indică ţeapăn, cu o mişcare a capului, către uşa hotelului:

– Este înăuntru, la inspector.

Am intrat. La recepţie era o femeie slabă, cu priviri pătrunzătoare, morocănoase, pe care nu o mai văzusem. Sergentul stătea pe unul dintre scaunele din spatele ei, împreună cu un bărbat; îmi făcu imediat un semn cu capul şi îi atrase atenţia asupra mea şi interlocutorului, care purta un pardesiu lung, maro.

– Inspector Eugene Pinebrook, se prezentă acesta. Se ridică cu greu din fotoliu, iar vocea îi era marcată de un şuierat astmatic. Frumos din partea dumneavoastră că aţi putut veni, mister Fitzgerald.

Nu îmi aminteam să fi stabilit ceva de genul unei întâlniri – socoteam că pentru aşa ceva urma să fiu sunat şi ce mă adusese acum la hotel fusese speranţa de a o vedea

pe Bridget –, dar am dat afirmativ din cap şi l-am asigurat că nu era nici o problemă.

– Îmi pot permite libertatea de a vă întreba ce profesie aveţi, mister Fitzgerald?

De deasupra pungilor de o mărime respectabilă aflate sub ochi mă străpungea o privire ca de bronz.

– Sunt membru al forţelor armate americane, pensionat înainte de termen, i-am oferit informaţia prevăzută pentru autorităţile oficiale.

– Păreţi încă destul de tânăr pentru o pensionare anticipată, dacă îmi permiteţi remarca.

I-am privit pielea plină de negi şi părul rar, cu cărare dreaptă la mijloc. Părea bătrân pentru cineva aflat încă în activitate.

– A fost vorba despre motive de sănătate, sir.

Pinnebrook dădu din cap dus pe gânduri, mă cercetă cu privirea.

– Cel ucis era şi el american, ştiaţi? întrebă el, schimbând brusc subiectul discuţiei.

Era probabil o chestiune de tactică poliţienească.

– Da.

– De unde?

– Ne întâlnirăm cu puţin timp înainte, în oraş. Mă invitase la un pahar.

– Aşa, pur şi simplu?

Am confirmat.

– Voia să îi spun mai multe despre cum se trăieşte în Irlanda şi în special aici, în Dingle. Ca american, cred.

Pinebrook îşi drese glasul:

– Dacă îmi este permis să întreb, ce vă califica în mod special pe dumneavoastră pentru a da informaţii despre aceasta?

– Trăiesc de doisprezece ani aici. După ce i-am spus acest lucru, m-a invitat la un pahar. Şi, pentru că nu aveam altă treabă, am venit cu el.

– Pentru că sunteţi pensionar. De doisprezece ani, nu?

– Da.

– Înţeleg.

Nu lua notiţe, dar părea că reţine fiecare cuvânt într-o memorie fără greş. Înclină capul meditativ, în timp ce eu îmi pregăteam răspunsul la întrebarea care inevitabil avea să urmeze. Auzisem un zgomot care mi se păruse a fi o împuşcătură. Am vrut să clarific chestiunea. În vreme ce urcam scara, am auzit zgomote de lemn spart şi lovituri puternice; atunci, am începu să alerg. Când am ajuns sus, uşa era distrusă şi în camera aflată în spatele ei era mortul. Eram şocat, abia îmi mai trăgeam sufletul şi o vreme am fugit încoace şi încolo fără nici un scop (ceea ce explica eventuale urme din hainele mele), până când mi-am revenit. Apoi, am coborât la recepţie şi i-am cerut administratoarei hotelului să cheme poliţia, pentru că se pare că s-a comis o crimă. Nu, pe scară nu am întâlnit pe nimeni. Nu am văzut pe nimeni atunci.

– Ah, să nu uit, zise brusc Pinebrook, o altă chestiune... probabil că este inutil să vă întreb, dar ştiţi întâmplător unde este miss Keane?

Mă holbam la el şi simţeam că îmi îngheţau şi gândurile în cap, lăsând loc unei linişti temătoare.

– Miss Keane? am spus ca un ecou.

– Administratoarea hotelului. Nu a venit la slujbă în această dimineaţă. Nu este nici acasă, spuse inspectorul. De fapt, nimeni nu pare să ştie unde se află.

– Poate că este la o prietenă? am sugerat eu.

Pinebrook scutură capul, ceea ce, la scăfârlia lui mare, era ceva ameninţător.

– De fapt, am întreprins eforturi considerabile să o găsim, dar îmi este neplăcut să o spun, miss Keane a dispărut fără urmă.

M-am întors acasă neliniştit. Nu ştiu dacă m-am descurcat la interogatoriul care urmase în aşa fel încât să nu îi trezesc suspiciuni lui Pinebrook. Nici nu îmi mai amintesc ce i-am

spus. La tot ce spuneam mi se părea că aud doar ecoul cuvintelor *miss Keane a dispărut fără urmă.*

La întoarcere, am văzut peste tot bărbaţi cu chipuri inexpresive, care nu manifestau nici cea mai mică îngrijorare legată de facturile pentru convorbirile telefonice. Cu toată bunăvoinţa, nu arătau nici a proaspăt îndrăgostiţi, care nu ar mai putea trăi o secundă fără să audă glasul iubitei. Şi nici unul dintre ei nu mai privea în direcţia mea.

Ceea ce era definitiv stabilit era că Bridget fusese acasă ieri-seară şi că imediat plecase de acolo – pentru a merge unde? Cât era de uşor, sau de greu, să te ascunzi de poliţie în Irlanda? Să i se fi întâmplat ceva?

Cine erau oamenii care mă supravegheau? Şi *de ce* o făceau?

Îmi era neplăcut că îl minţisem pe Reilly de dimineaţă şi, pe măsură ce trecea timpul, îmi era tot mai neplăcut. Poate că Reilly avusese dreptate. Poate că aş face bine să mă dau la fund şi cel puţin o vreme să caut adăpost sub aripa vulturului american.

Pe de altă parte, dacă îl sun acum şi îi spun adevărul, nu îmi va permite să mai ies niciodată din SUA. Îl ştiam de suficient timp, pentru a fi sigur de acest lucru. Mă va reţine acolo nu ca pedeapsă, ci din grijă pentru mine. Pentru Reilly, eram ca nişte fii, îi înlocuiam familia. Suferea pentru noi. Cel puţin atât timp cât nu era periclitată imaginea lui în faţa superiorilor. Bunăvoinţa lor, la o adică, era mai importantă decât a noastră.

Stăteam în dreptul anticului telefon de perete şi îmi frământam mintea căutând o explicaţie plauzibilă, un discurs liniştitor, credibil, pentru faptul că nu îl informasem imediat. Dar bietul meu creier nu găsea nimic corespunzător.

Ce scria în documentele pe care le deţinuse Harold Itsumi?

Şi cine le avea acum?

Am ridicat receptorul, am format 001, m-am oprit şi l-am aşezat iar în furcă. Nu. Nu voiam să renunţ la speranţa că exista

o explicaţie pentru toate acestea şi că exista o cale rafinată de a o scoate la capăt. În orice caz, dacă exista o astfel de rezolvare, nu eu eram acela care o va găsi. Am scos telefonul mobil din ascunzătoarea lui. Înainte de a vorbi cu Reilly, voiam să mă consult încă o dată cu Gabriel.

Dar şovăisem prea mult. În California se făcuse deja ora zece, iar Gabriel era de mult la treabă. Am încercat să dau de el folosind numărul de acasă şi prin telefonul mobil sunând la casa cu flamingo, pentru căaşa cum îl cunoşteam, şi-ar fi petrecut fiecare minut disponibil la bazinul *incredibil* de albastru, lăsându-se răsfăţat de robotul cu douăzeci şi şapte de sortimente de apă minerală. Dar era evident că Gabriel avea de păzit o mulţime de alte case din Santa Barbara.

Deci trebuia să aştepte şi telefonul pentru Reilly. Am pus la loc telefonul mobil şi m-am dus în bucătărie. Aproape că tremuram de foame; un alt efect al *Combat Mode.* Fiecare fibră a corpului meu suprasolicitat striga după hrană, poftea alimente, dorea cu înfrigurare să fie aprovizionată cu tot ce avea nevoie funcţionarea implanturilor, stimulatorilor. Solicitarea era atât de violentă, încât chiar şi concentratul părea ademenitor.

Cât de mult mă obişnuisem cu această chestie gri, respingătoare! Când mi s-a servit – se pare că fusese o omisiune, mi se explicase abia *după* intervenţiile decisive, penibil, dar nu se mai putea schimba nimic – pentru prima dată şi mi s-a spus că asta va fi în viitor tot ce aveam voie să bag în mine, am râs neîncrezător, apoi, când am înţeles că treaba era serioasă, am făcut un acces de furie, urmat de câteva săptămâni de depresie. Să nu mai mănânc niciodată un hamburger? Să nu mai beau o bere? Uriaşele *enchiladas* de la Pedro's? În primele luni a trebuit să vomit mereu, chiar şi când mă chinuia foamea. A durat mult până când disciplina militară a învins scârba.

Disciplina militară? Astăzi, când scriu aceste rânduri, mi se pare că ar fi vorba despre altcineva, nu despre mine. Ca şi

cum ceea ce îmi amintesc eu ar fi amintirile din viaţa altcuiva. Ale unui tânăr care pornise cu autobuzul spre Carolina de Sud, unde îşi va satisface serviciul militar. Care este tuns în timp ce priveşte pe fereastră la un bombardier de vânătoare Hornet sosind la aterizare. Care efectuează nesfârşite exerciţii pe terenul de antrenament, duce arma la ochi în timp ce sergentul de instrucţie urlă aceleaşi ordine. Acelaşi tânăr aflat în întunericul plin de foşnete al dormitorului comun, mort de oboseală şi totuşi treaz, cu privirea în tavan şi întrebându-se dacă a făcut bine ceea ce a făcut.

Toate par de acum o mie de ani, întâmplate de-asemenea altcuiva. Acum, stau în bucătăria aceasta cenuşie, desfac o cutie neinscripţionată, golesc într-o farfurie conţinutul mucilaginos, de un alb spălăcit, şi mă gândesc dacă să pun deasupra sos de mentă, tabasco sau altceva. Iar uneori se întâmplă să stau aici, să mănânc şi să înţeleg cum viaţa mea, fiecare decizie în parte luată de mine, m-a condus aici, în acest loc, la această masă, în faţa acestei farfurii. De parcă s-ar fi ridicat un văl, înţeleg în aceste clipe magice ce înseamnă că nu voi mai mânca niciodată o friptură suculentă cu prune uscate sau o bucată de pizza din care se întind fire de brânză topită, nu voi mânca nici măcar un măr. Cred că în astfel de momente chiar desluşesc ce este viaţa şi imaginea este a ceva atât de impunător, de înfricoşător, că trag cu putere aer în piept şi clatin din cap întrebându-mă cum vor juca cei de la Boston Red Sox pentru a o scoate la capăt.

Caut apoi refugiu în Seneca, din nou doar la el. Care spune că esenţial în viaţă este nu să dobândeşti toate victoriile posibile sau să realizezi lucruri excepţionale – esenţial este să îţi stăpâneşti viciile, aceasta este victoria cea mai mare. Trebuie să ajungi să te ridici deasupra ameninţărilor şi promisiunilor sorţii şi să înţelegi că nu merită să îţi bazezi speranţele pe

acestea. Important este să înveţi să suporţi voios soarta potrivnică. „Nu eşti nefericit dacă nu crezi că eşti," spune el.

Este vorba despre aceste convingeri, aşa îl înţeleg eu. Nu este esenţial ce mi se întâmplă mie, ci care e poziţia mea faţă de acest lucru. Ceea ce mi se întâmplă nu pot să aleg, dar pot să aleg modul în care privesc aceste lucruri. Aş putea să cad în disperare şi să mă jeluiesc că nu dispun de un intestin adevărat: nu mi-ar folosi la nimic şi situaţia nu s-ar schimba cu nimic, cu excepţia faptului că tot eu mă voi simţi mai rău. Trebuie să înţelegi ceea ce te face liber cu adevărat. Şi uneori chiar înţeleg.

Viaţa noastră este suficient de lungă şi ne oferă din plin posibilitatea să înfăptuim cele mai importante lucruri, dacă ştim să o folosim ca un întreg. Dar, dacă o lăsăm să se scurgă inutil şi nechibzuit şi nu ne implicăm în probleme importante, când în cele din urmă se apropie socoteala finală, simţim că viaţa, căreia nu i-am băgat în seamă cursul, s-a epuizat.

Seneca, DE BREVITATE VITAE

CAPITOLUL 9

La un moment dat, în cursul după-amiezii, am parcurs lista cu numerele de telefon şi cu adresele date de Gabriel şi am cochetat cu ideea de a suna la unul dintre foştii colegi.

În nici un caz nu l-aş suna pe Juan. Din grupul nostru, este cel din urmă cu care aş avea o legătură personală. Cred că nici cu ceilalţi – cu excepţia lui Gabriel. El şi Juan s-au înţeles totdeauna cel mai bine. Mă îndoiesc că a înţeles vreodată cineva de ce.

Pentru mine, Juan Gomez a fost mereu un mister. Din prima zi, l-am considerat obositor. Se apuca de orice cu o îndârjire de parcă soarta omenirii ar atârna de o eventuală greşeală pe care ar săvârşi-o el. Înclina ca în problemele în dispute să ia o poziţie considerată de el ca fiind moralmente cea justă şi apoi să îţi explice ce era corect şi ce era greşit. Este posibil să fi devenit un bun judecător – ori unul rău, cine ştie? S-ar putea spune că totdeauna era de încredere. Dacă stabileai cu el un loc pentru o întâlnire şi o oră, lumea putea să se prăbuşească, el apărea punctual la locul respectiv.

Probabil că această atitudine rigidă şi exigenţele lui morale reprezentau un gen de reacţie la atitudinea faţă de viaţă a tatălui său. Din câte ştiu, este originar din Texas, nu îşi cunoaşte mama şi a fost crescut de un tată cam zurliu, care nu putea rămâne la un loc de muncă mai mult de două luni, umbla mereu după femei şi dădea numai de belele. Deseori, a fost nevoie să dispară pe neaşteptate, cu puţinele lor lucruşoare care încăpeau în ceva mai mult de trei geamantane. Juan pare să acţioneze – şi să supravieţuiască dintr-un gen de agresiune cu care cineva ce nu a trăit aşa ceva nu se poate împăca.

Mai era Jack Monroe. Acum, trăia într-un cătun în Iowa, nici nu îţi venea să crezi. M-am întrebat dacă mai avea părul acela blond platinat, incredibil de deschis la culoare, după care, pe atunci, ai fi putut să îl recunoşti şi din spaţiul cosmic. Cu siguranţă că este şi acum vânjos şi antrenat; era genul care se menţinea în formă o viaţă întreagă. Şi tot cu siguranţă, astăzi, numai arătos nu este. Faţa îi fusese răvăşită de o acnee juvenilă puternică, din cauza căreia avea probleme cu bărbieritul. Niciodată nu am cunoscut pe cineva care să aibă pe faţă atât de mulţi plasturi. Nu vorbea mult, dar când vorbea o făcea în acel mod aspru în care şi astăzi se exprimă oamenii din Nebraska. La masă, era primul care termina de mâncat, pentru că înghiţea prânzul ca un lup.

Cu timpul a rezultat că pielea lui avea probleme cu cicatrizarea şi cu vindecarea. Dintre noi toţi, el s-a ales de departe cu cele mai vizibile cicatrice. Dacă în decursul anilor situaţia s-a înrăutăţit faţă de ce am putut eu să văd cu ocazia duşurilor, azi ar trebui să arate ca monstrul lui Frankenstein, cusut din bucăţele.

În rest, el este un conservator, dacă am cunoscut vreodată unul. Nu ştia altceva decât dreptate, ordine, patria şi America. Îmi era greu să mă imaginez mărturisindu-i că i-am ascuns ofiţerului care era şeful nostru informaţii privind, probabil,

securitatea naţională, din foarte egoistul motiv că nu am vrut să periclitez reşedinţa mea din Irlanda şi libertatea legată de ea.

A mai rămas DuBois, unicul moştenitor bogat pe care l-am cunoscut, urmaş al unor emigranţi francezi şi, din câte se putea bănui, cunoscător al limbii franceze, pentru că aceasta era tradiţia în familia lui. Când mă gândesc la Forrest, văd ochii lui vii, ca albăstreaua, şi veşnica mânie din ei. Tatăl lui nu l-a crezut capabil să folosească în mod corespunzător – cum spunea el însuşi – averea familiei şi, printr-un testament extrem de rafinat, în cadru legal, l-a cvasiînlăturat. Oficial, averea tatălui său îi aparţinea, dar era administrată de un consiliu fidel concepţiilor vechiului stăpân şi de care nu a scăpat, deşi a încercat tot ce se putea. Îl mai văd stând la masă şi citind o scrisoare de la acest consiliu, răvăşindu-şi părul de un castaniu atât de spălăcit, încât între timp trebuie să fi devenit sur. De multe ori, era împreună cu Stephen Myers, foarte priceput în chestiuni de drept şi de investiţii financiare, cu care discuta opţiunile juridice şi de la care voia să audă ce ar fi putut să facă cu milioanele administrate într-un mod extrem de conservator de vechii prieteni ai tatălui său. „Casa nu ţi-o pot lua" era propoziţia care îmi mai răsuna încă în urechi.

După câte se părea, nu i-o luaseră. Locuia în ea şi în ziua de azi. Mă întrebam ce făcea acolo, an de an, printre toate acele mobile stil şi portrete în ulei ale strămoşilor despre care ne povestea pe un ton mai curând scârbit.

Când era binedispus, era o plăcere să discuţi cu el. Era unul dintre acei băieţi care aveau informaţii de culise, cunoşteau pe cineva care le destăinuia ceva, persoane care trăgeau cu ochiul din culise. Sfatul lui ar fi fost cât se poate de interesant.

Dar, cum stăteam aşa, în vestibul, în faţa aparatului telefonic din perete, în mână cu lista numelor şi adreselor, îmi deveni clar care fusese adevăratul motiv pentru care niciodată nu încercasem să îi contactez pe ceilalţi. Oricât mi-aş fi spus

că mă obligasem să nu o fac, era vorba de un simplu text. Săvârşisem încălcări mult mai grave ale unor dispoziţii mult mai importante, fără să fi clipit măcar. Nici supravegherea telefoanelor noastre nu ar fi fost un motiv real să nu o fac, dacă aş fi vrut să o fac. Existau scrisori, existau cabine telefonice, faxuri şi, de câţiva ani, e-mail şi, abstracţie făcând de acestea, ni se permisese între timp, după cum povestise Gabriel, să facem tot felul de chestii. În definitiv, cineva îmi trimisese la vremea respectivă şi scrisoarea cu lista adreselor.

Adevăratul motiv pentru care eu nu îi contactasem fusese că nu dorisem asta. Chiar când mi-a venit acum ideea de a forma unul dintre aceste numere de telefon, mi-am imaginat câte ore de-a rândul am sta la telefon şi nu am vorbi despre nimic altceva, decât despre infirmităţile şi necazurile noastre. Ne-am linge rănile în comun, cu acel *Mai ştii tu?,* am visa la vremurile vechi, ne-am lăuda cu femeile cu care ne-am culcat. Treptat, am fi format un club care ar fi trăit în trecut.

Şi nu asta voiam. Voiam să trăiesc în prezent, să mă mulţumesc cu ceea ce exista aici şi acum. Nu voiam să mă gândesc la ceea ce a fost odată, la ceea ce pierdusem, la ce ar fi putut să fie în alte condiţii, la toate aceste chestii sterile. Nu căutasem să îi contactez pe ceilalţi, pentru că ei făceau parte din trecutul cu care voiam să termin sau cel puţin căruia voiam să îi pun punct.

Trebuia să mă gândesc la bărbaţii cu telefoane mobile şi la avocatul mort, care susţinea că deţine documente secrete, şi la Bridget, care dispăruse fără urmă. Trecutul nu se încheiase. Era aici, gata să mă cuprindă din nou.

La ora opt – douăsprezece în California –, am sunat iarăşi la Santa Barbara, dar a face pauză de prânz nu părea să se numere printre obiceiurile lui Gabriel Whitewater.

M-am retras în fotoliu, cu o carte, pentru vreo cinci minute, când m-a cuprins o neliniște interioară care m-a făcut să sar în picioare, să fac curat în dormitor și să mătur prin toate încăperile, ceva ce în mod normal nu îmi plăcea.

Cu puțin înainte de ora nouă, l-am sunat din nou pe Gabriel și nu a ridicat nimeni telefonul. Găseam că era ciudat ceea ce la prânz mi s-ar fi părut original: cineva care pretinde că are o ocupație secundară să nu cupleze robotul telefonic atunci când nu este acasă.

Am sunat până când mi s-a întrerupt legătura.

Apoi, am scos telefonul mobil, pentru a repeta jocul cu vila cu păsări flamingo. Am format cu grijă numărul din nou – pentru a exclude posibilitatea să fi greșit numărul când am apelat prima dată și ulterior să fi repetat ore de-a rândul apelul cu numărul greșit – și am lăsat aparatul să sune, închipuindu-mi plin de speranțe că într-o asemenea casă dura ceva timp ca să ajungi de la bazinul *incredibil* de albastru până la telefon, mai ales dacă dai în drum și peste un frigider umblător.

În acest moment sună telefonul de perete.

Reilly! mi-a trecut pe loc prin cap. Am închis în grabă telefonul mobil și l-am băgat în ascunzătoare de parcă era în pericol de a fi văzut prin rețeaua telefonică. După care am ridicat precaut receptorul telefonului de perete și m-am prezentat.

– O'Shea sunt, bună seara, am auzit vocea sonoră a doctorului. Sper că nu deranjez, celălalt număr a fost tot timpul ocupat.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă:

– Dumneavoastră sunteți!

– Sună de parcă v-ați fi așteptat să fie altcineva.

– Nu. M-am scuturat de spaima trasă și am adăugat: Nu are nici o importanță. Ce pot face pentru dumneavoastră, doctore?

L-am auzit mustăcind:

– Invers, mă tem că eu trebuie să mai fac ceva pentru dumneavoastră înainte de a pleca la Dublin. Cel mai bine ar fi mâine-seară, pe la ora şase.

– Cum aşa? am întrebat fără să mă gândesc.

Eram atât de tulburat, că nici măcar nu am observat cât de negândită era întrebarea.

El a ezitat:

– Chiar să vă spun?

– Vă rog.

– Am developat ultimele radiografii şi se pare că unul dintre întăritorii picioarelor dumneavoastră a păţit ceva cu ocazia gestului de forţă. Nu simţiţi nimic?

Am mişcat neliniştit picioarele, mai întâi unul, apoi şi celălalt.

– Care din ele? Dreptul sau stângul?

– Intenţionat nu am menţionat care dintre ele. Deci nu simţiţi nimic?

– Le simt pe amândouă ca totdeauna. Cum le simt din 1990.

– Hmm... Se auzi foşnet de documente, apoi doctorul continuă: Nu am prea multă experienţă cu radiografiile construcţiilor metalice, dar mi se pare că la elementul hidraulic ataşat învelişului femurului drept ceva fie că s-a rupt, fie se va rupe în curând. Nu pot să spun ce trebuie ori ce poate fi făcut, dar aş vrea să văd totul mai clar. Este vorba despre una ori două radiografii mari ale coapsei, nu este nimic dramatic.

Am rotit uşor piciorul drept către exterior şi mi-am închipuit că aud zgomot de metal pe metal, că simt ceva ce avea joc. Închipuiri, mi-am zis.

– De acord, vin mâine-seară.

După discuţie, am privit un timp în gol, a urmat un şir de asociaţii mergând de la gânduri legate de cabinetul doctorului O'Shea până la imaginea nocturnă a Chapel Street şi deodată mi-am dat seama ce se afla la baza neliniştii mele: dispariţia

lui Bridget. Nu îmi voi găsi liniştea până când nu voi întreprinde ceva.

Afară era deja întuneric. În plus bătea şi vântul, ceea ce m-a făcut să îmbrac canadiana mea cea mai închisă la culoare. Când am ieşit din casă, nu am văzut pe nimeni. Am mers până la capătul străzii, unde, de-a lungul gardului de sârmă al unei clădiri de birouri goale de mai mult timp, o potecă ducea către o pajişte peste care se ajungea la mal şi apoi peste un drum întărit pentru promenadă, la port. Acolo, am trecut printr-un şantier pe care de ani de zile nu se mai făcea nimic – grilajul din gratii sfrijite, fixate în câteva anvelope umplute cu beton atârna strâmb într-o parte – şi am ieşit în Strand Street, pe care treceau o mulţime de oameni şi nici unul dintre ei nu vorbea la telefon. Nimeni nu mă băga în seamă, cum mergeam cu gluga trasă pe cap, cu mâinile vârâte în buzunare; am luat-o pe câteva străduţe şi, după puţin timp, mă aflam în faţa casei lui Bridget, la fel de întunecată ca în seara anterioară, emanând singurătate.

Întrerupătoarele comenzilor mele interne le resimţeam ca pe nişte muşchi bizari – probabil, îmi explicase odată un medic de la Steel Man Hospital, pentru că în fond tot ceea ce putem face noi, oamenii, este să mişcăm ceva muşchi. Să înveţi să îi controlezi era ca şi cum ai învăţa să mişti din urechi sau să exersezi ciudate mişcări de breakdance. Pe parcursul timpului, pentru fiecare întrerupător s-a găsit un loc în corpul meu, unde cred că îl localizez. Acest loc nu are nimic de-a face cu locul în care se află respectivul întrerupător – în realitate, toate întrerupătoarele se află într-un element de comandă situat lângă rinichiul drept –, el este mai mult o construcţie mentală auxiliară, care uşurează folosirea rapidă şi sigură. Un fel de rudă a durerilor-fantomă de după amputare.

Întrerupătoarele pentru percepţie par a fi sub ochiul meu drept, unul lângă altul, dar clar deosebite. Am trecut pe vedere în

infraroşu: urme slabe pe poarta grădinii, pe plăcile de pe drumul către casă, pe clanţă. Cu vechime de multe ore. Făcute probabil la una dintre încercările poliţiei de a o găsi pe Bridget.

Casa însăşi era întunecată şi rece, evident mai întunecată decât casele locuite, încălzite, din stânga şi din dreapta. Aş fi pariat că de douăzeci şi patru de ore aici nu mai intrase nimeni, şi cu certitudine că aş fi câştigat pariul.

Am oprit vederea în infraroşu şi am trecut pe amplificatorul de lumină. Întunericul nopţii se lăfăia în verdele granulat al imaginilor create artificial. M-am strecurat peste gard şi pe sub un tufiş rar, în adâncul întunecat al grădinii. M-am oprit în umbra zidului din piatră mai înalt decât omul, cu răsuflarea tăiată, şi am tras cu urechea, încercând să sesizez vreo reacţie. Nimic.

A putea renunţa la o lanternă este evident un avantaj pentru un spărgător. Eu aveam totuşi una mică, a cărei rază era mai mică decât grosimea unui deget, şi pe lângă ea câteva scule pe care un cetăţean normal le procură cu greutate pe o cale legală, pe care eu, la ieşirea din serviciul activ, uitasem să le restitui. Am căutat cu grijă locul potrivit pentru a le folosi.

În Irlanda, casele sunt mai rar dotate cu terase, pentru că majoritatea timpului vremea este fie prea ploioasă, fie vântul bate prea tare pentru ca acestea să fie utile. Ceea ce există de regulă la ele este o a doua uşă în spatele casei; de cele mai multe ori prin ea se iese din bucătărie în grădina de legume sau într-o curte pietruită din spate. O asemenea uşă avea şi casa lui Bridget, în faţa căreia era o potecă pietruită, pe care se găseau alăturate în bună înţelegere o plantă într-un ghiveci şi o pubelă pentru gunoi. Uşa părea că nu va ridica probleme. Problema nu era dacă voi intra – asta o voi face în orice caz; simt chiar o vagă plăcere de a pătrunde din nou în forţă printr-un zid solid –, ci dacă voi intra fără să las *urme*.

M-am furişat pe gazonul rar şi peste resturile straturilor de legume, în faţa uşii m-am lăsat pe vine şi am pipăit încet cadrul uşii cu mâna dreaptă, atent la funcţionarea unui aparat aflat în vârful degetului inelar, iniţial gândit pentru a sesiza circuitele detonante ale capcanelor cu mine. Dar tot atât de bine este potrivit pentru a sesiza o instalaţie de alarmă. Care aici nu exista. Am scos una dintre micile mele scule fine, m-am concentrat asupra încuietorii şi în următoarele secunde eram înăuntru.

Era bucătăria, şi mirosea ciudat – a rânced, a stătut şi în acelaşi timp dulceag, şi a mucegai. Nu ar fi stricat o aerisire temeinică, dar am tras totuşi uşa după mine şi am privit în jur, desigur, fără să aprind lumina. În chiuvetă erau tacâmuri, veselă, o oală, toate nespălate. Am decuplat pentru scurt timp amplificatorul de lumină şi am aruncat o privire în frigider. O sticlă de lapte începută, iar pe o tavă mică se uscau câteva bucăţele de cârnat. Nu părea să fi pregătit cineva o călătorie lungă. Am închis uşa frigiderului şi am continuat să mă uit în jur. Pentru a verifica găleata de gunoi de sub chiuvetă a fost nevoie de folosirea scurtă a lanternei şi m-am lămurit de unde proveneau acele mirosuri.

Mi-am continuat drumul în camera de zi. Nu ştiam exact ce căutam. Un indiciu. Poate urmele unei lupte. Dar în camera de zi confortabil mobilată era ordine. O canapea cu câteva perini şifonate. Un televizor aflat încă în standby. Un raft cu cărţi, plante şi o colecţie de mici vaze din lut. Mă întrebam dacă poliţia fusese deja în casă ori se mulţumise să întrebe vecinii şi cunoştinţele. În infraroşu, totul era întunecat, fără cea mai mică urmă.

Sub scara care urca la etaj era un mic birou, pe care se aflau scrisori şi alte documente. Spaţiul era atât de bine protejat, încât am putut folosi lanterna ceva mai mult, fără pericolul de a fi observat din exterior, dar am descoperit doar

facturile obişnuite într-o gospodărie, nimic neobişnuit. Însă interesul mi l-a stârnit altceva, un obiect pe care nu îl remarcasem înainte de a aprinde lanterna: portretul unui bărbat, într-o ramă grea, din argint.

Era un tânăr cu păr negru, dezordonat, cu ochi negri şi privire sălbatică, pe care nu îl mai văzusem nici în apropierea lui Bridget şi nici în altă parte. Privea încruntat, cu bărbia împinsă bătăios înainte, doar în colţul buzelor se nuanţa uşor un zâmbet. Arătos. Plin de pasiune.

Acest bărbat parcă mă privea crunt, pregătit în orice moment să deschidă gura şi să întrebe: *Ce cauţi în casa dragei mele?*

Eram un intrus. Un intrus aplecat asupra unor documente personale ale unei femei care în definitiv îi era străină şi luminând cu o lanternă fotografia unui bărbat străin lui. Am stins lanterna, m-am îndreptat şi am privit în jur. Era prea penibil să fiu surprins, trebuia să fiu atent.

Am rămas un timp nemişcat, ascultând liniştea din casă, simţindu-i răceala, mirosind izul ei străin. De fapt, ce făceam aici? Mă privea pe mine în mod real Bridget şi dispariţia ei? Credeam în mod serios că voi găsi nişte urme relevante? Îmi închipuiam că le puteam descoperi eu, după ce poliţia locală nu reuşise asta, nişte oameni care cunoşteau pe oricine le putea furniza informaţii de bunăvoie şi care puteau apela la un aparat organizatoric vast – numai pentru că eu, un străin în această ţară, un necunoscut în acest oraş, purtam întâmplător în corp câteva jucărioare tehnice, care ar fi putut proveni dintr-un film cu James Bond?

Răspunsul era: nu. Ceea ce voiam de fapt era să fiu mai aproape de această femeie. Şi nu eram în stare să mă opresc.

Mi-am ascultat respiraţia când urcam scara, am auzit zumzetul imperceptibil de slab, făcut de amplificatorul de forţă din muşchiul piciorului meu. Mâna îmi aluneca pe balustradă

şi, pentru că treptele trosneau puţin, mă mişcam atât de încet, încât puteam să simt diferenţa de mişcare în mod normal abia perceptibilă a celor două braţe: de la operaţie, braţul meu drept este mai puternic, dar şi insensibil mai încet decât cel stâng.

Un mic vestibul, trei uşi. Prima pe care am deschis-o dădea într-o debara în care se afla un raft cu pantofi, alături de un geamantan uzat, câteva cutii cu vechituri, iar în mijlocul încăperii un uscător de rufe gol. Pe podea era împrăştiată o mână de cârlige de rufe, de parcă cineva strânsese în grabă mare rufele uscate.

În spatele uşii următoare se afla baia. Lipsea de aici periuţa de dinţi, iar în şirul cosmeticalelor de pe etajeră erau goluri evidente. Şi aici apăreau urme de grabă: tubuleţe şi flacoane răsturnate, beţişoare cu vată pe podea, un prosop mototolit într-o baltă de apă.

În vizare cu infraroşu: nimic. Chiar de aş fi fost aici în urmă cu o zi, nu aş fi avut mai mult de văzut. Bridget nu zăbovise suficient de mult în această încăpere, pentru a lăsa urme termice clare. Venise acasă, împachetase cât putuse de repede şi plecase din nou. De ce? Ce o determinase să acţioneze aşa? Totul indica faptul că intrase în casă cu intenţia evidentă de a dispărea imediat.

A treia uşă. Aceasta da în dormitorul ei. Fereastra era orientată către grădină şi către zidurile din piatră; în faţa ei era o draperie grea, din catifea groasă, care se putea trage într-o parte. Totuşi, lumina anemică a veiozei trebuie că fusese suficientă.

O uşă a şifonierului stătea larg deschisă, cealaltă era întredeschisă, iar o mulţime de pulovere, rochii şi pantaloni – în mod clar asortate – erau împrăştiate pe patul nefăcut. Urme mai întunecate de praf vechi arătau locul în care se aflase o mică valiză, luată probabil de pe şifonier. Şi aici lucruri făcute în pripă, ca şi cum ar fi fost urmărită. Cineva cunoscut de ea şi de care se temea.

Am atins o rochie aflată încă pe umeraş. Era rochia în care o văzusem sâmbăta trecută, când mă duceam la doctorul O'Shea. Era din catifea de un verde-închis, cu broderii albe, fine, cu bordură galbenă pe margini. Aşa cum atârna acolo, părea de modă veche, un kitsch, dar pe ea arăta cu totul altfel. Am atins-o cu mâna de-a lungul mânecilor şi am simţit materialul moale. Avea izul ei, mi-am închipuit eu. Întreg şifonierul emana parfumul ei.

În spatele uşii era o comodă pentru aranjarea părului, pe care Bridget nu părea să o folosească, deoarece pe ea teancul de reviste şi de coşuri cu lână pentru tricotat era atât de înalt, încât oglinda aproape că nu se mai vedea. Deasupra, pe perete, atârnau numeroase fotografii înrămate, unele în sepia, portrete foarte vechi ale unor oameni de demult, în parte decolorate, instantanee prost făcute, din timpuri moderne, toate ordonate în jurul unei fotografii color, mare, cu o ramă albă ca zăpada: o fotografie de nuntă. În ea era Bridget în rochie de mireasă şi bărbatul de pe micul birou de jos, ca soţ al ei.

Mai jos atârna o altă fotografie a soţului ei, într-o ramă neagră, cu o panglică de doliu pe ea. Era o fotografie cu aspect oficial, din care el privea sever, aproape liniştit. Deci el era mort. Cel puţin asta explica de ce Bridget era mereu singură.

Privirea mi-a căzut pe o împletitură de mână, din lână albă, aflată într-unul dintre coşuri. Era un costumaş pe jumătate terminat, pentru un bebeluş – după cum am stabilit când l-am ridicat. Abia acum am observat că în fotografia de la nuntă Bridget era gravidă. Am privit costumaşul căruia îi lipseau mâneca din dreapta şi o parte a spatelui şi am trăit senzaţia copleşitoare că acest minuscul costumaş încerca să îmi relateze o poveste. O poveste pe care nu o pricepeam. Bridget fusese gravidă – unde era copilul?

Am pus la loc costumaşul şi am decis să plec. Nu avea sens ceea ce făceam aici. Eu nu pierdusem nimic aici. Adulmecam

în viaţa acestei femei fără să am nici un drept, folosindu-mă într-un mod demn de tot dispreţul de un caz fortuit.

M-am aplecat deasupra patului pentru a stinge veioza. Din aşternut se ridica un iz feminin neaşteptat şi intens. M-am ridicat şi am rămas aşa în întuneric, incapabil să mă mai mişc. Chipuri pe care le crezusem uitate. Nimic nu este în stare să reînvie atât de copleşitor o amintire, ca mirosul.

Oamenii care au făcut din mine ceea ce sunt... nu ştiu ce au făcut – şi asta mă priveşte *numai* pe mine; nu făcea parte din proiect – de m-au dotat cu acel implant deosebit. În definitiv, fiecare a făcut ce i-a trecut prin cap. Poate că au vrut să îmi facă bine. Dar poate că în timpul operaţiei au făcut doar bancuri idioate, bătându-mă pe coapsă în timp ce râdeau. Şi invidioşi.

Mulţumită acestui implant experimental, sunt singurul om din istoria umanităţii, care posedă un control absolut asupra organului sexual. Independent de dispoziţie sau stare psihică, era suficient să acţionez un întrerupător bionic pentru a obţine o erecţie care să dureze şi să fie atât de ţeapănă cât doream eu. Ore de-a rândul, dacă asta voiam.

Partea proastă era că se pare că uitaseră că eram ceva mai greu de o sută cincizeci de kilograme, solid ca un excavator, şi că în clipa orgasmului îmi pierdeam complet controlul. O femeie care se culca cu mine era în pericol de moarte.

Îmi place să dispun de o capacitate pentru care mă invidiază toţi bărbaţii, dar niciodată nu am utilizat această capacitate.

Amânarea aduce după sine paguba cea mai mare în viaţă. Ea lasă să se scurgă ziua de astăzi şi fură prezentul, pentru că te duce cu vorba pentru mai târziu. Cel mai mare obstacol în viaţă este aşteptarea lăsată pe ziua următoare. În acest fel pierzi ziua de astăzi.

Seneca, DE BREVITATE VITAE

CAPITOLUL 10

În dimineaţa următoare, cineva a sunat la uşă. M-am trezit, am privit încruntat tavanul şi m-am întrebat cine putea să aibă ceva cu mine. Înainte de a ajunge la o concluzie, s-a auzit din nou soneria, de data aceasta mai insistent, şi cineva a strigat:

– Mister Fitzgerald?

Vocea îmi era vag cunoscută, deşi pentru moment nu îmi dădeam seama a cui era. Am coborât din pat şi am tras halatul de sub un teanc de rufe murdare. Una dintre mâneci era băgată în interior şi, înainte ca eu să o fi tras, în uşă a început să se bată:

– Poliţia! Deschideţi!

Acum am recunoscut vocea. Era a sergentului care ne interogase după uciderea lui Harold Itsumi. Wright, ori aşa ceva. Am strigat:

– Da, da!

M-am dus târşâind picioarele la uşă şi am deschis-o.

El era. Într-un pardesiu la fel de cenuşiu ca părul lui, stătea aplecat în faţă şi studia tăbliţa cu numele de sub sonerie. În spatele lui aşteptau doi poliţişti în uniformă, cu priviri posomorâte,

şi o maşină al cărei şofer se străduia să o manevreze la o sută de metri distanţă, în singurul loc în care pe strada noastră se putea întoarce o maşină.

– Cine este Helen Magilly?

– Femeia care a locuit aici înaintea mea.

– Un moment, am crezut că mi-aţi dat o adresă greşită.

– Nu am mai ajuns să schimb tăbliţa.

– Hmm... se întâmplă. Mă privi de parcă regreta că trebuie să mi se adreseze oficial şi spuse: Mister Fitzgerald, unde aţi fost ieri-seară, între orele nouă şi douăsprezece?

Toţi trei se holbau la mine. Mi-am stăpânit orice reacţie de groază sau vinovăţie şi m-am gândit febril cu ce greşisem, ce urmă trădătoare lăsasem.

– Aici. Acasă.

– Bănuiesc că nu aveţi martori.

Am clătinat din cap.

– Înţeleg. Şi dădu din cap, ca să îmi arate cât mă înţelegea, apoi adăugă: Trebuie să vă rog să veniţi cu noi, mister Fitzgerald!

Poate că la uşă existase un sigiliu, pe care eu îl rupsesem când intrasem. Senzorul meu detectează numai curentul electric, nu şi benzile subţiri lipite pe uşă şi toc. Dar ce îi făcuse să creadă că tocmai eu fusesem? Cred că aş fi observat existenţa unei eventuale camere de supraveghere în infraroşu. Amprente digitale? Crezusem că nu figuram în nici o evidenţă de amprente, cu excepţia celei a SUA. Dacă mă înşelasem, cel mai bun lucru era să îmi pregătesc o minciună plauzibilă.

– Ce mi se reproşează?

– Inspectorul vrea să vorbească cu dumneavoastră. Sergentul Wright făcu o mişcare dispreţuitoare cu mâna. Nu este mare lucru. Puneţi ceva pe dumneavoastră, vă ducem noi.

– OK, un moment.

Am vrut să las uşa întredeschisă, dar sergentul zise repede:

– Lăsaţi-o deschisă, vă rog. Ca să pot vedea uşa din spate. Zâmbi obosit: Aşa sunt formalităţile.

Aşadar, am lăsat uşa deschisă, m-am dus în dormitor şi am pus pe mine hainele pe care le-am găsit primele. Am înghesuit adânc în şifonier puloverul de culoare închisă şi, în locul lui, am luat o cămaşă colorată, de genul celor ale tăietorilor de lemne, şi înainte de a ieşi m-am asigurat că prin buzunarele pantalonilor nu mi-a rămas vreo sculă din cele utilizate la spargeri. Apoi, am încuiat cu grijă casa, m-am conformat solicitării mute a sergentului de a lua loc în spate, unde în stânga şi în dreapta mea se aşezară cei doi poliţişti, iar după ce această formalitate fu îndeplinită, urcă în faţă şi sergentul şi şoferul porni maşina.

– Şi nu ştiţi întâmplător de ce inspectorul doreşte să vorbească cu mine? am făcut eu o încercare după ce am ieşit de pe strada mea îngustă.

Dar Wright nu întoarse nici măcar capul.

– Asta are vi-o spună el însuşi.

Am încercat să respir calm, spunându-mi că în caz extrem locotenent-colonelul Reilly dispunea de contactele necesare în mediul diplomatic pentru a mă scoate din orice rahat. Era exact ce aş fi vrut să evit, dar, dacă aveam de ales între o cameră dintr-o bază militară din America şi o închisoare din Irlanda, preferam baza.

Dar, spre surprinderea mea, maşina nu coti în Chapel Street, ci se opri în faţa casei doctorului O'Shea. Mi s-a cerut să cobor şi am fost dirijat printr-un furnicar de oameni cu mănuşi din plastic şi aparate de fotografiat. În uşa casei ne-au întâmpinat bărbaţi cu chipuri severe şi cu cutii pline cu documente. Inspectorul Pinebrook aştepta în cabinetul pentru tratamente, cu braţele încrucişate, sprijinit de marginea biroului, şi abia când am văzut conturul desenat cu creta pe podea, lângă dulapul-cartotecă, m-am dumirit ce se întâmplase.

– Doctorul O'Shea...?

Vocea nu îmi mai suna ca vocea mea. Parcă mă sugruma cineva.

Sprânceana stângă a lui Pinebrook se ridică puţin.

– Da, confirmă el. O chestie urâtă.

În zona însemnată cu cretă se vedea o pată mai mare, de culoare maro-închis, pe peretele alăturat erau multe pete mici de aceeaşi culoare şi mai era o urmă de târâre în jos, care împingea fantezia la ce era mai groaznic.

Am spus ceva, dar, cu toată bunăvoinţa, nu mai ştiu ce am spus.

– Una dintre asistente l-a descoperit azi-dimineaţă, pe la ora şapte, mă informă Pinebrook. Mort. Împuşcat. Mai multe împuşcături, asemănătoare cu ale americanului de la hotel. Pare să fi fost aceeaşi armă.

Îl ascultam doar cu o ureche.

– Când? Aseară, când m-a întrebat sergentul ce făceam, nu?

– Medicul nostru legist este de părere că s-a întâmplat după ora nouă şi înainte de ora unsprezece.

Am dat din cap şi, fără să mă gândesc, am spus:

– La ora nouă, m-a sunat pe mine.

– Ştiu, spuse satisfăcut inspectorul. Aţi fost ultimul pe care l-a sunat. Ridică cu vârful degetelor receptorul telefonului, apăsă tasta de repetare a numerelor formate şi arătă către display: Numărul dumneavoastră. Asta m-a determinat să vă aduc aici. Puse receptorul la loc cu grijă şi şterse gânditor resturile de pudră de pe degete, pudră folosită pentru evidenţierea amprentelor. Pot să vă întreb de ce a vorbit cu dumneavoastră?

M-au trecut sudorile. În orice caz, adevărul nu i-l puteam spune.

– Rănile pe care mi le-a bandajat alaltăieri, mi-a trecut în cele din urmă prin cap. I-am arătat mâna mea dreaptă şi am

ridicat puţin cămaşa, astfel ca el să vadă şi bandajul de pe antebraţ. A vrut să ştie cum evoluează.

– Mi-aş dori ca medicul meu să fie tot atât de grijuliu, mormăi Pinebrook şi îşi frecă partea stângă a coşului pieptului. Afurisitul nu este în stare nici să îşi dea seama că am un stimulator cardiac. De câte ori îmi ia pulsul, se miră cât de regulat îmi bate inima.

– Aveţi deja o idee asupra a ceea ce s-a întâmplat? am întrebat.

Propria inimă bătea atât de puternic, încât am încercat să activez sedarea.

Inspectorul scoase un fel de mârâit.

– Din ce se vede, un drogat în căutare de stupefiante. Alături a fost spart dulapul cu substanţe puternice şi a fost golit, toate sertarele au fost răscolite, de parcă cineva ar fi căutat bani, şi aşa mai departe. Ca în filme.

Nu îmi credeam urechilor.

– Un drogat?

– Am spus că aşa pare. Nu am spus că asta cred. Ar fi pentru prima dată când aud de un astfel de caz în afara Dublinului.

În capul meu, rotiţele vechi, proaste se învârteau cu o chinuitoare încetineală. Priveam în jur şi încercam să înţeleg. Aparatul de vizualizare de pe perete era gol. Mai rămăsese în el o minusculă hârtiuţă prinsă într-unul dintre cârlige. O bucăţică ruptă dintr-un bileţel cu autolipire.

– Şi ce *credeţi* dumneavoastră? am întrebat, cuplând neobservat privirea pe teleoptică.

Pe bucăţica de hârtie erau câteva pete întunecate. Litere: am putut citi *teel.* Aş paria că pe bileţel fusese scris *John Steel.* Radiografiile mele fuseseră atârnate în aparatul de vizualizare şi cineva le smulsese violent.

– Ce cred eu? Cred că furtul de droguri este simulat. Cred că asasinul este cineva care acţionează în mod obişnuit în

marile oraşe americane, unde astfel de crime sunt mai credibile decât aici, în cea mai îndepărtată provincie din Kerry, Dumnezeule!

L-am privit. Ochii lui ca de bronz mă străpungeau cu privirea.

– Dar nu mă suspectaţi pe mine, nu? am întrebat.

El tuşi, se lovi peste piept şi îşi drese glasul îndelung.

– În acest fund de provincie, mister Fitzgerald, spuse el pe un ton astmatic, în care chiar şi ultima lovitură cauzatoare de moarte, în stare de beţie cruntă, a avut loc cu ani de zile în urmă, în interval de două zile au fost omorâţi brutal doi oameni. Şi, de fiecare dată, dumneavoastră eraţi, ca să zic aşa, în apropiere. Nu credeţi că asta este ceva ce ar trebui să nedumerească un criminalist?

– Eu nu am nimic de-a face cu aceste lucruri, am explicat.

– Este posibil. *In dubio pro reo.* Dar – mai tuşi o dată, scoase o batistă, se şterse la gură şi o privi apoi cu scârbă – trebuie să ies de aici. Nu pot să suport mirosul din cabinetele medicale. Nu pricep cum cineva poate să stea întreaga zi în această duhoare.

Aşadar, am ieşit amândoi. În faţa uşii, şuieratul din respiraţia lui se domoli.

– Computerul nostru ştie o mulţime de lucruri interesante despre dumneavoastră, mister Fitzgerald. Pinebrook se corectă: Nu ştiu dacă sunteţi în mod real atât de interesant, pentru că el nu dă amănunte, ci mă trimite la un compartiment al Ministerului de Interne, despre care până ieri nu am ştiut nici măcar că există. Aruncă o privire gânditoare către cerul pe care se grăbeau mase de nori negri şi se interesă: Aş putea să întreb ce fel de program de protecţia martorilor este acesta?

– Nu aş dori să discut despre el, am spus.

Şi, ca o schimbare în modul cum decurgea discuţia, chiar era purul adevăr.

– Înţeleg, programele acestea... dădu din cap dus pe gânduri şi tare aş fi vrut să ştiu la ce medita. După un timp, continuă: Trebuie totuşi să insist să nu părăsiţi deocamdată oraşul.

– Oricum, nu intenţionam să fac asta.

– Cu atât mai bine. Începu să scotocească prin buzunarele pardesiului. Şi aş mai vrea să vă rog pe lângă acest lucru...

Lăsă fraza în suspensie atât de mult timp, încât i-am făcut plăcerea de a-l întreba:

– Da?

–... Să îmi aduceţi la cunoştinţă dacă observaţi ceva neobişnuit în jurul dumneavoastră. Găsi în sfârşit ce căuta şi îmi întinse o carte de vizită. Sunt de găsit oricând la unul dintre aceste numere de telefon. Spre mâhnirea soţiei mele, dar vă rog ca pentru o chestiune serioasă să nu aveţi reţineri în a mă suna.

– Mulţumesc. Cartea de vizită era boţită bine şi părea să fie făcută la un copiator prost. Am băgat-o în buzunar şi am întrebat: Şi ce înţelegeţi dumneavoastră prin *neobişnuit?*

Pinebrook îşi aranjă pardesiul scuturând din umeri.

– Persoane străine care vă sar în ochi. Oameni care vă supraveghează. Apeluri telefonice la care apelantul nu spune nimic. Ceva neobişnuit.

De exemplu, bărbaţi cu mutre inexpresive şi cu telefoane mobile.

– Ca să fiu cinstit, pentru mine şi un apel absolut normal ar reprezenta ceva neobişnuit, am zis.

– Mister Fitzgerald, sper că bănuielile mele sumbre sunt doar sumbre bănuieli. Dar, aşa cum am mai amintit, mie îmi dă de gândit faptul că dumneavoastră vă aflaţi *de facto* în legătură cu ambele crime. Nu mi-ar face plăcere ca dumneavoastră să fiţi următorul mort pe care îl voi avea în faţa mea.

Inspectorul făcu semn unuia dintre colaboratori să vină la el. Apoi, mi se adresă distrat: Vă urez încă o zi frumoasă.

Mă lăsă baltă şi, pentru că nimeni nu mai avea nimic cu mine, am ridicat din umeri şi am plecat.

Ajuns în stradă, am văzut de departe maşina poştei plecând, ceea ce m-a făcut să îmi mai încerc o dată norocul cu Billy Trant.

– Ah, mister Fitzgerald! În partea din spate a poştei, Billy era ocupat să sorteze pachete pe categorii şi mărimi. Am veşti bune! A sosit pachetul dumneavoastră cu purici dresaţi. Trebuie doar să sortez pachetele care pleacă mai departe...

– Am timp, i-am strigat.

Aşa că am aşteptat pipăind absent crăpăturile şi juliturile vechii tejghele a poştei, trăgând cu urechea la zgomotele făcute de pachetele răsturnate şi am încercat să înţeleg ce însemna tot ce se petrecea în jurul meu.

Normal că nu fusese un drogat. Oricine l-a omorât pe doctorul O'Shea săvârşise crima pentru radiografii. Dar de unde ştia de ele? În cele din urmă, mi se părea că tot misterul se reduce la următorul lucru: ce fel de documente fuseseră acelea pe care Harold Itsumi voise să mi le arate.

– Îmi pare rău, spuse Billy dând abătut din cap când ieşi din camera de sortare cu pachetul meu în mână. Pentru că v-am făcut să aşteptaţi atât de mult pentru nimic.

– Cum adică, pentru nimic? m-am mirat.

– L-am văzut la descărcare şi tot timpul am crezut că este pachetul dumneavoastră.

Billy puse pachetul în faţa mea. Avea aceleaşi dimensiuni, era confecţionat din acelaşi carton gofrat bej, avea aceeaşi bandă albastră de jur-împrejur cu logoul producătorului, un anume *Pit Packer, Pittsburg,* aceeaşi bandă adezivă şi aşa mai departe – dar nu îmi era adresat mie, ci cuiva din Ballyferriter.

La expeditor era ştampila unei firme din Maine pentru expediţii destinate oamenilor de artă.

– Este şi mult mai uşor decât puricii de circ ai dumneavoastră, zise Billy şi mi-l lăsă în mână.

Era într-adevăr uşor şi, când se clătina, foşnea.

– Şi pentru mine nu este nimic? am întrebat şi am restituit pachetul.

El dădu din cap:

– Am căutat peste tot, sincer.

M-am uitat la ceas. Mai aveam o doză de concentrat şi dispuneam de trei ore pentru a-l mânca.

– Dar aţi putea să faceţi o cerere pentru cercetări.

Plin de râvnă, scoase un formular prăfuit, cu marginile ciupite. Se părea că situaţia în care era necesară cercetarea trimiterilor pierdute nu era deloc frecventă. Billy continuă: Iată, aici sus, puneţi expeditorul şi ziua în care s-a făcut trimiterea, iar aici daţi date privind conţinutul, purici pentru circ în cazul dumneavoastră.

Am dat din cap şi i-am spus:

– Nu ai nimerit, Billy.

Îmi zâmbi neajutorat. Nu era o priveliştе frumoasă. Imediat ce tânărul acesta va cădea în mâna unui dentist, se va alege cu o dantură falsă completă, iar cineva de la asigurările de sănătate va suferi un infarct. I-am restituit formularul.

– Mulţumesc pentru efort. Dar cred că nu foloseşte la nimic.

– Poate că mâine se rezolvă.

– Da, poate.

Nu mă mai mira că tipii cu telefoanele mobile ţinute la ureche erau deja acolo când am ieşit de la poştă. Le-am simţit privirile ca pe nişte cuţite înfipte în spinare, când am luat-o în jos pe Main Street, şi nu mă ajuta cu nimic dacă îmi spuneam că senzaţia trebuia să fie o închipuire.

*

Acasă, am mâncat ultima doză cu concentrat, deşi nu îmi era foame. Dar după ora douăsprezece nu o puteam păstra şi în acest moment era complet neclar când voi mai fi aprovizionat. Trebuia să îl sun pe Reilly – am decis în vreme ce clăteam cutia cu acid diluat. Chiar astăzi – am hotărât după ce am aruncat cutia la gunoi şi, ca de obicei, am lăsat apa să curgă în chiuvetă mai mult timp, pentru ca acidul să nu corodeze conductele.

Dar la Washington, D.C., capitala patriei mele puternice, era încă prea devreme dimineaţa. Am folosit timpul rămas, ca să văd ce zice Seneca despre timp. Şi anume că nouă nu ne este dat în viaţă prea puţin timp, ci noi îl irosim în realitate prea mult. El foloseşte comparaţia cu un tezaur regal, care, dacă ajunge la mâna unui risipitor, i se scurge acestuia printre degete, în timp ce un bun administrator poate scoate dobânzi zdravene din el.

Era din nou un loc în care cartea s-a lăsat grea în mâinile mele. Am pus-o jos, am privit fix peretele şi m-am simţit vizat. Ca tânăr, am fost înalt, puternic şi sănătos. Înalt mai sunt încă, am o putere de-a dreptul supraomenească, dar am devenit un infirm. Mi-am privit mâna dreaptă şi am încercat să îmi imaginez că oasele care odată se aflaseră în interiorul ei sunt de mult timp putrezite, pulbere în vreo grămadă de deşeuri medicale. Dar, din fericire, imaginaţia mea nu este atât de bogată.

Trebuia să mă gândesc la doctorul O'Shea. Cât era de fascinat de cercetarea corpului meu! Cum alternau pe chipul lui groaza şi entuziasmul, în vreme ce studia primele mele radiografii. Acum, era mort tocmai din cauza acestor radiografii, din cât se părea. Deci mort din cauza mea. Eu greşisem că îl implicasem în această chestiune.

Încercasem timp de mai multe săptămâni să trăiesc cu degetul meu inelar înţepenit, dar cu fiecare zi era tot mai dificil.

Trebuia să se întâmple ceva, ceva care pe cât posibil să excludă transportul meu înapoi, la Steel Man Hospital.

Deşi îmi era clar că în fond era o problemă tehnică, o întrebasem pe mrs. Brannigan de un medic. Mi l-a indicat pe doctorul O'Shea, dar adăugase cu o expresie caustică că există *zvonuri că*... Când am insistat, mi-a spus că pe seama medicului se vorbeşte despre numeroase afaceri tainice şi m-a asigurat că ştie din surse sigure că nu este vorba doar de calomnii.

Cred că acest lucru a fost hotărâtor. *Un bărbat care ştie să păstreze secretele.* Am decis să risc.

Într-una dintre serile următoare, am pândit un moment în care era singur în cabinet. Nu a fost entuziasmat de deranjul la o oră atât de târzie, dar mi-a pipăit degetul şi am putut practic să văd cum contabilitatea devenea brusc lipsită de importanţă. A spus:

– La palpat pare ceva foarte ciudat. Spuneţi-mi ce aţi făcut exact.

– Până unde se întinde de fapt secretul consultaţiei medicale?

Iar acum totul s-a terminat.

Ne irosim viaţa crezând că vom trăi veşnic, spune Seneca. De aceea fiecare zi în parte nu are valoare pentru noi; în loc de asta, ne îndreptăm privirea mereu către ţelurile îndepărtate, viitoare, ne amăgim cu frumoasa zi ce va veni şi ne furăm astfel prezentul, care este totuşi unica realitate. El scrie că pierderea cea mai importantă în viaţă o aduce *amânarea*...

Am conştientizat cu o claritate rară că tocmai asta făceam. Cartea se închise ca de la sine, mâna mea o puse deoparte ca de la sine, eu m-am ridicat mânat de o hotărâre pe care o resimţeam plină de energie, furioasă şi vie, m-am dus la telefon şi am format numărul de la birou al lui Reilly. Mi-a făcut legătura o secretară, iar Reilly fu vizibil surprins să îmi audă vocea.

– Duane? Dumneata? Atât de dimineaţă?

– Aici este ora douăsprezece, este prânzul, am răspuns rece. Am fost la poştă pentru a doua oară degeaba. Şi m-am gândit că ar fi mai bine să sun şi să întreb dacă există probleme cu trimiterea concentratelor nutritive.

Un moment domni liniştea.

– Nu din ce ştiu eu, spuse Reilly moale, după un timp. Nu ştiu nimic.

– Poţi verifica? Pachetul ar fi trebuit să ajungă la mine marţi, astăzi este joi şi încă nu a ajuns.

– Neplăcută situaţie! Dar presupun că la o asemenea distanţă se poate întâmpla.

Suna de parcă brusc se prăbuşise ca o masă lipsită de orice os. De parcă asta nu îl privea defel.

– *O asemenea distanţă?* am repetat. Nu este exclus ca vocea mea să fi luat un ton mai curând tensionat. George, ce tot spui? Mă refer la această firmă de expediţii scumpă, care totdeauna face livrările la timp. Ce este cu ea? A dat faliment? A reziliat contractul cu poşta irlandeză? Te rog, sunt două zile de întârziere! Şi doar nu trăiesc în Madagascar.

– Da, da. Ca să fiu sincer, pe moment habar nu am. Dar dacă vrei, mă interesez.

– Da, vreau.

– Nu ar fi mai bine dacă ai reveni în SUA? Până diseară, aş putea să trimit un avion pe care...

– Ar fi bine, am ripostat fără să mă gândesc, dar nu pot să părăsesc oraşul.

Fuck! mi-am zis în sinea mea în aceeaşi secundă.

Asta readuse adrenalina în vocea lui Reilly:

– Ce tot spui?

Am tras adânc aer în piept şi am zis:

– S-a săvârşit o a doua crimă. Iar inspectorul investigator mă consideră martor important.

– Martor? Dumneata?

– Curând, se va stabili că se înşală.

Reilly scoase un fornăit sonor:

– Dar asta este o porcărie. Sub nici o formă nu vei apărea în faţa unei instanţe ca *martor!*

– Nu se va întâmpla aşa ceva, am zis.

Uneori este suficient să îi repeţi de mai multe ori ceva, pentru ca bătrânul Reilly să te creadă.

– Fir-ar să fie, Duane, ce zi de rahat! Mai întâi aproape că m-a acroşat în drum spre birou un blestemat de homo cu afurisitul lui de camion şi acum dumneata îmi spui că eşti martor într-o crimă!?

– Nu am văzut nimic, nu ştiu nimic. Nu sunt martor. Inspectorul se agaţă pur şi simplu de un fir de pai. Am simţit că mă înăbuşeam de furie. Şi de fapt nu asta este problema care mă preocupă, George. Problema care mă preocupă este lipsa concentratului. De-asta sun.

– Bine, bine. Am să mă ocup. Părea că îşi nota ceva, după care reîncepu: Cum de nu ştiu nimic despre o a doua crimă? Fir-ar... Duane, spune-mi ce naiba ţi s-a mai întâmplat?

– Aici, în oraş este un medic. Ei spun că se pare că un drogat a căutat droguri. La Washington, lucrul acesta făcea parte din cotidian şi nici nu îşi mai găsea locul în ştirile ziarelor locale. Simţeam cum interesul lui Reilly se topeşte şi pentru ca asta să nu să extindă şi la chestiunea mea, am plusat: Şi în ce priveşte *drogul* meu...

– Am zis că mă interesez, Duane, spuse enervat Reilly. Te sun eu imediat ce aflu ceva.

– Aş prefera să trimiţi până una-alta un pachet, expres.

– Da, OK, spuse el, indispus. Aşa voi face.

– Mulţumesc, am zis şi am întrerupt convorbirea.

M-aş fi dat cu capul de perete! Am renunţat doar gândindu-mă la structura de rezistenţă a casei. La ce m-oi fi gândit când i-am vârât sub nas chestiunea cu Pinebrook?

La nimic, bineînţeles. Istoria vieţii mele este o succesiune de momente în care nu m-am gândit la nimic.

Puţin după ora unu şi jumătate, când tocmai eram cufundat din plin în gânduri negre, se auzi soneria de la intrare. Dacă te gândeşti că până ieri nu aş fi pariat că aceasta chiar funcţiona era ceva remarcabil.

Aşteptându-mă să dau în faţa uşii din nou de un regiment de poliţişti, pentru că inspectorul Pinebrook avea chef să îmi pună o întrebare ori alta, am deschis. Dar era mrs. Brannigan, bibliotecara.

– Cartea dumneavoastră, spuse ea şi îmi întinse zâmbind până la urechi un volum format mare, cu poze.

– Cartea mea?

O priveam nedumerit. Faptul că făcea vizite la domiciliu era pentru mine ceva cu totul nou. Am privit tomul. *Legendele şi miturile Irlandei* scria pe copertă cu litere inspirate din celtă, deasupra unei fotografii a podişului de la Connemara.

– Pe care aţi comandat-o. M-am gândit să vi-o aduc, spuse ea.

Am dat din cap:

– Dar eu am...

– Am putea clarifica asta înăuntru?

Fără să aştepte, urcă cele două trepte şi eu am lăsat-o să intre.

– Deci, zise ea după ce am închis uşa, conform documentelor mele, cartea a fost comandată de dumneavoastră, şi iat-o. Vă rog.

Mi-o puse în mână.

– Am comandat-o eu? am vrut să mă asigur.

– Conform documentelor mele, repetă ea pe un ton uşor nerăbdător. Vă cunosc semnătura, mister Fitzgerald... Brusc, se aplecă în faţă şi şopti: Trebuie să veniţi la Café Liteartha,

astăzi la ora şaisprezece. Finnan MacDonogh vrea să discute urgent cu dumneavoastră.

O priveam probabil complet consternat. În sfârşit, cu încetineala mea obişnuită, am priceput despre ce era vorba. Am întrebat tot în şoaptă:

– Cine este Finnan MacDonogh?

Mrs. Brannigan dădu ochii peste cap.

– Solistul de la Finnan's Folk, şuieră ea supărată. Celebra formaţie folk, doar ştiţi. El scrie şi cântecele, şi aşa mai departe.

Mi-am amintit afişul pentru concert. Fusese sâmbătă. Acum cinci zile. Trecuse o veşnicie de atunci.

– Şi de ce vrea să discute cu mine?

Dădu din cap, ca şi cum se aşteptase la această întrebare:

– A zis să vă spun că este vorba despre miss Keane.

Adevărul stă la dispoziţia tuturor. Încă nu a fost acaparat de cineva. O mare parte din el a fost rezervată şi generaţiilor următoare.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 11

M-am dus la Café Liteartha. Aceasta este exact în librăria de unde cumpărasem odată cartea lui Seneca. Un magazin mic, cu faţada vopsită strident în roşu aprins şi cu o vitrină în care, în faţa hărţilor peninsulei Dingle, sunt expuse cărţi în gaelică, ca şi *Jurnalul irlandez* al lui Heinrich Boell în mai multe limbi. Uşa de la intrare, de un bej mat, se află puţin mai în interior şi are în faţă podeaua acoperită cu gresie bicoloră, albă şi neagră. Am deschis uşa, ceea ce a provocat un sunet de clopoţel, şi o fată cu bucle roşcate, care citea în spatele unei case de marcat masive, vrednică de un muzeu, a ridicat privirea. I-am zâmbind trecând pe lângă ea şi îndreptându-mă, pe lângă un perete cu rafturi pline cu respectabile şi diverse dicţionare ale limbii gaelice, spre uşa care da către adevărata atracţie şi probabil principala sursă de venituri a casei, cafeneaua din încăperea din spate.

M-a întâmpinat mirosul de cafea, iar când am deschis şi a doua uşă, mirosul de tutun. Camera care putea fi cuprinsă dintr-o privire avea câteva ferestre înguste prin care lumina pătrundea în interior şi, în spatele unei tejghele din lemn închis

la culoare, i se ofereau unui bărbat care putea fi fratele fetei din faţă o mulţime de posibilităţi de a se desfăşura, cum ar fi spălatul paharelor şi ceştilor, prepararea cafelei sau vânzarea prăjiturelelor. Nici vorbă ca el să exagereze cumva cu vreuna dintre aceste preocupări: cu braţele încrucişate, sprijinit de tejghea, prefera să tragă dintr-o ţigaretă prost rulată şi să asculte ce îi povestea un bărbat izbitor de slab, cu voce coborâtă şi într-un jargon neinteligibil.

Restul ambientului oricum nu încerca să impresioneze printr-un design plin de bun-gust. Câteva mese din lemn de vârstă venerabilă, albite de atât frecat, erau înconjurate de o colecţie de scaune diferite, simple, unele dintre ele ocupate de către cineva care medita deasupra unui pahar pe jumătate gol ori gusta în tăcere fumul unei ţigări. Şi unul dintre aceştia era Finnan MacDonogh, muzicianul cu păr zburlit, legat strâns la spate şi cu riduri sumbre pe chipul oricum imobil. Avea în faţă o ceaşcă cu cafea. Păru să mă recunoască. În orice caz, cu un gest reţinut al mâinii drepte – mai exact, nu a fost vorba despre nimic mai mult decât o zvâcnire a degetului arătător –, mă invită să iau loc. M-am aşezat.

– Doriţi ceva de băut? spuse fără vreo tentativă de salut. Poate o cafea? Prăjiturelele cu ciocolată de aici sunt legendare.

– Mulţumesc, nu.

Mă examină cu privirea ochilor lui serioşi, cenuşii, în care se citea că văzuseră la viaţa lor şi chestii mai neplăcute.

– Înţeleg, zise el în cele din urmă şi, fără să mai insiste, scoase un pachet cu tutun pentru ţigarete. De câteva zile, în oraş sunt o mulţime de străini, nu aţi sesizat asta? mă întrebă în timp ce desfăcea pachetul.

A fost momentul când totul, care oricum începuse ciudat, a început să îmi pară deosebit de suspect. Suficient de suspect pentru ca, întemeiat, să îmi verific neobservat modul de acţiune

„luptă". Sistemul meu intern răspunse prin „OK", cu limitările cunoscute, dar totuşi liniştitor. Dacă aveam de-a face cu o capcană, nu va fi o joacă pentru ei.

– În Dingle sunt permanent străini, am răspuns cât mai indiferent posibil. Mutra de poker, ca în filme. Doi indivizi care se testează unul pe altul, expunându-şi cât mai puţin părţile vulnerabile.

Ca o confirmare, uşa încăperii se izbi de perete. Trei fete cam de douăzeci de ani, cu scurte galbene şi rucsacuri în spinare, intrară chicotind.

– Oh, ia uitaţi! se desluşi din potopul de cuvinte, după care: ... Şi pe urmă el a zis, ştii ce a zis?

Ceea ce s-a petrecut apoi a avut precizia cu care o lamă sare din briceagul cu resort. Finnan MacDonogh aruncă o privire fulgerătoare barmanului care, deşi până atunci fusese întruchipare a imobilităţii, în secunda următoare se află în faţa fetelor. Cu braţele întinse, le împinse pe acestea înapoi, în magazinul din faţă, cu o voce liniştitoare, de bas spunându-le ceva ce eu nu am înţeles. Trase uşa după el şi de dincolo se mai auziră încă piiuituri de protest, acoperite de vocea de bas, după care se lăsă liniştea şi barmanul reveni. Nimeni nu aruncase o privire, nimeni cu excepţia mea.

– Nu îmi plac persoane ca acelea, spuse Finnan, preocupat de ţigareta la care încă mai lucra. Ridică scurt privirea şi adăugă făcând o mişcare insesizabilă a capului către ceilalţi clienţi din cafenea: Aici suntem printre prieteni, putem vorbi netulburaţi.

M-am uitat în jur. De data aceasta, câţiva răspunseră privirii mele. Chipuri hotărâte, de conspiratori. Interlopi. Ochi care nu văd, urechi care nu aud şi limbi gata să jure fals. Labe zdravene, care nu ar şovăi să se transforme în pumni. Şi cine ştie ce se mai afla în buzunarele pardesielor şi hainelor de lucru!

Întrebarea era ce căutam eu aici.

Nu m-aş fi îndoit că la nevoie mă puteam apăra de cei şase, şapte oameni. Asta nu se discuta. În sistemul meu se mai afla suficientă adrenalină-alpha, pentru a nu le da nici o şansă, orice ar fi scos de prin buzunare. Dar cafeneaua Liteartha, dacă era o capcană, va înceta o perioadă să mai fie o atracţie.

Deci nici o problemă, cu excepţia faptului că era exact genul de incident care m-ar fi azvârlit urgent într-un avion militar american, cu direcţia patrie.

– Aş putea să ştiu în ce relaţie se află doamna Brannigan cu dumneavoastră? am întrebat.

Finnan ridică din umeri:

– Prietenă de familie? Confidentă? Observatoare inteligentă, clientă, colaboratoare? Alegeţi dumneavoastră. Linse suprafaţa pentru lipire a hârtiei de ţigarete, apoi rulă totul într-o realizare remarcabilă. Adăugă: Menţinerea în viaţă a culturii irlandeze este, din păcate, încă o activitate pe departe subversivă.

– Asta puteţi să o ştiţi dumneavoastră mai bine decât mine, am admis şi mi-am căutat pe scaun poziţia optimă pentru a mă apăra.

Nu a mişcat nimeni dintre cei din jur. Aveam senzaţia că toţi cei din încăpere trăgeau cu urechea.

Scoase brusc bricheta, roti ţigareta între degete şi o privi de parcă i-ar fi venit greu să dea foc operei sale.

– Numele de Bridget Keane vă spune ceva? întrebă el.

– Este managera de la Brennan's Hotel, am răspuns dând afirmativ din cap.

Dădu şi el din cap, îşi vârî în sfârşit ţigara între buze şi o aprinse scurt şi hotărât.

– Bridget este sora mea, explică el în timp ce scotea primul norişor de fum. De aceea am vrut să discut cu dumneavoastră.

Deşi nimic din toate acestea nu s-a întâmplat, revăzând cu ochii minţii momentul, am simţit că s-a modificat lumina din cafenea, mirosurile, zgomotele din jur, chipurile, totul. Într-o clipă a dispărut tot ce era ameninţător, ca şi cum nu ar fi fost niciodată, şi ceea ce am citit pe figura lui Finnan MacDonogh nu mai era respingere, ci grijă profundă.

– Sora dumneavoastră? am repetat, nevenindu-mi să cred.

Îşi examină din privire capătul aprins al ţigaretei:

– Ce ştiţi dumneavoastră despre ceea ce s-a petrecut marţi seară la hotel?

– Marţi seară? Mi se cerea să fac legături şi să trag concluzii, iar treaba aceasta mă solicita în general mult mai mult decât să dau răspunsuri deosebit de spirituale. A avut loc o crimă... am zis.

– Mă refer la ceea ce nu a apărut în ziare. Pe avocatul care a fost asasinat, Harold Itsumi – când l-aţi întâlnit prima dată?

Mi-am stăpânit pornirea de a ridica din umeri.

– Cu o jumătate de oră înainte.

Finnan MacDonogh dădu din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns:

– Harold Itsumi s-a înregistrat la hotel joi după-amiază, la ora paisprezece. Primul lucru pe care l-a făcut după ce Bridget i-a dat cheile camerei a fost de a-i preda nişte documente şi de a o ruga să le păstreze pentru el în seiful hotelului.

Presimţeam ceva. Mai presimţeam că nu îmi va face plăcere ce voi auzi în continuare.

Finnan tocmai trăgea cu putere din ţigaretă.

– Trebuia ea să ştie mai mult; femeile şi curiozitatea lor blestemată... Fumul îi ieşea din gură de parcă ar fi vomat. Continuă: Sau poate că pur şi simplu a fost nechibzuită, cine ştie. În orice caz, imediat ce a rămas singură, în zăpăceala de după crimă, Bridget scoate din seif documentele şi le citeşte.

Finnan nu lăsă nici o şansă scrumului să se acumuleze în capătul ţigării aprinse, şi adăugă: De atunci îi este o cumplită frică, mister Fitzgerald. S-a dat la fund, se ascunde de toată lumea şi îi este teamă că îşi va pierde viaţa.

Îl priveam fix şi simţeam cum în capul meu piesele de puzzle se rotesc greu, ca o piatră de moară, în căutarea îmbinărilor corespunzătoare. Imaginea finală încă nu se putea recunoaşte, dar am înţeles că tot ceea ce spusese Finnan trebuie să se fi întâmplat în timp ce eu eram la doctorul O'Shea, pentru a-mi obloji rănile.

– Ce fel de documente sunt acelea?

– Nu m-a lăsat să le citesc. A spus doar că trebuie să vă invit la masă şi să vă ofer de băut. Mă privi pătrunzător. Şi a mai prezis că veţi refuza.

Nu suna bine. Însemna că documentele avocatului conţineau într-adevăr detalii privind structura mea. Cu alte cuvinte, informaţii calificate cu cel mai înalt grad militar de secretizare.

– Marţi după-amiază, cam cu trei ore înainte de crimă, la hotel s-a înregistrat un anume Jeff Smith. Valiza lui se mai află încă în cameră, el însuşi dispărând de marţi. Iar în valiză nu erau altceva decât nişte ambalaje şi folii de plastic protectoare cu urme de ulei pentru uns arma.

– Asasinul, am spus.

Finnan dădu afirmativ din cap abia perceptibil. În mod clar, considera inutil să mai comenteze un lucru atât de evident.

– De aici rezultă două lucruri, spuse el în loc de comentariu şi încheie în scrumieră existenţa ţigării fumate abia pe jumătate. Mai întâi, el a ştiut că Itsumi era în hotel. În al doilea rând, a luat documentele din camera lui Itsumi şi ştie deci că este vorba despre nişte copii. Dacă îşi pune doar puţin capul

la contribuţie, îşi va spune că este posibil ca sora mea să aibă originalele. Şi că ea încă mai zburdă în libertate.

M-a cuprins ca un şuvoi fierbinte dorinţa de a o proteja pe Bridget. Aş fi făcut-o dacă ar fi avut vreun sens să mă aşez în faţa ei şi să o apăr doar cu o spadă şi un scut.

– Trebuie să o duceţi undeva unde să fie în siguranţă, Finnan, spusei cu gura uscată. Asta este nimic pe lângă ce va urma după ce asasinul lui Itsumi va fi prins. Dacă va fi prins.

– Nu trebuie să mi-o spuneţi. Dar ea vrea ca, înainte de asta, să vă vadă.

– Pe mine?

Făcu un gest reflex cu mâna.

– De aceea am vrut să discut cu dumneavoastră. Ca să aranjăm acest lucru.

Îl priveam cu senzaţia că tot sângele mi s-a scurs din creier. Probabil că ar fi trebuit să spun ceva, dar nu eram în stare. Trăsnetul loveşte fulgerător, zgomotul lui se aude cu întârziere: aşa mi se întâmpla mie în ceea ce privea înţelegerea celor spuse de Finnan. Bridget voia să mă vadă! Se întâmpla ceva cu respiraţia mea sau îmi săriseră câteva siguranţe ale sistemului meu interior, despre a căror existenţă nu ştiusem până acum. Şi, după ce tunetul s-a domolit, am înţeles de ce entuziasmul era în acest context un simţământ greşit.

– Asta este periculos, am zis.

– Nu mai spuneţi! ripostă MacDonogh.

Pentru a nu lăsa impresia că sufăr cumva de mania persecuţiei, am zis cu prudenţă:

– Am senzaţia clară că sunt urmărit.

Lucru pe care el păru că îl găseşte foarte hazliu. Chiar şi câţiva dintre cei aflaţi în jurul nostru nu îşi putură ascunde un zâmbet.

– Vorbesc serios, ar trebui să îmi daţi documentele şi să vă duceţi rapid sora cât mai departe de aici!

Aveam doar o idee foarte vagă asupra a ce voi face cu documentele, în afară de faptul că le voi citi de la prima până la ultima pagină. Ideea neclară că s-ar putea să reuşesc să îi conving pe oamenii de decizie că originalele s-ar fi aflat de la asasinarea avocatului în posesia mea, şi astfel să o scot din joc pe Bridget, plutea ispititor în harababura din capul meu.

Finnan MacDonogh se trase spre marginea scaunului şi se aplecă peste masă. Doar puţin, dar, pentru că tot timpul stătuse ţeapăn ca un buştean, mişcarea păru foarte impresionantă.

– Mister Fitzgerald, nu ştiu cât de bine o cunoaşteţi pe sora mea, însă nu încape îndoială că nu o cunoaşteţi prea bine, căci altfel nu v-aţi mai fi irosit timpul ca să spuneţi asta. Când Bridget îşi pune ceva în cap, nu are sens să încerci să o faci să se răzgândească. În astfel de situaţii, este în stare să facă orice, chiar şi cele mai imprevizibile lucruri, fără să mai ia în consideraţie pericolele adiacente. Experienţa m-a învăţat că în ce o priveşte pe sora mea să urmez o strategie simplă: orice vrea ea să fac, eu fac.

Probabil că l-am privit foarte nedumerit:

– Aveţi dreptate. Chiar nu o cunosc atât de bine.

Zâmbind resemnat, scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită.

– Deci renunţăm să discutăm despre chestiuni imposibile şi organizăm întâlnirea?

– Ce s-ar întâmpla dacă aş refuza să vin?

– Ar veni Bridget la dumneavoastră. Probabil. Cumva.

L-am privit fix, fără să îmi dau seama dacă mi-aş dori asta sau nu mi-aş dori.

– Se pare că nu am de ales, nu?

– Nu, dacă vreţi să mai dormiţi liniştit. Finnan despături hârtia şi mi-o puse în faţă. Era varianta de buzunar a afişului cu concertul formaţiei lui. Mâine-seară, orchestra mea concertează la O'Flaherty's Bar. Ştiţi unde este?

– Pe Bridge Street, am confirmat.

– Propun să veniţi acolo. La ora opt. Concertăm până pe la unsprezece şi jumătate, iar în bar nu va fi nimeni pe care noi să nu îl cunoaştem de cel puţin zece ani. În momentul în care vom scoate instrumentele, toţi vor fi deja turtă şi în jur va domni haosul. Vom fi acoperiţi când ne vom îndepărta, nimeni dintre cei străini de noi nu va bănui măcar ce se petrece sub ochii lui.

Suna de parcă ar fi făcut asta de mai multe ori, când avea el chef. Hotărârea cu care îşi închidea punga cu tutun şi o băga într-un buzunar arăta clar că el considera discuţia încheiată.

– Bine, vin, am zis şi m-am ridicat.

Am plecat. Afişul-fluturaş l-am lăsat acolo. Cineva ca mine nu are nevoie de notiţe puse pe hârtie.

Pe drumul de întoarcere, nu am văzut nici un telefon mobil. Nu mai eram supravegheat? Sau poate indivizii cu facturile telefonice astronomice îşi băgaseră telefoanele în buzunare, pentru ca eu să nu le mai văd? Chestiunea aceasta nu îmi era clară în timp ce ieşeam de pe Dyke Street spre casă, schimbând deseori direcţia, mergând în cerc, urmând un itinerariu fără nici o noimă, pe parcursul căruia s-ar fi deconspirat orice urmăritor. Nu am descoperit totuşi pe nimeni.

Însă când mergeam pe strada portului s-a petrecut ceva.

Nici nu ştiu cum să privesc asta. Aşteptam în faţa bufetului expres o întrerupere în circulaţia auto, fără să mă fi grăbit cu tot dinadinsul, fiind o ocazie bună să privesc în jur fără a da de bănuit, pentru a putea, de exemplu, să identific persoanele cu telefon mobil. Era un loc mai îngust pe trotuar.

În spatele meu se afla o pereche mai în vârstă, care se certau, pentru că unul dintre ei uitase ceva, nu ştiu ce şi nici nu mă interesa. Nici unul din ei nu era prototipul omului suplu, ceea ce pentru alţi trecători făcea locul respectiv mai îngust decât urechile unui ac. Pe stradă, tocmai trecea în viteză unul dintre acele camioane frigorifice mari ale fabricii de prelucrarea peştelui când am fost împins în spate cu o forţă care a fost cât pe ce să mă trimită în faţa camionului.

Am zis cât pe ce. Cu doar o fracţiune de secundă înainte începusem să fac un mic pas lateral, aşa că, în loc de a primi lovitura în plină spinare, am recepţionat-o doar într-un umăr, ceea ce m-a făcut să mă clatin, dar să rămân pe trotuar, iar camionul trecu vâjâind pe lângă mine.

Bărbatul se scuză într-un potop de cuvinte, cu ochii grotesc de larg deschişi, imaginea unei dezolări incomensurabile. Avea nas borcănat, străbătut de vinişoare roşii, purta o canadiană gri, pantaloni ieftini şi mirosea a aftershave de doi bani. Când vrut pentru a treia oară să explice cât de rău îi pare, nevastă-sa l-a luat de braţ şi l-a tras după ea.

Un atentat? Mi se părea paranoic să cred acest lucru. Cine să fi fost interesat să mă vadă mort? Urmăritorul meu necunoscut? Păi, atunci nu ştiau nimic despre mine. Pentru că pericolul cel mai mare care m-ar fi pândit ar fi fost să mă dau de gol în faţa tuturor.

Dacă am presupune că lovitura m-ar fi aruncat în faţa camionului care trecea în viteză, senzorul din circuitul meu sanguin, care măsoară concentrarea adrenalinei în corp, ar fi sesizat creşterea ei, ceea ce însemna că eram în pericol şi fără intervenţia mea ar fi cuplat sistemul pe „gata de luptă". O fracţiune de secundă din timpul care ar fi curs mai încet ar fi fost suficientă ca eu să fac un salt supraomenesc şi să mă catapultez în afara zonei periculoase. Cu alte cuvinte, aş fi sărit peste camion. Un spectacol care ar fi stârnit vâlvă,

fără nici o îndoială. Nici nu îmi imaginez ce întrebări i-ar fi inspirat inspectorului Pinebrook.

Pe de altă parte, nu puteam uita mutra şoferului camionului. În fracţiunea de secundă în care l-am văzut în spatele volanului, mă privea direct, cu ochii mari şi cu o expresie a feţei misterios de înverşunată.

Şi aş fi putut să jur că avea un set hands-free din acelea pe care le poţi cumpăra pentru telefoanele mobile.

Atentat? Nu avea sens. Prea nesigur. Prea lipsit de sens.

Sau cineva *voia* să mă deconspir?

Dar de ce?

Iar Bridget voia să ne întâlnim.

Constat că pur şi simplu nu înţeleg ce se petrece.

Nevoia umană de joc şi glumă nu ar fi atât de mare dacă nu ar avea o anumită bază naturală. Cultivate exagerat, acestea răpesc unei personalităţi toată măsura şi toată forţa. [...] Este o mare diferenţă între a slăbi lanţul şi a-l rupe complet.

Seneca, DE TRANQUILLITATE ANIMI

CAPITOLUL 12

În timp ce-mi desfăceam bandajele, mă gândeam la O'Shea şi la faptul că niciodată acesta nu mă va mai bandaja, apoi gândul mi-a zburat la primul bandaj care mi s-a făcut când devenisem *cyborg*. O buclă modestă de tifon alb la degetul mic al mâinii drepte, dar patru medici s-au ocupat de îndepărtarea bandajului, urmărindu-l cu atâta nerăbdare, încât puteai crede că în orice moment va ieşi la iveală a opta minune a lumii.

Tifonul a căzut şi a apărut nimic altceva decât vechiul meu deget mic, care arăta ca de obicei. Un moment, m-am temut că ei ar putea fi dezamăgiţi, însă cei patru bărbaţi în halate albe păreau, dimpotrivă, entuziasmaţi. „Te rugăm, poţi îndoi degetul mic al mâinii stângi? Mulţumim, acum întinde-l iar – îl simţi cumva altfel? Nu? Minunat! Grozav! Duane, eşti cel mai mare!"

Desigur că simţeam degetul *puţin* altfel, dar puneam asta pe seama faptului că zile de-a rândul fusese strâns înfăşat şi nu îl putusem mişca. Era normală senzaţia că devenise ceva mai greu şi ceva mai dificil de manevrat decât înainte. Dacă ustura puţin la îndoire, ce mare lucru, că doar suferise o

operaţie! Pe operaţie dădeam vina. Nu pe ceea ce făcuseră din mine prin ea.

Mai târziu, mâinii mele stângi i s-au făcut nenumărate radiografii, în cele mai diferite poziţii, în special ale degetului mic, iar tipii cu ochelari şi pixuri se aplecau asupra clişeelor şi discutau cu voce joasă, măsurau detalii cu şublerul. Mi s-au fixat senzori la mână şi la degetul mic, am fost pus să fac de mii de ori aceeaşi mişcare, fiecare dintre ele declanşând o cascadă de curbe tremurătoare care licăreau pe monitoare cu lumini verzui ori urme grafice pe role de hârtie, lăsate de creioane ca nişte picioare de păianjen. Eram foarte importanţi noi, adică degetul meu mic şi cu mine.

Aşa a început. Ceva mai târziu, nouă bărbaţi se aflau în faţa unui geam mare şi priveau cum în încăperea îmbrăcată în faianţă din spatele geamului era introdus al zecelea dintre ei, inconştient, bandajat ca o mumie, cu o mască pentru respirat pe faţă, având o mulţime de tuburi care veneau din braţe şi picioare, înconjurat de aparate care piuiau, produceau semnale luminoase, pompau şi care îl ţintuiau de pat ca un coşmar de oţel. Deşi ne despărţea de salonul de tratament intensiv geamul din sticlă, purtam îmbrăcămintea obişnuită în sălile de operaţii, aveam încălţămintea îmbrăcată în şoşoni izolatori şi măşti protectoare pe gură. Unul dintre noi icni uşor, dar nu puteam să ştim care era. Nici nu ne-am străduit să îl descoperim, căci ceea ce vedeam ne pregătea cu totul alte reacţii.

Pentru că avea un singur strămoş indian – un cree cred, pe linie paternă, aşa că întâmplător familia îi datora acestuia numele – şi fiind în rest un metodist cu frica lui Dumnezeu, Gabriel Whitewater avea în el multe caracteristici ale indienilor. Ochi negri ca noaptea, privire pătrunzătoare, piele de nuanţa lemnului de santal şi păr negru, pe care înainte de a intra în armată îl purta în coadă de cal, cel puţin aşa arăta în fotografiile vechi, pe care le avea cu el. Rămăşiţele pe care i le

lăsase frizerul bazei militare le purta pe spate, pomădate din belşug, dar pun pariu că acum zburdă din nou, ca o piele roşie gata să atace. Are faţa osoasă şi un corp pentru care a fost inventat cuvântul „suplu" – parcă făcut să ţină piept unor eforturi supraomeneşti, să înfrunte torturi îngrozitoare şi să depăşească cele mai potrivnice experienţe. Poate că, odată, strămoşi îndepărtaţi de ai lui îşi perforau limba şi obrajii, mâncau ciuperci halucinogene, fumau ierburi secrete sau în cele din urmă delirau lihniţi de foame în munţi singuratici, pentru a avea parte de forţa lui Manitou, marele spirit – dar lui Gabriel i se despicau membre şi trupul, i se curăţau venele de toxinele psihogene şi de antibiotice, delira în final în mijlocul a mai multă tehnică şi mai mult potenţial computerizat decât s-ar întrebuinţa la manevrarea unei rachete intercontinentale şi a avut parte de forţa unchiului Sam. Şi când, în sfârşit, s-a ridicat – devenise un superman.

Pentru că se întâmplase incredibilul, minunea. După patru zile, Gabriel putea să meargă singur până la lavoar, iar după patru săptămâni alerga din nou. Mai repede decât alergase vreodată un om.

Ani de-a rândul, trecusem prin faţa localului O'Flaherty's Bar fără să văd în el altceva decât o casă cu o poartă pe care erau pictate instrumente muzicale. Nici măcar nu visasem că vreodată am să intru acolo. Acea parte din viaţa mea, din care făceau parte nopţile de beţie, aparţinea trecutului.

Când am intrat totuşi, în această seară de vineri, cu puţin înainte de ora opt, eram probabil unicul vizitator care o făcea cu intenţia de a nu bea nici măcar o picătură de bere şi cu speranţa că seara va trece cât mai repede posibil.

O'Flaherty's Bar era în interior mai mic decât părea de afară. Podeaua este doar pământ bătut, cel puţin aşa aveam eu impresia în lumina vagă care domnea la acea oră. Un stâlp

gros, din lemn, ce sta în mijlocul încăperii precum un stâlp de susţinere, era plin de sus până jos cu afişele concertului de astăzi al formaţiei *Finnan's Folk.* Pe măsuţa înaltă până la piept, care înconjura stâlpul, erau pregătite băuturi pentru membrii formaţiei şi alături erau câteva scaune înalte de bar şi cutii cu instrumente muzicale.

Am căutat un loc în spate, ca să nu bat la ochi am comandat la bar o bere Guinness şi m-am dedicat contemplării fotografiilor şi tăieturilor din ziar, care acopereau pereţii până la ultimul loc liber, ba chiar în unele locuri fiind prinse una peste alta. Fotografii mari, ale unor vase mari, înrămate îngrijit şi cu geam, altele erau prinse doar în piuneze şi acoperite cu folie. Priveam fotografiile-portret ale unor necunoscuţi, bărbaţi probabil de mult timp decedaţi, pagini ale unor ziare străvechi, cu titluri ce aveau o legătură cu Dingle ori cu Irlanda şi din nou reclame ale producătorului de bere Guinness. Una dintre ele afirma cu tupeu *Guinness Is Good For You.*

Observam procedura rituală de umplere a paharelor. De la robinet curge cu o spumă cenuşie ceea ce fără îndoială este drogul naţional oficial al Irlandei – harfa, emblema fabricantului de bere Guinness, împodobeşte, nu lipsit de temei, reversul tuturor monedelor irlandeze – pentru a deveni neagră în pahare, mai neagră decât cola, şi după toate aparenţele de consistenţă uleios-vâscoasă. Spuma de culoare deschisă, altfel decât la oricare altă bere băută de mine în vremuri mai bune, pare să aibă la prima vedere oarecum consistenţa spumei de bărbierit, este rasă cu un răzuitor de plastic în aşa fel încât să mai rămână doar un rest subţire, care dispare de la sine, lucru pentru care aştepţi până când devine la fel de negru ca berea de dedesubt. Este imposibil să sorbi prima înghiţitură fără să te alegi cu o urmă gri-albă pe buza superioară.

Am mulţumit când mi s-a întins băutura geometric exact servită, am plătit şi m-am retras cu ea spre băncile montate

de-a lungul pereţilor, într-un loc aflat între soba cu lemne şi uşa toaletelor. Mai erau câteva scaune şi mese, puţine, dar majoritatea spectatorilor vor sta în picioare, de preferinţă direct lângă tejgheaua barului.

Treptat, încăperea se umplea. La intrare erau doi bărbaţi voinici, cu muşchi ca proverbialii mânuitori ai ancorei, care permiteau intrarea doar a celor cunoscuţi de ei ori de cineva din personalul barului. Îşi îndeplineau această sarcină cu o seriozitate liniştitoare; la fiecare câteva minute, adresau întrebări celor de la bar şi abia când aceştia încuviinţau persoanele în chestiune erau lăsate să intre. Turiştii erau expediaţi cu menţiunea că această seară era rezervată unui grup restrâns.

– Dar a fost anunţat un concert, protestă un tip slab, cam deprimat, cu voce guturală. Peste tot sunt afişe. Noi am venit în mod special de la Killarney.

– Îmi pare rău, insistă musculosul calm. Avem instrucţiunile noastre.

– Nişte instrucţiuni idioate, dacă mă întrebi pe mine, strigă celălalt cu chef de scandal.

– Ascultă, prietene, interveni celălalt paznic, în Dingle există o mulţime de cârciumi. Nu va trebui să rămâneţi treji acolo, chiar de aţi vrea.

Era un argument decisiv, aşa părea în ochii unui spectator absolut neutru, cum eram eu.

Din pură curiozitate, cel puţin asta îmi spuneam mie, poate că era vorba şi despre faptul că de joi, de la prânz, nu mai mâncasem nimic, iar chestiunea aceea din pahar părea a fi hrănitoare şi, cu toate că îmi era clar că sistemul meu digestiv rudimentar va reacţiona oricum, numai cu entuziasm nu, am gustat o înghiţitură de bere. A fost atât de amară, încât mi-au dat lacrimile. Cerule! A trebuit să mă stăpânesc să nu scuip. Am privit neîncrezător cum cineva a golit dintr-o sorbitură o treime a paharului său, pentru ca apoi să pună paharul jos

zâmbind fericit. Eu avusesem probleme când înghiţisem nesemnificativa cantitate de băutură şi examinam ce era în pahar – şi acolo va rămâne – fără să pot înţelege cum cineva era în stare să bea un pahar plin cu aşa ceva, ca să nu mai vorbim de mai multe pahare.

În sfârşit, când în bar era o înghesuială cam de două ori mai mare decât în garniturile trenului local din Boston la orele de vârf, iar zgomotul făcut de discuţiile animate atinsese un nivel ce făcea de neimaginat acoperirea lui de către vreun instrument muzical fără amplificare, avu loc marşul gladiatorilor. În urletele unanime, Finnan MacDonogh şi muzicanţii lui îşi croiră drum pas cu pas către scaunele de bar din mijlocul încăperii, pe unele dintre ele şezând deja oameni care ţineau cu grijă în poală sau între picioare instrumentele muzicale.

Când Finnan şi oamenii lui se apropiară, locurile şi instrumentele fură eliberate neîntârziat, şi inimaginabilul se produse: se aşternu o tăcere tensionată, iar în jurul trupei se făcu loc liber, aşa că membrii acesteia putură să îşi acordeze instrumentele.

În toată această vânzoleală, Finnan mă privi doar o singură dată, fugitiv. Nici un clipit conspirativ, nici o înclinare a capului care să confirme că totul decurgea conform planului – el se asigură doar în trecere că eram prezent. Apoi, îşi luă ghitara şi Finnan's Folk începu concertul.

Erau cinci. Un tinerel uscăţiv, cu ochelari cu rame din nichel cânta la flaut, un bărbat cu o vestă de un violet ţipător cânta la vioară, iar un roşcovan cu aspect tembel îşi făcea de lucru la o tobă care arăta ca o tamburină supradimensionată şi fără clopoţei. O femeie eterică, blondă cânta în mod surprinzător în tonalitate de bas la un contrabas jerpelit, pe care erau o mulţime de abţibilduri care arătau ca nişte plasturi aplicaţi pe tot felul de jelituri. Însuşi Finnan cânta când la chitară, când la banjo, iar vocea lui era incredibil de puternică, de fapt nu mai avea nevoie şi de amplificare.

Cânta în cea mai mare parte în gaelică, cel puţin aşa credeam eu, care nu înţelegeam nici un cuvânt. Avea evident charismă. Oamenii îl acompaniau. Pentru urechea mea neobişnuită, muzica părea străină, dar în orice caz era interpretată cu pasiune: într-o clipă de pe frunţile şi de pe părul muzicanţilor picura sudoarea, picioarele ţineau energic ritmul şi chipurile interpreţilor reflectau concentrarea totală.

Sala fierbea, s-ar fi putut zice, dacă ar fi fost o sală. Dar încăperea era o oală sub presiune, în care se acumula o energie suficientă pentru o revoluţie, însă, din fericire pentru ordinea publică, aceasta îşi găsea un ventil în muzică şi în cânt. Mulţi dintre cei prezenţi cântau cu voce tare împreună cu artiştii, cei care nu erau preocupaţi să lichideze rezervele de Guiness băteau din palme în tact şi, pe măsură ce timpul trecea, ceea ce fusese anunţat a fi un concert se amplifica la o intensitate ce ar fi declanşat o alarmă falsă la o eventuală staţie de măsură seismologică aflată în apropiere de Dingle.

În mod misterios, cei prezenţi, pe lângă cântat, băut şi bătut din palme, reuşeau şi să fumeze atât de mult, că aerul din încăpere se transformase în ceva atât de dens, încât în apropierea lămpilor rare strălucea alb şi se manifesta mai curând ca o masă compactă decât ca un ceva ce putea fi respirat. Decoraţiunile de pe pereţi practic nici nu se mai vedeau. Ochiul meu natural, de ani de zile dezobişnuit de aşa ceva, începu să lăcrimeze şi îmi trecu prin minte că printre aparatele care nu îmi mai fuseseră implantate ca urmare a renunţării la proiect fusese şi un filtru contra gazelor toxice în căile respiratorii.

Consumul de bere era enorm. Cei de la tejghea abia mai făceau faţă cu umplutul, paharele pline erau returnate tot câte două. Era un mister unde dispărea toată această bere.

Apoi, unul de lângă mine, care până acum se bălăngănise în mulţime, căzu pe bancă roşu la faţă şi radiind entuziasm, lălăind cu voce tare cântecul, se întoarse spre mine şi spuse

ceva ce nu am înţeles fie din cauză că dialectul lui era prea manifest, fie că se exprimase oricum în gaelică, şi făcu gestul de a ciocni cu mine. Spuse un fel de *„Slontsche!“*, ca un toast.

Am fost atât de surprins, încât am răspuns şi am băut şi eu. A doua înghiţitură nu mai părea la fel de execrabilă ca prima.

În timp ce făceam asta, mi-am dat seama că trăiam de mai bine de zece ani în Irlanda, dar pentru prima dată beam într-o cârciumă irlandeză o bere Guiness, sau cel puţin asta încercam. Pe buze îmi ieşi chiar un strigăt. Încercarea nevinovată a omului de a mă introduce firesc în atmosferă, de a mă integra în societatea care sărbătorea aici, mă zgudui în nevinovăţia şi firescul ei. Ceea ce trăiam eu aici se petrecea într-o formă sau în alta în orice localitate din Irlanda, însă eu nu fusesem niciodată prezent. Şi exista un motiv pentru asta. Motivul era că eu eram altfel, eram impropriu unei vieţi în care asemenea lucruri jucau un rol.

Din fericire, spectacolul a continuat, a urmat un alt cântec şi bărbatul de lângă mine se ridică în picioare. L-am privit şi m-am simţit ca un intrus, străin tuturor, de fapt, cum şi eram.

Cam pe la miezul nopţii, după ce se încheiaseră acordurile ultimului cântec, în îmbulzeală au avut loc primele mişcări de retragere. Puţini se mai ţineau pe picioare. Se strângeau mâini, aveau loc bătăi pe umăr, se rosteau cu limba împleticită cuvinte de despărţire, care în mod ciudat erau inteligibile, şi aşa se mergea pas cu pas către ieşire, din când în când câte o îmbrăţişare, ici şi acolo se căuta sprijin pe un umăr ori pe o spetează de scaun, pentru menţinerea echilibrului. O difuziune a oaspeţilor pe care o urmăream încordat de la locul meu, pentru mine în orice moment putând fi clipa plecării, deşi nu aveam habar cum.

Nu era uşor să ajungi la uşă. Cei care ieşeau în stradă mai întâi se opreau pentru a mai pălăvrăgi cu voce tare, de preferinţă cu oameni de care abia se despărţiseră pe îndelete, cu câteva minute mai înainte. Cei dinăuntru se înghesuiau să iasă, ceea ce nu părea să deranjeze pe nimeni, de ambele părţi ale uşii oamenii întreţinându-se în pace. Se auzeau afară maşini la care se porneau motoarele şi care rămâneau pe loc, fără a se clinti vreuna. Având în vedere consumul de alcool din ultimele ore şi faptul că vizavi de O'Flaherty's Bar se găsea un birou al *Garda,* totul mi se părea foarte temerar. Era un haos, aşa cum prevestise Finnan MacDonogh.

Acesta veni în cele din urmă la mine, încă vizibil încălzit de concert, urmat de unul dintre cei doi musculoşi de la intrare, şi în felul lui economic în gesturi îmi făcu semn să mergem, după care dispăru pe uşa care da către toalete şi automatele pentru ţigări. Mi-am părăsit paharul aproape plin cu bere şi i-am urmat, pe el şi pe paznic, la toaleta bărbaţilor.

Finnan, aşa cum aştepta cu braţele încrucişate, părea tensionat. Fără să îi pese de un bărbat într-un pulover albastru cu roşu, care, descheiat la pantaloni şi cu ochii închişi, stătea în dreptul unui pisoar, cu fruntea lipită de perete, adormit evident în timp ce se uşura, spuse răguşit:

– Bine, trebuie să meargă. Schimbă scurta.

Aşa am făcut. Am dat scurta mea largă, din material sintetic impermeabil, dar permiţând aerisirea către exterior, albastră-cenuşie, cu bordură albă, reflectorizantă la mâneci şi la buzunare, pentru care am primit o piesă tricotată de mână, din lână de un gri murdar, puţind a somn, fum şi sudoare bărbătească, mult prea mică pentru mine. Finnan mă măsură sceptic, îi răscoli puţin celuilalt părul, şi spuse:

– În întunericul acesta, merge. Acum, tu eşti el, Steve.

Steve mă privi, zâmbi împăciuitor, şi începu să facă uşoare mişcări din umeri şi din bust, eu pricepând cu întârziere că

acestea erau o încercare de imitare a ţinutei mele. Trase capul înapoi, împinse umerii în faţă şi brusc luă o alură atât de ţeapănă, încât am fost pe punctul de a protesta: „Eu nu arăt aşa!“

Dar, în loc de asta, m-am privit în oglinda demnă de milă, plină de pete şi a trebuit să accept că îşi făcea bine treaba. Aşa arătam de fapt. Un bărbat ca un dulap, care încearcă să se dea noptieră.

Dublura mea plecă şi Finnan explică cu voce joasă:

– Pentru eventualii observatori, am pregătit afară o înscenare cu câţiva oameni de încredere. Discuţii zgomotoase, haos, o mică chelfăneală, cu Steve în rolul tău. Va fi angrenat într-un schimb de cuvinte, iar de la distanţă se va părea că eşti împins într-o maşină ce va pleca în direcţia Castlemaine, de-a lungul străzii înguste, spre Inch şi Fybough.

– Şi noi?

Dădu din cap şi deschise uşa toaletei.

– Hai!

L-am urmat. În hol se opri în faţa unei uşi aflate vizavi de cea care da în bar şi pe care scria vizibil: *Privat. Accesul interzis.* O indicaţie care evident nu era valabilă pentru Finnan MacDonogh, căci acesta o deschise fără nici o ezitare.

În spatele ei era un coridor rece, cu pereţii vopsiţi în gri, unde sub tavan erau mai multe contoare electrice cu aspect medieval, şi cu o podea la care fiecare dală era spartă în cel puţin două părţi. O scară din lemn de culoare închisă, vechi, ducea la etaj, dar Finnan deschise o altă uşă, aflată în capătul coridorului.

– Atenţie, trepte! zise el.

Am intrat într-un gang cu aspect de pivniţă, cu tavan boltit, cu pereţi albi, fără ferestre. De-a lungul unui perete erau stivuite butoaie plumburii de bere, mai multe decât puteam număra în fugă, apoi am mai trecut pe lângă o ladă cu

băuturi la sticlă, cu un praf pe ele de parcă ar fi fost comandate şi nu le-ar mai fi cerut nimeni de o veşnicie.

Finnan mă conducea printr-un labirint. Din loc în loc, gangul se ramifica, din când în când trebuia deschisă o uşă încuiată, dar artistul fie că poseda cheia potrivită, fie că ştia unde era aceasta ascunsă, în vreo gaură întunecată sau sub vreo cutie prăfuită.

În cele din urmă, am ajuns într-un depozit ori atelier. Mopuri, căldări, aspiratoare de praf erau îngrămădite într-un colţ, alături de carcasa unui frigider, iar pe o masă se afla motorul descompus al acestuia. La a doua privire am remarcat înfiorat că era cineva aici, care încerca să repare ceva cu sfoară şi folie de aluminiu.

– Haideţi, trebuie să ne grăbim, ceru Finnan.

Deschisese uşile unui dulap mare, din lemn de stejar, aflat în perete, care nu avea partea din spate, ci ascundea în zid o uşă din scânduri late şi groase cu aspect străvechi. Cu forţe reunite, am tras zăvorul ruginit şi greu. Uşa se deschidea în interior, ceea ce era absolut necesar, pentru că da într-un spaţiu îngust de două palme, între două case. În spate cu zidul, în dreptul pieptului cu cărămizile, ne-am strecurat lateral până am ieşit într-o stradă, chiar la timp: un mic automobil abia sosea, cu luminile neregulamentar de slabe, şi opri exact atât cât să putem să ne aruncăm pe locurile din spate al naibi de înguste. Plecă mai departe cu aceeaşi viteză tihnită.

– Rămâneţi jos, şuieră Finnan.

Intervenţia era de prisos, căci se înghesuise în aşa fel în mine, încât mi-ar fi fost greu să mă îndrept fără să îl rănesc serios.

Am ieşit din Dingle spre vest, cu o viteză de parcă am fi avut la dispoziţie tot timpul din lume sau de parcă şoferul era atât de beat, încât cea mai mică accelerare ar deveni prea periculoasă. Deci nimic suspect. Şoferul, un bărbat din topor,

cu barbă crescută anapoda, numai beat nu era; atent, se asigura mereu că nu ne urmărea cineva şi din când în când schimba cu Finnan replici din care deduceam că nu făcea aşa ceva pentru prima dată în viaţă.

Culcat pe burtă pe bancheta din spate a unei maşini japoneze mici, înghesuit în aşa fel că vedeam doar husa banchetei şi, cu coada ochiului, cel mult un colţ al cerului nopţii, călătoria durează insuportabil de mult. Fără să fac apel la maşinăria mea internă, îmi aminteam destul de bine harta drumurilor din Kerry pentru a-mi spune că drumul pe care circulam putea duce la Murreagh, cel mult la Ballydavid. Dar, dacă mă luam după ce simţeam, trebuia să fi ajuns în Terra Nova când maşina opri în cele din urmă.

Şoferul coborî fără să scoată o vorbă şi lăsă maşina cu motorul pornit. După ce am ieşit şi eu după Finnan, l-am văzut pe tip dispărând într-o casă întunecoasă, singuratică în tot peisajul.

Finnan se aşeză la volan, aşteptă să mă urc lângă el, după care călătoria a continuat dincolo de drumurile asfaltate, care, în Irlanda, sunt considerate străzi, pe drumuri vicinale şi poteci uluitoare, mai mult sau mai puţin de-a dreptul peste câmp, spre un munte vizibil doar neclar, ca o umbră uriaşă.

– Localitatea unde mergem bineînţeles că nu este adevărata ascunzătoare a lui Bridget, explică el în timp ce maşina se chinuia pe un urcuş pentru care nu fusese concepută. Ea este acolo doar în seara asta, numai pentru această întâlnire. E ascunzişul meu personal, în care uneori mă retrag de lume, pentru a cugeta, pentru a mă lăsa pradă depresiei... sau pentru a compune noi cântece. Câteodată, ambele deodată.

L-am privit doar, neştiind ce să spun. Aşa că nu am spus nimic.

Lumina farurilor juca mai departe pe smocuri de iarbă, pietre strălucind pe marginea drumului, brazde săpate în

pământ. Motorul se jelea vrednic de compătimire, ca să nu mai vorbim despre martiriul ce trebuiau să îl suporte amortizoarele maşinii.

– Ea a mai trăit asta o dată, zise după un timp Finnan. Ca o persoană care ştie prea multe. Patrick, soţul ei... Făcea parte din IRA. Foarte sus în ierarhie. Nu ştim exact ce a făcut, dar în orice caz a aflat într-o zi ceva ce nu ar fi trebuit să afle. A fugit prin toată ţara, dar l-au găsit totuşi şi l-au ucis. Agenţi britanici. Înainte să îl împuşte, i-au permis să vorbească pentru ultima dată cu soţia la telefon. Pe atunci, Bridget era gravidă în luna a cincea, a avut ulterior o cădere nervoasă şi a pierdut sarcina. În douăzeci şi patru de ore, şi-a pierdut întreaga familie. Îmi aruncă o privire plină de durere şi adăugă: Cred că înţelegeţi de ce se teme.

Nu eu decid cât trăiesc. Dar depinde de mine dacă îmi trăiesc viaţa ca un bărbat. Nu îmi cere să duc o existenţă ruşinoasă, în obscuritate. Cere-mi să îmi conduc eu însumi viaţa, nu doar să fiu trecut prin ea.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 13

Pe ultima parte a drumului, Finnan a condus cu farurile stinse, bazându-se numai pe simţurile lui – după cum mi s-a părut – şi, cel puţin în privinţa aceasta, s-a dovedit nu prea stăpân pe ele. Deşi în seara asta aş fi renunţat cu plăcere la orice activare a organelor mele tehnice, din motive de securitate, a trebuit să cuplez vederea nocturnă. Într-un peisaj negru-verzui descoperit, am remarcat câteva oi care şi-au întors capetele spre noi, dar nimic din ceea ce ar fi putut aduce a drum.

Totuşi, înainte de a face vreo remarcă, în faţa noastră a apărut ceva ce aducea cu o movilă din piatră, de forma unui cilindru secţionat pe lungime, care, în infraroşu, era evident o movilă *caldă.* Finnan aprinse scurt farurile şi îndreptă maşina către un fel de adăpost din mărăciniş astfel îmbinat, încât ziua să reprezinte o ascunzătoare de nădejde, iar noaptea bineînţeles la fel.

– Încă o clipă, spuse el după ce opri motorul şi rămase nemişcat în spatele volanului, cu privirea pe cifrele verzui de pe bord.

A trecut mai mult de o clipă. Minutele treceau şi cineva care niciodată nu s-a aflat într-o maşină, în întuneric, într-un pustiu uitat de Dumnezeu, noaptea nu are idee cât de lungi i se par minutele în aceste condiţii.

– Îmi pot permite să întreb ce vrea să fie asta? am întrebat încet, în cele din urmă.

– Nu suntem atât de singuri cum pare, ripostă misterios Finnan şi, fără a-şi lua ochii de pe ceasul digital din bord, scoase de sub scaun un aparat de comunicaţii radio. Îl deschise, reglă volumul la un nivel suportabil, apoi am rămas amândoi trăgând cu urechea la foşnetul adormitor al benzii de unde scurte.

Brusc se auzi vocea limpede a unui bărbat:

– Unu. O noapte clară. Repet: unu, o noapte clară.

Imediat ieşi în eter o altă voce, mai sonoră:

– Doi. O noapte clară. Repet: doi, o noapte clară.

În acelaşi mod, am fost informaţi şi de Trei, Patru şi Cinci că noaptea era clară. Finnan închise aparatul fără să fi răspuns cumva, scoase cheile maşinii din bord, aşa că cifrele verzui se stinseră, şi deschise portiera.

– Haideţi.

Am înţeles că Finnan postase oameni de-a lungul drumului făcut de noi, cu sarcina de a anunţa prezenţa unor eventuali urmăritori, iar ora raportului lor fusese prestabilită, probabil existând mai multe asemenea ore, în aşa fel ca să fie informat fără ca noi să fim localizaţi prin emiterea unui impuls radio.

Trebuie să fi făcut aşa ceva deja de mai multe ori.

Ne-am îndreptat către construcţia semirotundă, din piatră.

– Este o stână de oi modificată, explică Finnan cu jumătate de gură, în timp ce deschidea uşa din lemn din faţă. Aşa că nu vă aşteptaţi la prea mult lux. Şi, atenţie, coborâm două trepte.

La două trepte mai jos era tot întuneric. Mirosea puternic a oaie, plus a gunoi şi fân umed, şi a fum. Finnan trase uşa

după noi, o zăvorî, trase deoparte o draperie grea şi se făcu puţină lumină.

Am văzut o boltă joasă, exact atât de înaltă cât să poţi sta sub ea în picioare. Două deschizături pe post de ferestre în dreapta şi în stânga erau asigurate cu obloane din lemn. Pe jos erau numeroase covoare şi covoraşe mari şi mici, în majoritate roase, unele suprapuse. O saltea, pe ea un sac de dormit, alături – o ladă din lemn. O sobă minusculă din fier, cu un coş de dimensiunile antebraţului radia o căldură plăcută.

În partea din fund a bolţii era o masă cu trei scaune în jurul ei, iar pe ea – un sfeşnic cu trei lumânări.

În spatele mesei şedea Bridget Keane, într-o rochie modestă, gri, cu mâinile odihnindu-se pe un dosar cenuşiu. Ne-a întâmpinat cu o mină încordată.

– Bună, zise ea abia perceptibil, dar bineînţeles că am auzit-o şi nu mi-am putut ascunde senzaţia că intrasem într-un tărâm fermecat, subpământean.

Nu mai ştiu ce am spus. Nu ştiu nici măcar dacă am spus ceva. În orice caz, ne-am aşezat la masă şi am privit-o un milion de ani.

– Este frumos din partea ta că ai venit, Duane, spuse ea. Îţi pot spune Duane?

– Bineînţeles, am confirmat.

Nu o mai văzusem în îmbrăcămintea pe care o purta acum. Silueta îi era cuprinsă de ea moale şi strălucitor, era un material de culoarea norilor grei de ploaie, care îi scotea în evidenţă părul sălbatic, roşu ca o tufă în flăcări. Singura bijuterie era un lănţişor subţire la gât, cu un pandativ de forma unei lebede. Ochii ei răspunseră privirii mele, verzi şi adânci ca lacurile de munte, şi, când am coborât privirea asupra mâinilor subţiri, acoperite de aluniţe, ea le ridică de pe dosar şi am văzut că acesta nu era cenuşiu, ci argintiu şi că avea imprimat

pe el stema cu ramura roşie-sângerie, care fusese odată emblema unităţii noastre.

Fără îndoială că erau documente originale. Mai originale decât atât nici că se putea.

Am tras adânc aer în piept şi am simţit o timiditate de elev strângându-mi coşul pieptului ca nişte gheare de oţel. Dacă nu or fi fost implanturile din oţel, care se aflau oricum acolo.

– Când mister Itsumi mi-a dat asta, începu să povestească Bridget şi atinse uşor dosarul, a spus: „Pentru cazul că mi s-ar întâmpla ceva". Dar a spus-o pe un ton glumeţ, Nu l-am luat în serios. Şi când a fost ucis... am vrut doar să ştiu ce se întâmplase cu acest om, mă înţelegi? De ce a fost omorât.

– Şi? am întrebat încet. Acum ştii?

Ea clătină din cap.

– Nu. De fapt, nu ştiu. Doar că trebuie să fie o legătură cu toate aceste... *incredibile* chestiuni aflate aici. Îşi retrase degetele de pe dosar, de parcă acesta devenise brusc incandescent. Duane, spune-mi, este adevărat? Ceea ce scrie despre dumneata?

– Nu ştiu ce este scris acolo.

– Că eşti un... *cyborg*.

Am confirmat:

– Asta este adevărat.

– Un soldat cu capacităţi supraomeneşti? Asta eşti?

– Da.

I se tăie respiraţia. Ochii i se măriră, aproape că m-aş fi putut îneca în ei. Apoi, dădu cu hotărâre din cap:

– Nu pot să cred. Îmi pare rău.

În felul în care o spusese era ceva comic. Desigur că într-adevăr credea. În definitiv, ea îi spusese lui Finnan, înainte de întâlnirea noastră de la cafenea, cum să mă testeze.

Am oftat şi am privit în jur.

– Pot distruge ceva de aici?

Finnan îmi aruncă o privire dispreţuitoare, în care am crezut că citesc îndoiala:

– Vătraiul? Nu ar fi o problemă să-l îndoiţi niţel, nu?

– Nu, am spus şi m-am ridicat. Nu poate fi o problemă.

Am dat jos haina luată de la Steve, m-am dus la sobă, am ridicat vătraiul din oţel gros de un deget şi l-am apucat de capăt cu mâna dreaptă. Nici o problemă. Ţinând strâns, presiunea s-a repartizat egal pe cea mai mare parte a palmei. Am activat sistemul de amplificare a forţei şi, deşi ştiam că nu era aşa, mi-am închipuit că zumzăitul acestuia s-a auzit şi în afara corpului. După care am apăsat capătul celălalt al vătraiului în podea, l-am prins cu ristul piciorului stâng şi am curbat oţelul cu o singură mişcare, dându-i forma unui oval cam strâmb, care în nici un caz nu mai putea fi folosit vreodată la făcutul focului.

– Nici măcar nu ai gâfâit, constată Bridget când am pus pe masă obiectul metalic. Nici pe jumătate cât am făcut-o eu.

– Asta nu are nici o legătură cu respiraţia, i-am zis şi m-am aşezat pe scaun, aruncând o scurtă privire asupra palmei drepte. Era puţin înroşită, dar în rest nu avea nimic. Este vorba despre electricitate.

Finnan ridică fostul vătrai şi încercă să îi modifice oarecum noua formă, desigur, fără şanse de reuşită.

– Atunci dumneavoastră aţi provocat distrugerile din camera lui Itsumi, concluzionă el.

– Da, urmărindu-l pe asasin.

Am suflecat mâneca dreaptă a cămăşii cât am putut. Apoi, am pus braţul pe masă, pentru ca la lumina slabă a lumânărilor să se vadă cicatricea ce se întindea de-a lungul întregii părţi interioare a braţului, ca la inserţia cu încheietura mâinii să se ramifice în cinci linii fine, fiecare ducând până la vârful

fiecărui deget. Este o cicatrice incredibil de fină, dacă te gândeşti ce s-a făcut prin ea. Am continuat:

– Cei mai importanţi muşchi ai braţului drept au fost conectaţi la un aşa-numit amplificator de forţă, un fel de prese hidraulice compacte, cum au excavatoarele, doar că sunt mai mici şi lucrează mai repede. Deoarece oasele nu ar rezista unei asemenea forţe, ele au fost înlocuite prin implanturi din oţel-titan. Pentru că presele hidraulice au fost supradimensionate fără rost – de-ar fi vorba doar de ele –, eu aş putea să opresc un Jumbo-jet care decolează. Şi nu doar atât.

– Pentru Dumnezeu, şopti Bridget.

Se feri tresărind de mâna mea, dar examină cicatricele de parcă pe braţul meu ar fi fost scrisă o prorocire sumbră.

Am realizat cu o claritate dureroasă că, orice s-ar întâmpla acum, aici, pe Bridget nu o voi mai vedea niciodată. Şi nu numai atât, va trebui *să am grijă* ca eu să nu o mai revăd niciodată. Era obligaţia mea să îi explic, cu toată forţa de convingere de care eram capabil, ce pericol reprezenta cunoaşterea existenţei soldaţilor-*cyborg,* şi că doar o dispariţie aproape echivalentă cu părăsirea planetei o putea salva. Pe amândoi. Pentru că şi Finnan ştia prea multe pentru a-şi putea continua viaţa de până acum. Şi asta îl va afecta şi mai tare, îmi era clar de când văzusem ce însemna muzica pentru el.

– Cred că lucrul cel mai bun este să vă relatez toată povestea, de la începuturile ei.

Mi-am retras braţul, mi-am încheiat manşeta cămăşii şi le-am spus de la început toată povestea.

Este greu să stabileşti unde şi când a început totul, ce a dus, în lanţul de decizii şi evenimente, la decizia şi evenimentul care au însemnat primul pas. Cred că nu greşesc prea mult dacă mă întorc până în noiembrie 1979, când ambasada Statelor Unite al Americii din Teheran a fost asaltată şi cam o

sută de americani au fost luaţi ostatici. Cam cinci luni mai târziu – ostaticii erau ca şi până atunci în mâna iranienilor – în 25 aprilie 1980, a eşuat lamentabil o încercare de a-i elibera printr-o acţiune aero, când chiar de la aterizare au fost ucişi opt soldaţi şi SUA au fost blamate de întreaga lume.

Consecinţele au fost diverse. Una dintre urmările acestei umilinţe a fost că pretendentul republican la funcţia deţinută de preşedintele Carter, Ronald Reagan, a avut o sarcină uşoară în alegerile care urmau. A câştigat la mare distanţă şi, ca un fel de cadou din partea ayatolahului, ostaticii s-au întors în SUA în ziua următoare instalării sale în funcţie.

O altă urmare, mult mai puţin cunoscută, a fost că printre militari a început un proces de schimbare a modului de gândire. S-a impus ideea de a nu se mai purta campanii militare ample şi distrugătoare şi de a se renunţa la ameninţarea cu arma atomică, avându-se în vedere că în viitor conflictele armate vor avea loc mai mult cu teroriştii de toate felurile, iar acţiunile de comando precum cea eşuată din deşertul iranian vor reprezenta mai curând regula decât excepţia. În acest scop, în viitor vor fi necesare unităţi speciale. Soldaţi speciali. Luptători individuali de excepţie.

Sau mai mult de atât.

Ronald Reagan şi-a preluat atribuţiile în ianuarie 1981 şi era deosebit de deschis la fantasticele propuneri militare. Pe lângă proiectul devenit celebru, SDI, *Strategic Defense Initiative,* conform căruia rachetele nucleare agresoare erau anihilate cu tunuri-laser aflate în spaţiu, el a mai aprobat un proiect de data asta strict secret, purtând denumirea de *Steel Man* şi al cărui scop era realizarea de supersoldaţi dotaţi biotehnic. Soldaţi acţionaţi atomic şi cu puteri excepţionale. Soldaţi care puteau sări de pe loc ziduri de zece metri înălţime. Soldaţi care vedeau noaptea şi prin ceaţă, respirau sub

apă şi aruncau grenade la opt kilometri distanţă. Mai clar spus, soldaţi care prin simpla lor apariţie trebuiau să-i pună pe fugă pe ticăloşii care luau ostatici, pe guerilleros şi pe atentatorii cu bombe.

Ca mine şi ca ai mei camarazi, cu alte cuvinte.

Bridget lăsă palmele pe dosar:

– Dar trebuie ca intervenţiile medicale să fi fost inimaginabil de dificile, pentru ca toată această aparatură să fie introdusă în corpurile voastre, pentru a se realiza toate aceste modificări, zise ea, cuprinsă de oroare. A fost vorba de o adevărată reconstrucţie.

– Chiar asta a şi fost. Pentru proiectul *Steel Man* au fost concepute special o mulţime de tehnici operatorii. Cum ar fi chirurgia microinvazivă sau tomografia computerizată. Se voia reducerea la minimum a numărului şi a mărimii operaţiilor necesare.

Finnan părea deosebit de sceptic:

– Îmi pare rău, dar ştiţi de ce îmi aminteşte asta? De un serial TV, din care am urmărit câteva...

– Bărbatul de şase milioane de dolari, am confirmat eu. Ştiu.

– Se poate. În orice caz, dacă îmi amintesc bine, eroul principal dispunea de picioare cu o forţă amplificată, un braţ drept tot cu puteri amplificate şi un ochi artificial. Ca dumneavoastră, nu?

– Aproape. Steve Austin avea ochiul artificial în stânga, eu îl am în dreapta.

– Să nu îmi spuneţi că este o întâmplare!

Să îi confirm că şi eu eram la fel de puţin sigur ca şi el? Când aveam şapte ori opt ani, acest serial TV devenise religia mea, iar eroul serialului – idolul meu. Şi pe parcursul vieţii am devenit leit ca el. Dacă nici asta nu este sinistru, atunci ce este?

– Pe de o parte, este întâmplare, am făcut o anemică încercare de a rămâne pe tărâmul explicaţiilor raţionale. Dacă proiectul nu ar fi fost întrerupt, aş fi fost operat şi la ochiul stâng, ca să nu mai vorbesc de alte câteva implanturi care nu au mai fost întrebuinţate. Pe de altă parte... gândiţi-vă că proiectul SDI a fost denumit *Star Wars* după filmul respectiv. Şi proiectului *Steel Man* i se spunea în interior doar 6M, de la *Six Million Dollar Man.* Tot timpul se făceau glume privind cât de ieftin costase omul. Nu cunosc cifre exacte, dar apreciez că un soldat-*cyborg* a costat un miliard de dolari, ba chiar mai mult. Pe atunci filmele, se transformau în realitate pe bandă rulantă. Poate pentru că Reagan fusese actor. Ştiţi că proiectul SDI a fost transpus în viaţă pe baza unei scrisori trimise preşedintelui de către un cerc de autori de science-fiction şi de ingineri de la NASA, din Los Angeles? Îmi imaginez că iniţiativa pentru proiectul *Steel Man* a pornit cumva tot din cercurile cinematografiei.

Într-un gest neaşteptat de demoralizat, Finnan îşi sprijini capul în mâna dreaptă.

– Este de neconceput, spuse el încet, mai curând pentru sine însuşi. Un timp privi în gol, apoi se uită la mine cu o privire care trăda ce se ascundea în spatele ei. Continuă: Dar ce au a face toate acestea cu noi? Cu Dingle? Sora mea spune că v-a tot văzut în oraş de ani de zile! De ce? Ce faceţi aici? Şi cine l-a omorât pe acest avocat?

– Cred că este vorba de o putere străină, care a avut în vedere documentele pe care acesta le avea, am spus străduindu-mă să depăşesc umilinţa faptului că Bridget observase tot timpul încercările mele de apropiere. În ce mă priveşte, pur şi simplu trăiesc aici. Cât mai anonim, sperasem eu, dar cumva mister Itsumi a dat de urma mea.

– Dumneavoastră trăiţi aici. Pur şi simplu.

– Da.

– Cum? Din ce, dacă pot să vă întreb?

M-am rezemat de spetează şi am simţit mişcarea bateriei nucleare grele din partea de jos a abdomenului meu, care îşi schimbase astfel poziţia.

– Ca şi SDI, *Steel Man* s-a dovedit a fi ceva mai mult decât puţin fantastic. Ca să fiu mai exact, proiectul a fost un eşec. Au existat reacţii masive de respingere, unii dintre noi nu au învăţat cum se umblă cu implanturile, mulţi au murit în timpul operaţiilor dificile. În grupa noastră – nu ştiu dacă au existat şi alte grupe –, am fost zece cu care s-a plecat la drum, dintre care, în 1991, când proiectul a fost oprit, cinci muriseră. O vreme, totul a rămas în expectativă, până când preşedintele Clinton a pus capăt definitiv proiectului, în anul 1994. Am făcut un gest cu mâna, care simula aruncatul deoparte, şi am adăugat: Soldaţii-*cyborg* care mai trăiau au fost pensionaţi.

– *Pensionaţi?* Finnan îşi îndepărtă de pe frunte o imaginară şuviţă de păr. Asta este cel mai smintit lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Asta înseamnă că v-au... *modificat,* dar nu v-au folosit?

– Nici măcar o dată.

– Nici măcar o dată, ce ştiu eu, la o eliberare de ostatici? Sau în Afganistan, la vânătoare de terorişti?

– Nu. M-am aplecat şi am apucat vătraiul pe care îl îndoisem. Vedeţi, noi nu funcţionăm corect. Nu aşa cum s-a planificat. Nu în aşa fel, încât să poată risca să ne trimită într-o intervenţie. Spectacolele artistice, precum acesta, sunt una, un război real este cu totul altceva. Şi, pe măsură ce îmbătrânim, funcţionăm tot mai prost. Părţile metalice din noi rămân nemodificate, dar corpul din jurul lor îmbătrâneşte, se schimbă. Pe vremea aceea nu s-a gândit suficient asupra acestui lucru.

– Este groaznic, şopti Bridget.

Verdele din ochii ei se mai închise, aproape că dispăru.

Finnan mă măsură cu privirea. Se străduia evident să pună piesele de puzzle la locul lor.

– Cine ar putea fi acea putere străină de care vorbeaţi?

– Nu ştiu. Ar putea fi luate câteva în consideraţie.

– Şi de unde să fi ştiut ei ce fel de documente duce cu el Itsumi?

– Nu am idee.

– Dar dacă tehnologia-*cyborg* nu funcţionează, ce sens are să obţii aceste documente?

– Poate că *asta* nu ştiau. Sau cred că ei o pot face mai bine.

Finnan trase dosarul spre el, îl deschise şi îl răsfoi.

– Pun întrebarea altfel. Acestea de aici, în majoritate sunt documente cu cel mai înalt grad de secretizare. Pe fiecare pagină, atât sus, cât şi jos, scrie *Top Secret. Absolut confidenţial. Divulgarea poate fi pedepsită cu moartea.* Puse mâna pe paginile pe care le-am recunoscut ca fiind părţi din documentaţia tehnică. Aş zice că nu încap interpretări. Şi aşa ceva duce în geanta lui un avocat, pentru a vă convinge să cereţi guvernului despăgubiri? Adică, asemenea documente pot fi utilizate în instanţele civile americane?

– Sunt complet necunoscător în astfel de probleme, i-am spus. Dar nu îmi pot închipui aşa ceva, nu. Cred că te-ai face sancţionabil şi dacă doar ai încerca să le prezinţi.

– Iar Itsumi numai profan nu era în astfel de chestiuni. Răsfoi dosarul până la prima pagină, unde era îndosariată o scrisoare cu un şir de notiţe făcute cu un scris mic, exagerat de ordonat. Continuă: Iată, Firma Miller, Bauman, Itsumi şi partenerii, San Francisco. Sună profesional corect. Ar fi trebuit să ştie aşa ceva, este clar.

– Poate că totuşi merge, interveni Bridget. Auzi tot felul de poveşti ciudate despre sentinţele tribunalelor americane.

– Eu totuşi nu cred. Finnan dădu din cap cu o mină neîncrezătoare. Pe lângă asta, nu – problema e cu totul alta. Şi anume: dacă aceşti străini necunoscuţi au reuşit să intre în posesia acestor documente, de ce nu sunt mulţumiţi cu copiile pe care le au din camera lui Itsumi?

Am simţit cum mi se ridică sprâncenele a mirare. Era o întrebare bună. Pe care eu însumi ar fi trebuit să mi-o pun demult.

– De unde tragi concluzia că nu sunt mulţumiţi cu ce au? întrebă Bridget.

– Pentru că ei continuă să caute, răspunse Finnan. Aceşti oameni se învârtesc în continuare prin oraş, cu toate că poliţia este peste tot. Nu am aflat nimic despre ei, nici măcar unde înnoptează. Şi de ce, de exemplu, l-au omorât pe doctorul O'Shea? Pentru că nu a fost un soţ gelos cel care a lăsat în urmă baia aceea de sânge! Trase aer în piept şi adăugă: Şi de ce dracului au intrat la tine?

– Poftim? strigă Bridget.

Am înghiţit vinovat în sec. Chestiunea devenea penibilă, dar eu...

– Fotografiile lui Patrick erau la locul lor, nici o grijă. Sunt într-o ascunzătoare sigură, continuă Finnan adresându-se surorii lui înainte ca eu să fi putut spune ceva. Dar când azi-dimineaţă am fost acolo ca să le iau, uşa era spartă, toată casa era întoarsă pe dos, fiecare sertar, fiecare raft. Un adevărat haos. Cineva a căutat ceva fără să se sinchisească ce lasă în urmă. Şi pariez că acest dosar a fost căutat.

Am băgat de seamă că, involuntar, îmi oprisem respiraţia şi am reînceput să respir. Nu fusesem eu. Când părăsisem locuinţa, aceasta rămăsese în stare ireproşabilă. Spargerea aceasta trebuie să fi avut loc noaptea trecută.

– Poate că acele copii nu erau complete, am propus eu ca explicaţie, de fapt doar ca să spun şi eu ceva.

– Cum arată copiile la aşa ceva?

Am ridicat din umeri.

– Lipseşte numerotarea? Nu am idee.

– Esenţial este că, oricine ar fi, ştie precis că există acest dosar. Îl împinse către mine. De ce? Ce înseamnă toate acestea?

Am examinat prima pagină, pe care Itsumi o îndosariase pentru notiţe personale. Scria pe ea *Duane Fitzgerald,* după care urma o săgeată. *Boston. Brian Marconi, administrator cimitir. Trimite facturile pentru îngrijirea mormântului părinţilor la Dingle, Irlanda, post-restant.* Deci aşa mi-a dat de urmă. Isteţ acest mister Itsumi!

Mai jos erau câteva chestiuni care pe moment nu îmi spuneau nimic, printre altele cuvintele DRAGON BLOOD subliniate de trei ori şi având adăugate semne de întrebare mari. Nu auzisem niciodată de aşa ceva. Am continuat cu răsfoitul şi am dat de o listă cu adresele noastre, ale tuturor, datată pe la începutul anilor '90, completate cu numărul de telefon. Cu excepţia adresei lui Forrest DuBois, toate erau haşurate şi cu adnotarea *mutat la adresă necunoscută.* În dreptul lui Forrest era o dată, cam cu trei săptămâni în urmă, şi o oră. Se părea că Itsumi dăduse de el.

Ce îl întrebase? Mi-am propus să îl sun cu prima ocazie şi să îl întreb.

Am trecut doar fugitiv peste documentaţia tehnică. Ca să spun aşa, o cunoşteam pe de rost. Dar conţinutul dosarului nu se limita doar la ea, aşa cum mă aşteptam eu.

– Aici sunt o mulţime de pagini de pe care lipseşte formula de secretizare. Probabil că Itsumi a crezut că poate să înceapă ceva cu ele.

– Şi de ce lipseşte formula de secretizare? ripostă Finnan.

– Habar nu am, poate din neglijenţă. Am răsfoit documentele, încercând să înţeleg despre ce era vorba în ele. Pe acestea

nu le mai văzusem niciodată. Erau memorii din anii '80, parţial pe hârtia internă folosită la proiect, parţial pe simple file albe. Era vorba despre rezultatele testului de încărcare. Cineva critica introducerea implanturilor înaintea unor cercetări ample privind suportabilitatea pe termen lung, avertiza asupra unor urmări ulterioare asupra sănătăţii şi a riscurilor şi cerea o amânare a fazei II cu cel puţin cinci ani. Memoriul era scris în anul 1988, de un profesor doctor Nathaniel Stewart. Le-am explicat: Acesta era conducătorul ştiinţific când am ajuns acolo. Un bărbat simpatic, care încă de pe atunci nu era cel mai tânăr. A plecat pe motiv de vârstă o jumătate de an mai târziu şi, ca să fiu sincer, pe urmă nu m-a mai interesat cine pentru ce răspundea.

Finnan dădu din cap şi arătă către hârtii:

– Nu a fost înlăturat pe motiv de vârstă. Mai daţi câteva pagini. Îl găsiţi acolo.

Aşa am făcut şi l-am găsit. O copie a cererii de retragere a profesorului Stewart, iscălită cu mâna lui: *Prin prezenta, eu, Prof. dr. med. Nathaniel Jefferson Stewart, demisionez din acest moment de la conducerea proiectului* Steel Man. *Motivul principal este că nu îmi pot asuma răspunderea în faţa conştiinţei mele pentru decizia luată pe plan politic de a accelera realizarea proiectului având în vedere pregătirea războiului împotriva Irakului. Tehnologiile dezvoltate în cadrul proiectului* Steel Man *se află, ca şi până acum, în stadiul de experiment. Aplicarea lor la oameni, fără teste continuate pe animale şi fără cercetări ample ale suportabilităţii pe termen lung, este în opinia mea iresponsabilă în cel mai înalt grad, chiar inumană. În acest moment nu se poate nici măcar spune cu certitudine că ţelurile avute în vedere sunt realizabile, ca să nu mai vorbim despre intrarea în acţiune a* cyborgilor *în condiţii reale de luptă.*

Şi aşa mai departe. Pe două pagini, demonta întreg proiectul şi dovedea că tot ceea ce se făcuse cu noi nu trebuia să se întâmple niciodată, chiar la nivelul de cunoştinţe de atunci.

– Asta este, am spus. Am răsfoit mai departe documentele şi am găsit o mulţime care probau totul. Pe acestea voia Itsumi să îşi construiască procesul pentru despăgubiri. S-a ştiut că vom fi prejudiciaţi şi totuşi au făcut-o. Aici sunt dovezile.

– Aşa este? întrebă Finnan. Trebuia să fiţi trimişi în Războiul din Golf?

Am confirmat.

– Puteţi paria pe asta. Trebuia să îl scoatem pe Saddam Hussein din mijlocul buncărului lui. Finalul apoteotic al războiului trebuia să fie o conferinţă de presă, pe o navă portavion, cu Saddam în lanţuri.

– Dar asta era... Încercă să îşi amintească faptele istorice. Dar cum a fost? Irakul a atacat Kuweitul în august 1990, nu? Şi, la mijlocul lunii ianuarie, au început atacurile aliaţilor.

– Serviciile secrete ştiau, cu cel puţin o jumătate de an înainte, că un conflict cu Irakul era inevitabil. Atunci s-a luat şi decizia de a-i introduce în luptă pe cei de la *Steel Man.* Până atunci, aveam doar implanturi relativ mici – un amplificator de forţă în antebraţ, diverşi senzori, toate fiind lucruri care se puteau rezolva cu ajutorul unei baterii simple pe centură şi cu un ştecăr montat în abdomen. Chestii care ulterior se puteau îndepărta. Dar, de azi pe mâine, s-a trecut la operaţii mari. Deviza era: repede, repede! Abia aveam timp pentru a ne vindeca o operaţie şi a ne antrena cu implantul, că se şi efectua operaţia următoare. Ocuparea Kuweitului a fost momentul în care ni s-a spus ce se întâmpla. Că trebuia să fim aruncaţi în groapa cu lei. Nu v-aţi întrebat atunci cum de cea mai mare putere a lumii a avut nevoie de peste cinci luni pentru a transporta câteva tancuri în deşert, un teren ideal pentru o defilare?

S-a tot tras de timp cât s-a putut, atâta vreme cât a existat speranţa că vom acţiona noi. Când, pe la Crăciun, s-au lămurit că noi nu o puteam face, a fost scos din sertar planul B. De aceea s-au mulţumit doar cu eliberarea Kuweitului.

Reacţia celor doi a fost de a trage simultan aer în piept, ca să zicem aşa, o inspiraţie frăţească.

– Este monstruos, declară Bridget. Monstruos din partea lor, dar şi dumneata... Duane! Cum de ai putut să îi laşi să facă ceva atât de îngrozitor?

Am răspuns simplu:

– Am vrut să îmi servesc ţara.

Finnan dădu din cap în semn că el ar putea să înţeleagă asta. Poate chiar înţelegea. Se aplecă în faţă, trase din nou dosarul spre el şi începu să îl răsfoiască în timp ce Bridget nu mă mai scăpa din privirea ochilor ei adânci şi verzi.

– Un lucru nu îl înţeleg, zise Finnan. De ce dumneavoastră? Cum de aţi ajuns acolo? Bănuiesc că la un asemenea proiect secret nu este uzual să se atârne o fişă a postului la afişierul cazărmii.

Am clătinat absent capul:

– Am fost selectaţi pe anumite criterii. Starea sănătăţii, un anumit nivel de fitness şi capacitatea de a performa, anumiţi factori privind ţesutul şi alte câteva condiţii medicale, pe care nu le-am priceput niciodată. Pe lângă aceasta, trebuia să nu ai nici un fel de obligaţii şi să nu ai rude. Fără soţii, fără familii.

– Se poate să nu fi existat prea mult candidaţi care să fi îndeplinit toate condiţiile?

– Asta nu ştiu.

Finnan continuă să răsfoiască paginile, până dădu de un text imprimat de computer, unul dintre acelea vechi, tipărit pe hârtie cu dungi verzi şi albe, cu majuscule oblice, perforat pe stânga şi pe dreapta.

– Spuneaţi că 6M era prescurtarea folosită pentru proiect? Îmi întinse dosarul şi adăugă: Ia uitaţi-vă aici.

M-am desprins din vrajă şi din tot felul de visuri ireale şi am despăturit hârtia. Era un tabel. DATABASE: MARINE CORPS scria în capul paginii, unde mai era o dată şi o însemnare: PROCEDURE: SELECT – 6M.

Lista cuprindea nume, în total 27, al meu fiind pe locul doi. După fiecare nume era trecut gradul şi unitatea, urmând ceva ce potrivit legendei se chema MEDICAL CONGRUENCE, un număr cu trei zecimale după virgulă – la mine era 0,988 – în funcţie de care, după cum am observat, era făcută lista. Părea a fi gradul de compatibilitate medicală pentru proiectul *Steel Man.*

La sfârşitul fiecărui rând era un şir de semne minus, întrerupt din loc în loc de câte o cifră. Am studiat rândul frontal al tabelului. Acolo scria RELATIVE, sub care erau următoarele litere: WI, CH, PA, BS, GP, OT. În cazul meu, sub PA era tipărită cifra 2. La rândul lui, acest număr – de fapt, fiecare număr de după primele înregistrări ale listei, existând în total trei dintre ele – era încercuit cu creionul roşu. Sub acesta, o notă scrisă de mână: *Reglementaţi asta.* Şi o semnătură pe care am recunoscut-o imediat.

Am ezitat să pronunţ numele acelui om. Aici devine destul de interesant. Pentru moment, să spunem doar atât: este puternic. Serviciul secret face ce spune el. Preşedintele îl ascultă. Mulţi oameni pleacă de la premisa că el va fi odată succesorul preşedintelui.

Să fi participat acest om în mod decisiv la proiectul *Steel Man?* Asta nu o ştiam.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

Finnan arătă cu degetul literele respective:

– WI – *Wife*, soţie. CH – *Children*, copii.

M-a cuprins o spaimă atât de profundă, încât în prima clipă am crezut că senzaţia provenea din adâncul abdomenului meu, de la o baterie nucleară ce se descărcase: „PA – *Parents,* părinţi. Dumnezeule!!!"

Am privit data încă o dată. Mi s-a făcut rău. Nu *putea* fi adevărat...

– SELECT – 6M, spuse Finnan. Cred că este evaluarea, adică cine este compatibil din punct de vedere medical pentru proiectul *Steel Man,* nu?

– Da, sunt toţi acolo.

Şi, aşa cum socotise MEDICAL CONGRUENCE, era o cifră a naibii de probatorie: cei cinci *cyborgi* aflaţi încă în viaţă ocupau şi primele cinci locuri din listă. Bărbaţii care muriseră în cursul anului 1990 pentru că nu rezistaseră intervenţiilor medicale dificile sau al căror organism respinsese implanturile ocupau locurile următoare în listă.

– Care? întrebă Finnan.

I-am arătat numele. Şi tot atunci am văzut cu adevărat ce era acolo.

– Această valoare medicală face un salt după primele patru poziţii. Doar la primii, valoarea este mai mare de 0,98, la toţi ceilalţi valoarea este 0,95 ori mai puţin. Dintre aceia au fost acceptaţi numai cei fără familie. Dar la noi se pare... Am arătat către data de pe document şi am continuat: O săptămână mai târziu a murit mama, de infarct s-a spus. Ea trăia demult despărţită de mine şi de tata, noi am primit doar vestea şi tata a trebuit să se ocupe de înmormântarea ei. După zece zile a murit şi el, în timpul unui incendiu la un hotel – era pompier.

Am indicat primul rând. Gabriel Whitewater.

– Toată familia lui a fost omorâtă în timpul unei răfuieli între dealeri de droguri rivali, s-a spus. Am arătat către rândul

patru, Juan Gomez. La rubrica PA apărea un I. Am adăugat: Şi el povestea odată că l-a mirat moartea subită a tatălui său. Fusese încă viguros, se ţinea tot timpul de femei şi într-o dimineaţă rămăsese mort în pat. Când s-a întâmplat asta, nu ştiu.

– Asasinate din ordinul guvernului? dădu Finnan expresie cuvintelor ce nu voiau să iasă de pe buzele mele. Aveau nevoie atât de mare de aceşti candidaţi, încât le-au înlăturat rudele care deveniseră stânjenitoare? Îşi însoţi expiraţia cu un şuierat neplăcut şi adăugă: Dacă este aşa, atunci puterea care umblă pe aici după aceste documente nu este una străină, necunoscută. Sunt oamenii dumneavoastră, mister Fitzgerald!

Am dat negativ din cap.

– Nu este posibil!

Mă holbam la încercuirea roşie a acestor lapidare cuvinte scrise fugitiv de mână şi aşteptam să îmi vină o idee care să poată explica altfel toate acestea. Zadarnic.

Finnan tăcea. La fel Bridget. Brusc, mi-a trecut prin cap ce trebuia să fac.

Am împăturit hârtia decolorată, scrisă la computer şi am închis dosarul.

– Orice ar fi, sunteţi în pericol, am spus privindu-i. Cred că lucrul cel mai bun ar fi să iau eu aceste documente, în timp ce voi...

– Nici vorbă, ripostă energic Bridget, care smulse dosarul cu o mişcare pe cât de rapidă, pe atât de hotărâtă şi îl strânse protector la piept. Asta este asigurarea mea de viaţă, continuă ea cu ochii în lacrimi.

Am constatat, cu surprindere, că nici superputerile nu puteau face nimic în faţa lacrimilor unei femei. Am înţeles deodată ce voise să spună Finnan în privinţa comportamentului faţă de sora lui. Am încercat totuşi:

– Nu este asigurarea dumitale de viaţă, este condamnarea la moarte.

– Mister Itsumi mi-a încredinţat mie aceste documente, insistă ea cu o nesocotinţă pur feminină. Atât timp cât le am, nu mi se poate întâmpla nimic.

– În afară de cazul că vei fi ucisă, aşa cum s-a întâmplat şi cu mister Itsumi.

Clătină din cap.

– Mă voi gândi la ceva.

– Te vei gândi la ceva? Singura dumitale şansă este ca ei să creadă că nu ai avut niciodată documentele. Oricine ar fi *ei.*

– Nu este vorba doar de mine, răspunse la fel de încăpăţânată şi iraţională. Este o problemă, dar o vom rezolva.

Finnan îmi aruncă o privire pe de o parte resemnată, pe de altă parte amuzată. Capul lui avu o mişcare abia perceptibilă, într-un gest ce putea să aibă semnificaţia: *„Lăsaţi-o aşa".*

Ce aş fi putut să fac? Să smulg cu forţa dosarul? Nu ar fi fost nici o problemă din punctul de vedere al raportului de forţe. Dacă luam în consideraţie forţa, aş fi putut să smulg o maşină pe jumătate strivită şi dintr-o presă pentru turtit maşini sau să îi smulg hrana unui urs grizzly. Dar în faţa acestor ochi, a acestei priviri, în faţa gingăşiei de zână a făpturii ei, nu o puteam face.

– Bine. Cred că într-adevăr m-am prăbuşit puţin în mine şi am acceptat: Fie cum vrei dumneata.

Finnan privi prevenitor ceasul de buzunar.

– A sosit timpul. Colin ar trebui să fie deja aici. Mi se adresă apoi mie: El vă va duce înapoi la Dingle.

Cu aceste cuvinte, se ridică şi se duse la uşă pentru a arunca o privire în noapte.

Bridget aşteptă în tăcere până când fratele ei dispăru dincolo de draperie, apoi spuse deodată, cu voce reţinută:

– Totdeauna m-am mirat de ce se întâmplă cu dumneata. Pentru că dumneata tot timpul doar te-ai uitat. M-am gândit că, la felul în care arăţi, este imposibil să fii atât de sfios. Adică, pe oricare bărbat care a încercat ceva cu mine, l-am refuzat. Dar dumneata m-ai făcut curioasă. Privi dosarul cu istoria vieţii mele şi adăugă: Dar aşa ceva nu mi-ar fi trecut prin cap.

Cred că m-am înroşit ca o tomată când ea a terminat de vorbit. Îmi era imposibil să ripostez cumva. Aproape m-am bucurat că în acea clipă se auzi de afară o maşină şi imediat apăru Finnan însoţit de un tânăr cu aspect greoi, cu o acnee urâtă pe faţă şi mă anunţă că era timpul să plec.

Aşa îmi va rămâne ea în amintire: şezând acolo, cu dosarul argintiu în poală, cu chipul învăpăiat de părul roşu, uitându-se după mine cu o privire ce părea să regrete ocaziile pierdute.

Moartea face să dispară tot ceea ce este durere. Ea este sfârşitul durerii şi dincolo de ea suferinţa noastră nu pătrunde. Ea ne readuce în aceeaşi stare de linişte de dinainte de a ne fi născut.

Seneca, AD MARCIAM

CAPITOLUL 14

Vreau să îmi amintesc de cei morţi. Cred că este locul.

Mi-l amintesc pe Vernon Edwards. Arăta ca un frate mai mare şi mai urât al lui Richard Gere, care reuşea să apară bronzat şi în vreme de năprasnică iarnă. De obicei, era tuns atât de scurt, încât era o problemă să îi determini culoarea părului. Şaten, ca să fiu exact. Avea un suflet de buldozer, era în stare să calce în picioare sentimentele unei duzini de oameni şi să se simtă şi minunat în acelaşi timp. Probabil chichiţa lui era să nu permită nimănui să spună ce avea de spus. Zi şi noapte, el era *full power* la cel mai înalt nivel, permanent vibrând de încordare, ar fi putut sări la cineva dacă stătea mai mult lângă el.

Şi permanent paria. Era obsedat de ideea de a paria. La fiecare operaţie, punea pariu cu cineva că nu va supravieţui şi nu se lăsa fixat pe masa de operaţie până nu îndupleca măcar o soră din sală să obiecteze. Îi mai aud încă vocea care, în acele momente, avea în ea ceva dintr-un ferăstrău circular: „Haideţi, zău! Trebuie să aveţi totuşi încredere în priceperea dumneavoastră! Eu trebuie să risc să mă las tăiat de dumneavoastră,

iar dumneavoastră nu riscaţi nici câţiva dolari?“ În cursul anului 1990, a pierdut încetul cu încetul două mii de dolari, însă cred că îi considera ca un fel de asigurare a norocului lui. Era genul care implora zeii: le aducea o jertfă.

În timpul unei intervenţii chirurgicale, când i se implanta un întăritor de schelet la picioare, a câştigat în sfârşit pariul. A intrat în colaps şi a murit fără să îşi mai fi recăpătat cunoştinţa.

Mi-l mai amintesc pe camaradul meu William Freeman. Era un băiat al naibii de arătos, acest lucru m-a impresionat prima dată. Înalt, cu picioare lungi, sprinter de clasă mondială şi, bineînţeles, jucător talentat de baseball. Pielea lui avea aceeaşi nuanţă neagră metalică peste tot, v-o spun pentru că am avut nenumărate ocazii de a-l admira în toată splendoarea lui. Până termina el să se dea cu uleiuri după duş şi să se îmbrace, ceilalţi aproape că deja se murdăriseră din nou.

A ieşi în oraş cu el era grozav pentru propria mândrie, mai ales că se considera el însuşi arătos şi era obişnuit ca femeile să îl privească în consecinţă. În rest, numai şarmant nu era. Purta o mustaţă care îi dădea un aer afurisit de arogant şi putea să mustre pe cineva cu o răceală nemiloasă. Când spunea ceva, o spunea de parcă era indignat, chiar dacă îl întrebai doar cât era ceasul. A fost primul om care enunţa numărul π într-un mod că te întrebai pe urmă de ce, fir-ar să fie, universul trebuia să fie astfel creat, încât pentru ceva atât de simplu ca raportul dintre perimetrul şi diametrul cercului se folosea ceva atât de complicat ca un număr iraţional.

Faţă de el, eu eram un pedant. Lăsa în urma lui peste tot unghii tăiate de la picioare, fire de păr rămase de la pieptănat, iar chiloţii, prosoapele ude şi cutiile goale de burgheri, după el nu îşi găseau locul decât pe podele. Nu le avea nici cu cititul, pentru a face aşa ceva trebuia aproape să îl ameninţi cu arma. Provenea dintr-un oraş minier; mama îi murise timpuriu de cancer pulmonar, iar tatăl fusese omorât de gazele de mină.

Deci bine, va citi aceste cărţi dacă îi erau necesare pentru a nu mai fi obligat să revină în acel oraş blestemat.

N-a fost nevoit să revină acolo niciodată. A murit când i s-a implantat bateria nucleară şi a fost înmormântat în cimitirul marinei. Fără baterie.

Mi-aduc aminte de camaradul meu Jordan Bezhani, ţinta batjocurii noastre colective, pentru că era prea timid pentru a agăţa o femeie. Cred că a devenit soldat numai în speranţa că uniforma îl va ajuta să îşi găsească o prietenă. Din câte se ştia, în liceu a avut un timp o legătură cu o fată, ceea ce el considera a fi un lucru serios. Şi nici nu prea lua parte la ştrengăriile noastre. Venea uneori împreună cu noi, dar de regulă rămânea lipit de bar, privind cu ochii lui căprui, apoşi în berea gălbuie şi diluată servită la majoritatea cârciumilor, un bărbat îndărătnic, şters, cu părul ciufulit, el însuşi considerându-se prea respingător ca să ţină pasul cu noi în cursa pentru frumoasele serii. Şi probabil că avea dreptate.

Ura să fie timid, dar nu făcea nici un efort ca să schimbe ceva. Cred că era cam leneş. Când nu era împiedicat de ceva să o facă, mânca direct din conservă, fără să o mai fi încălzit sau să o fi pregătit cumva, şi era în stare să facă asta zile de-a rândul şi să strângă sub pat conservele goale, deoarece pentru el chiar şi distanţa până la containerul cu gunoi părea nesfârşită. Câteodată, ne făcea portrete nouă sau medicilor, dar de cele mai multe ori făcea schiţe ale păsărilor care se ciorovăiau pe firimituri de pâine în curtea interioară a clinicii, la asta se pricepea. Desenele sale cu păsări puteau fi tipărite în manualele şcolare, aşa cum erau ele, sau puteau fi prezentate şi la *National Geographic,* din partea mea. Ar fi putut să iasă ceva din el, altceva decât au făcut ei din el – cred eu.

Pe parcursul antrenamentelor, s-a îmbolnăvit. La început, s-a considerat a fi o simplă răceală şi a rămas câteva zile la pat. Dar nu era răceală. Era o congestie care avea legătură cu

implanturile. Febra a crescut, totuşi medicii nu au putut stabili ce o provoca şi unde era focarul. A fost ţinut sub observaţie, dar febra continua să crească. A fost dus la tratament intensiv, s-a pompat în el tot ce oferea chimia medicală, însă febra creştea şi creştea, iar într-o dimineaţă l-a ucis.

Îmi amintesc şi de camaradul meu Stephen Myers, pe care îl interesau doar două lucruri: cariera lui şi banii. De ce şi-a ales tocmai o carieră în marină va rămâne pentru mine veşnic un mister, căci marina o fi renumită prin tot felul de chestii, dar, cu siguranţă, nu prin solda generoasă. Totuşi, Stephen dispunea mereu de bani, şi încă din belşug. Şi mai avea un hobby, vinul. Uneori se întorcea din expediţiile sale în oraş cu câteva sticle de vin franţuzesc, bine prăfuite, împachetate în celofan, având pe ele acele etichete vechi, numai linii, ale unor podgorii şi ne povestea cât costaseră – sume inimaginabile, pe care nici nu le credeam –, şi în final le deschidea împreună cu noi. Deşi ştia perfect că nu ne interesa nici până la genunchiul broaştei ce nume purta alcoolul pe care îl turnam pe gât.

Cu un astfel de prilej, la o oră înaintată şi cu puţin înainte de a fi golit şi ultima sticlă, mi s-a destăinuit odată că se despărţise de părinţi de timpuriu şi că aceştia, simţindu-se cu conştiinţa încărcată, îi făceau cadouri generoase şi îi dădeau în special bani. Găsise modalitatea de a folosi acest atu şi cu banii pe care îi căpăta s-a pus pe făcut avere, a cumpărat acţiuni şi s-a îmbogăţit înainte de a împlini optsprezece ani. Întotdeauna, avea pregătite ponturi pentru bursă sau sfaturi pentru investiţii financiare, pe care unii dintre doctori păreau să le ia foarte în serios.

Ca fire, era un tip enigmatic, cu aură resimţită negativ. Nu îi repugna să le golească farfuriile altora, la cantină; de fapt, chiar se îndopa, dacă stau să mă gândesc bine, dar, deşi nu făcea mai mult sport decât noi, avea o talie de balerin.

În faza pregătitoare a proiectului, când ni se permitea să ieşim seara în oraş, nu venea niciodată cu noi. Ne ura doar petrecere plăcută când plecam şi ne privea cu indiferenţă, cu ochii lui de peşte. Socotea că vrăjeala fetelor pentru a te culca cu ele era pierdere de timp. Dacă simţea astfel de nevoi, le rezolva cu bani şi desigur că nu se mulţumea cu prostituatele ieftine de pe stradă. Ca întotdeauna, şi în privinţa aceasta, se pricepea să găsească tot ce era mai bun.

Stephen a supravieţuit tuturor operaţiilor, dar niciodată nu s-a descurcat cu sistemul de amplificare a forţei. Smulgea uşi din balamale, zdrobea mese şi scaune, azvârlea sertare prin cameră şi sfărâma tabletele de hrană, deseori neintenţionat. Sistemele i-au fost recalibrate de mai multe ori, i s-au prescris şedinţe de hipnoză şi antrenament special, iar la unul dintre aceste antrenamente a sărit din nebăgare de seamă mult prea sus şi prea necontrolat, şi în cădere şi-a rupt gâtul.

În cele din urmă, mi-l amintesc pe colegul meu Leo Seinfeld. Era din Bronx şi, din câte am înţeles, ajunsese acolo fugind dintr-un orfelinat evreiesc, un băiat solid, cu păr buclat, brun măsliniu şi cu un chip surprinzător de delicat. Nu vorbea mult, dar, atunci când o făcea, avea o voce subţire, neutră. Era pasionat de tir. Nu trăgea deosebit de bine, dacă luai în consideraţie punctajele, însă o făcea cu plăcere. De câte ori se ivea ocazia, îl găseai în poligon, trăgând cu orice armă disponibilă şi, dacă îl urmăreai cum demonta o armă automată MP-5N, cum o curăţa şi cum o monta la loc, aveai senzaţia că asişti la ceva intim.

„Există un moment în care devii una cu arma, îmi spusese odată, mângâind un Beretta M9, şi în modul în care o spunea avea ceva dintr-un călugăr Zen. Tu devii armă, arma devine persoana ta. Nu mai există nimic separat. Asta este minunat. A lăsat pistolul deoparte şi a dat din cap: De fiecare dată, urăsc momentul în care se termină".

Cu siguranţă că a urât şi modul în care a terminat-o el. În timpul unui antrenament de rutină, nici măcar deosebit de solicitant, a avut o pană de sistem, care l-a ucis din interior.

Colin conducea în tăcere. Arăta obosit, dar părea şi că i s-ar fi cerut să evite discuţia cu mine. În urechea dreaptă, purta un aparat auditiv, care părea că nu funcţiona deosebit de bine şi chiar scurta noastră conversaţie s-a desfăşurat cu dificultate. La scurt timp după ce, din câmp liber, am intrat pe drumul de ţară, s-a repetat jocul cu aparatele de comunicaţii radio şi a aşteptat până când mai multe voci din eter l-au asigurat că *păsările dorm.* După primirea acestor mesaje liniştitoare, repuse maşina pe drum, unde aprinse luminile şi apăsă pe acceleraţie, de toate păsărelele care eventual adormiseră cu certitudine că se treziră, şi până la Dingle am zburat.

În oraş, urmă o rută pe uliţele înguste ale oraşului vechi, opri scurt într-un colţ retras şi întunecat pentru a-mi permite să cobor şi apoi se topi fără să mai salute. M-am oprit în locul în care mă lăsase, am scanat împrejurimile, dar nu am dat de nimic care să îmi trezească suspiciuni sau care să îmi excite sistemul.

Deodată, m-am simţit plictisit ştiind că în carnea mea este activă această întreagă tehnică. Am decuplat totul, am lăsat capul pe spate şi am tras cu urechea pur şi simplu – la foşnetul vântului, la spuma valurilor, la fredonatul plicticos al unui alt drumeţ întârziat şi abţiguit. Deasupra mea era doar cerul nopţii fără stele, abia se bănuiau formaţii noroase întunecate şi mirosea a ploaia ce se apropia. Pe lângă asta, mai mirosea de undeva a ulei de friteuză. Eram obosit, obosit şi indispus şi trist. Nu o voi mai vedea pe Bridget niciodată.

Umblam noaptea pe străzi liniştite şi ascultam zgomotul paşilor mei repetat ca un ecou de ziduri. Umblam noaptea şi mă întrebam ce ar fi făcut Seneca dacă ar fi fost în locul meu.

Dacă el şi-ar fi păstrat calmul. Mi se părea că această tristeţe, această melancolie nu ar fi trebuit să fie simţită pentru a-ţi fi dor de ceva preţios în viaţă. Tu, Lucius Annaeus Seneca, ce zici de asta?

Mă îndreptam obosit spre casă şi, obosit, am scos cheia făcând ultimii paşi.

Atunci, am văzut ceva care a făcut să dispară pe loc orice urmă de oboseală.

Uşa de la intrare era deschisă cât un lat de palmă.

Am intrat cu o senzaţie de gol în suflet, care nu ştiam dacă era furie ori disperare. Fuseseră aici. Vederea în infraroşu le releva urmele vechi de doar câteva ore, urme verzui, luminoase, în care cred că aproape am recunoscut şi amprente digitale. Goliseră complet raftul cu cărţi, le luaseră pe toate, până la ultima. Fiecare sertar fusese deschis, fiecare raft din şifonier fusese răvăşit. Îmi lăsaseră hainele, dar paşaportul nu mai era în sertarul noptierei. Ignoraseră frigiderul, borcanul cu marmeladă şi sticla de tabasco erau neatinse, dar sertarul cu tacâmuri fusese inspectat amănunţit. Poate că golul acela din suflet era totuşi furie.

Ei, oricine ar fi fost – deşi abia văzusem dovezi din care rezulta că probabil părinţii mei fuseseră ucişi, mai refuzam încă, precum un schizofrenic, să cred că propriii oameni veniseră după mine –, oare se supăraseră pentru că după concert mă pierduseră? Îşi vărsaseră necazul pe locuinţa mea? Sau, ştiind că eram plecat, fusese pentru ei o ocazie bine-venită?

Cercetând încă o dată, am descoperit că îmi spintecaseră până şi salteaua. Ce or fi crezut ei că putea să ascundă în patul în care dormea un bărbat greu de o sută cincizeci de kilograme? Am vârât umplutura înapoi, cum am putut. Dacă voi pune peste ea o pătură, înainte de a cumpăra o saltea nouă, o voi putea folosi cumva cel puţin la sfârşit de săptămână.

Am revenit la uşa de la intrare şi am cercetat mai amănunţit încuietoarea. Nici o urmă de forţare. Bine, nu era o încuietoare absolut sigură, dar era cea mai bună şi cea mai scumpă care existase la vremea respectivă pe piaţa de specialitate din Tralee. Ai crede că intruşii avuseseră o cheie.

Era posibil să o fi avut.

Ceva îmi atrase atenţia. După a treia examinare, toţi senzorii activaţi la capacitate maximă au relevat că nu fuseseră montate dispozitive de ascultare, camere video sau ceva similar. Când am fost atât de sigur, cât putea fi de sigură o tehnologie militară nu chiar actuală, dar care la vremea ei fusese cea mai avansată, am îndrăznit să îmi caut telefonul mobil.

Şi, minune, acesta mai era în ascunzătoarea sa, neatins. Deci nu erau atotştiutori. Chiar aş fi rânjit, dacă nu aş fi fost pe jumătate inconştient din cauza oboselii şi a foamei, şi deci în imposibilitate de a mai depune un asemenea efort. O voce interioară mă sfătuia să las totul aşa, ceea ce am şi făcut. M-am târât până la patul nefăcut şi am căzut într-un somn lipsit de vise.

Acolo unde nu există pericol, nu poţi culege nici laurii gloriei. La fel stau lucrurile şi cu soarta. Sunt căutaţi ca adversari cei mai viteji. Ea provoacă oamenii de mare curaj şi le contrapune toate forţele ei.

Seneca, DE PROVIDENTIA

CAPITOLUL 15

Dimineaţa, situaţia arăta altfel. Adică, mai rău. O locuinţă spartă nu mai este un cămin. Am trecut agitat prin camerele care, în lumina palidă a zilei, arătau groaznic de goale.

Deşi îmi spuneam că nu este aşa, mă simţeam spionat între zidurile casei mele, închis, extrădat. Iar foamea din puţinele mele mărunţaie rămase devenea tot mai insuportabilă, mă făcea nesuferit şi iritat. Deci, afară! Trăgând pe mine cea mai veche şi mai comună canadiană, am evadat practic în aer liber.

Dacă în casă mi se părea că eram supravegheat, afară, senzaţia s-a transformat în certitudine. Prietenii mei, tipii cu telefoane mobile reveniseră. În capul străzii mele, doi dintre ei căscau gura privind inexpresiv şi pe faţă în direcţia mea. Mai încolo – încă doi. Nu se străduiau să se mai ascundă. Voiau să fie văzuţi.

Iar eu, slavă Domnului, îi vedeam! În staţia de autobuz – doi, cu braţele încrucişate, răbdători ca nişte indieni care aşteptau orice, numai autobuzul nu. La ieşirea din localitate, stăteau doi într-o maşină de teren de culoare închisă, de

pe bordul căreia se holbau aparate, camere video ori pentru vizare în infraroşu.

Mă filau doi câte doi. Unul dintre ei ţinea mereu telefonul la ureche şi vorbea, probabil că raporta cuiva minuţios orice pas făcut de mine.

Ce însemna asta? Cu fiecare pas, cu cât vedeam mai multe feţe din acestea goale de orice expresie, furia mea creştea. Mai bine, aş pune mâna pe unul dintre ei sau chiar pe doi – îmi era indiferent – şi i-aş bumbăci până când nu i-ar mai recunoaşte nici mamele lor, i-aş zvânta în bătaie cu răspundere, până când ar ciripi cu voce tare numele celor care i-au trimis.

Trebuia să mă stăpânesc totuşi. Probabil că eram prea expresiv, pentru că, după un timp, distanţa dintre mine şi ei deveni sensibil mai mare.

Primul loc în care m-am oprit a fost, desigur, poşta. Am intrat fără urmă de speranţă, doar aşa, ca să o fac şi pe asta. Billy Trant clătină din cap imediat ce mă văzu. Nici un pachet. Ar fi trebuit în mod normal să sosească până acum două pachete, pe lângă cele promise excepţional de Reilly.

– Puteţi să vă duceţi în spate şi să vă uitaţi, mă invită Billy şi zâmbi strâmb, arătându-şi dantura găunoasă. Nu este nimic acolo.

În mod normal, ar fi urmat gluma lui obişnuită, dar astăzi renunţă la ea. Ceea ce îmi spunea că înţelegea faptul că acum se petrecea ceva ce nu mai era vesel.

– Mulţumesc.

I-am făcut un semn şi m-am întors pe călcâie. Renunţam cu plăcere la o conversaţie mai lungă pe o temă atât de neplăcută. Pe lângă asta, nu voiam să îl pun în pericol pe bietul băiat, să îl transform în ţintă a agresiunii mele. Sau a urmăritorilor mei.

M-am surprins îndreptându-mă spre Main Street, aşa cum făceam mereu, pentru a da apoi o notă zilei respective:

dacă o vedeam pe Bridget – un punct, dacă nu o vedeam – nici un punct.

Acum, puteam să renunţ. De astăzi, zilele vor acumula numai zero puncte.

M-am oprit la marginea străzii, ca să mă gândesc. În susul şi în josul străzii se opriră şi însoţitorii mei şi aşteptară rezultatul gândirii mele. M-am străduit să nu îi privesc. Pe termen lung era enervant, chiar de la distanţă. Mă simţeam tot mai mult ca o sălbăticiune care trebuia să fie hăituită până la epuizare.

Şi îmi era foame. Doamne, ce foame! Stomacul era ca un abis, o rană mare, grea, o durere unică. Brusc, am trăit senzaţia că nu voi mai putea să suport încă o oră. Picioarele mele se îndreptară parcă singure către Super Valu. Aproape un deceniu şi jumătate de hrană din conservă şi disciplină a hrănirii erau uitate. Intrau în acţiune instinctele străvechi. *Hrană!* ordonau ele, iar eu mă supuneam. *La vânătoare!* îmi spuneau acestea şi eu plecam la vânătoare.

Aşa că în curând eram printre rafturile supermarketului, împingând un cărucior gol, fără să pot să jur cum ajunsesem aici şi de cât timp avusesem nevoie pentru asta. Colindam printre rândurile cu conserve, borcane şi cutii de carton şi nu ştiam ce să fac. În afară de condimente şi alte chestiuni de acelaşi gen, nu mai cumpărasem nimic de aici. Ultima masă, pe care un observator neutru ar putea-o numi astfel, o luasem cam prin aprilie 1990; acum era o problemă ca, uitându-mă la ambalaje, să îmi dau seama ce fel de alimente erau în ele. Deci, ce trebuia să cumpăr? Ce puteam să mănânc din cele aflate aici?

Răspunsul oficial la aceste întrebări era scurt şi simplu: nimic. Orice altceva, cu excepţia hranei mele speciale, va trece fără nici un efect prin intestinul meu rudimentar, în cel mai rău caz, îmi va produce tulburări digestive, colici şi crampe care m-ar putea ucide.

Dar astăzi eram gata să pariez. Principalul era să îmi umplu stomacul, indiferent cu ce. Poate carne, m-am gândit când treceam prin raionul măcelărie. Proteine. Nu erau acestea mai uşor de digerat? Îmi aminteam vag că animalele de pradă carnivore aveau intestinele mai scurte, iar ierbivorele mai lungi; sau era invers? Nu mai ştiam. Dar bucata aceea sângerie de carne din galantar îmi zâmbea de pe tava sclipitoare cromată, îmi cânta ca o sirenă şi mă făcea să îmi lase gura apă.

– Asta, i-am spus bărbatului de dincolo de tejghea, care o ridică amabil, puse mâna pe cuţitul uriaş şi vru să ştie cât vreau din ea.

– Toată, răspunse gura mea înainte ca eu să fi apucat să gândesc.

Omul ridică puţin din sprâncene şi femeia de lângă mine îmi aruncă priviri ciudate. Puse carnea pe cântar.

– Dar costă treizeci şi şase de euro!?

Tonul cu care vorbise arăta că lucrul pe care îl voiam eu ar fi un semn sigur şi bine cunoscut de iresponsabilitate mintală.

Gura mea şi stomacul erau aliaţi, era clar.

– OK, m-am auzit spunând şi apoi imediat confirmând: Este OK.

– Bine.

Cu respiraţia tăiată priveam cum carnea roşie *(Prada! Hrana!)* era împachetată. Am luat-o în primire cu ambele mâini şi am aşezat-o în cărucior cu un sentiment de adâncă satisfacţie sufletească.

Şi mai ce? Simţisem gustul sângelui. Eram în febra vânătorii. Am dat târcoale raionului cu băuturi, de unde am luat o sticlă cu suc de portocale, minunată promisiune paradiziacă aurie. Vitamine. Desigur că şi eu aveam nevoie de vitamine. În drum către casa de marcat, am mai înşfăcat un borcan cu miere, fără să pot spune ce m-a atras la el. Poate

faptul că stătea acolo atât de lipsit de apărare şi promitea o dulce savoare.

Abia mi-au ajuns banii. Îmi mai rămăseseră doar câteva monede când mi-am croit drumul către ieşire cu punga mea, unde mă aşteptau ei, urmăritorii mei. Le-am aruncat o privire care, dacă aş fi fost Superman cu privirea de foc, i-ar fi transformat pe loc în grămăjoare negre de cenuşă, şi am luat-o spre port.

Lume peste tot. Turişti care coborau din autocare. Trecători hoinari în faţa prăvăliilor cu amintiri, învârtind standurile cu vederi, pipăind pulovere, răsucind produsele de olărie. Cheuri aglomerate, vânzoleală, cozi lungi la ghişeele pentru excursii cu vasul. Căutam un refugiu, voiam să mă ascund într-o grotă, să îmi devorez prada neobservat şi fără să mă deranjeze cineva. Foamea mă înnebunise. Nu era foame de câteva zile, era foame de douăzeci de ani, poftă de hrană ucigătoare, iraţională, imensă. Strângând la piept punga din plastic cu carne, suc de portocale şi miere, am străbătut Strand Street, am trecut de fabrica de produse piscicole, de sensul giratoriu, spre Ventry. *Go west, young man.*

Desigur că ei se aflau şi la această ieşire din oraş şi bineînţeles că mă urmăreau la oarecare distanţă. Incapabil să le mai opun sentimente negative, mergeam pur şi simplu mai departe, conştient oarecum că, involuntar, urmam traseul plimbărilor mele de duminică dimineaţa din timpurile bune care trecuseră. Cam după un kilometru, litoralul dădea pe partea stângă din nou în stradă, despărţit de ea doar de un crâng îngust, pe care l-am traversat de-a dreptul. Epavele roase de rugină ale vaselor pescăreşti fotografiate cu atâta plăcere de Bridget mai erau acolo, neatinse de nici o agitaţie umană, urmând propriul grafic de degradare. Păşeam apăsat pe pietriş şi bolovani, până când am găsit o piatră mai mare, pe care m-am putut aşeza.

Am pus punga în poală, am scos sticla cu suc şi borcanul cu miere şi le-am pus cu grijă jos, pe pietriş. Mâinile îmi tremurau când am despachetat pachetul cu carne. Era rece şi moale, iar izul degajat de ea când am înlăturat hârtia era respingător şi irezistibil în acelaşi timp. M-am uitat în jur. Nu am văzut pe nimeni, dar nu mă îndoiam că urmăritorii mei mă supravegheau de undeva cu binoclul. N-aveau decât să o facă. În acest moment cutremurător, conta numai faptul că puteam să îmi înfig dinţii în bucata de carne.

Opunea rezistenţă. Uitasem cât de aţoasă era carnea crudă. Am tras, am smucit şi am rupt o bucăţică din ea, am mestecat-o cu desfătare, asudat brusc. Dinţii mă dureau, pentru că de ani de zile mestecaseră doar gumă de mestecat, nu mai erau obişnuiţi cu adevăratul mestecat. Ce minunat! Mestecam fără să mă intereseze că saliva mi se prelingea pe bărbie, doar mestecam şi mestecam, şi în cele din urmă am înghiţit plin de o satisfacţie animalică ancestrală.

Timpul se opri. Nu puteam să spun dacă s-au scurs ore sau luni. Şi carnea, acest fragment greu şi tremurător de cadavru din mâinile mele, nu s-a împuţinat. Era, desigur, prea mult pentru mine. Mestecam fibre şi bucăţele, mă durea maxilarul inferior în urma efortului neobişnuit, dar rupeam şi mestecam ca într-o beţie.

La un moment dat, am lăsat carnea, am întins mâna după sucul de portocale, l-am destupat cu o mână şi am luat o înghiţitură lungă, ce se scurse pe gâtul meu rece şi intensă ca o adevărată hrană a zeilor, dar bineînţeles că nu ar fi trebuit să fac asta. Hrana zeilor nu este potrivită muritorilor. Am pus la loc sticla, m-am şters la gură cu mâna şi am privit iritat urma de sânge de pe ea în timp ce simţeam cum intestinele mele schiloade începeau să tresară şi să se contorsioneze.

Dumnezeule, ce am mai vomitat! Nici în cele mai proaste nopţi din furtunoasa mea tinereţe – şi câteva dintre ele au fost

de-a dreptul legendare – nu am debordat aşa. O forţă primordială se zbătea în ce mai rămăsese din intestinele mele, pumnul din oţel al unui măcelar titanic, care fără milă avea de gând să expulzeze din mine fiecare moleculă înghiţită în mod nepermis. Atârnam deasupra pietrei mele, zguduindu-mă, înecându-mă, blestemând, aproape urlând, şi am mai făcut ceva cu stânca de sub mine, din care au rămas doar o spărtură şi o grămadă de pietre cu colţuri ascuţite căzură în jur cu un zgomot uşor. Mă durea mâna dreaptă, plină de praf, şi am ameţit. M-am prăbuşit pe o parte şi am rămas aşa, în nări cu izul de alge şi apă sărată şi cu o adiere rece, care îmi mângâia faţa. Îmi făcea bine. Am închis ochii.

M-a trezit ceva umed. Adormisem? Evident. Am văzut pescăruşi, comandouri întregi, care se apropiau pofticioşi. În aer plutea o ploaie fină. Asta nu însemna că un irlandez se va încheia la cămaşă, cu atât mai puţin să mai îmbrace ceva peste ea. O ploaie ca aceasta se opreşte după câteva minute, pentru ca, după alte câteva minute, să reînceapă. Dacă nu o ignorai pur şi simplu, îţi pierdeai minţile.

Am reuşit să mă aşez. Am privit ce mai rămăsese din bolovanul pe care mâncasem şi m-am simţit mai gol ca niciodată. Fără să vreau, am căutat din priviri fragmente metalice în voma mirosind acru; avusesem senzaţia că vomasem jumătate din implanturile aflate în interiorul meu. Dar pe pietrişul mărunt era doar un biet terci roşu-gălbui, pe care solul îl absorbea treptat.

Bucata scumpă, mare şi informă de carne era în mijlocul terciului şi aveam impresia că ea îi interesa pe pescăruşi. Am lăsat-o acolo, la fel şi sucul de portocale, şi am luat cu mine doar mierea. Ştiam că măcar pe aceasta o suportam.

Nori grei, joşi se adunau deasupra golfului în timp ce mergeam încet înapoi, către Dingle. De fapt, ce să fac acolo? Casa

nu mă atrăgea. Casa era goală, era un loc inospitalier, profanat. Îmi era frig. Dar, gândindu-mă la casă, nu mă încălzeam.

Puneam un picior în faţa celuilalt, tot mai departe pe marginea prăfuită a drumului. Burniţa în continuare şi praful se transforma treptat într-un strat subţire, maro şi alunecos. Dar nu mă grăbeam.

Erau şi ei acolo, normal. Două siluete într-o maşină de teren neagră. I-am văzut când m-am întors, pentru că se claxona des. Se ţineau după mine încet, cu maşina, la limita câmpului meu de vizibilitate, iar ceilalţi şoferi, care nu bănuiau cu cine aveau de-a face, claxonau furioşi pentru că încurcau circulaţia.

Dar nici eu însumi nu ştiam cu cine aveam de-a face. În acest moment însă, îmi era perfect indiferent. Călcam greu, în gură, în gât şi în nas cu un gust acru, respingător şi mă simţeam rănit interior şi demn de dispreţ. Era unul dintre acele momente în care simţeam deosebit de clar implanturile în inflexibilitatea lor de oţel învelit în teflon. Greutatea diferită a celor două braţe. Efortul resimţit de coloană într-o singură parte. Bateria atomică părea că îmi apăsa vezica urinară, cel puţin aşa mi se părea. Amplificatorul de forţă dintre muşchii mei naturali, pentru întotdeauna implantat acolo, scotea sunete uşoare, ca un râcâit, la fiecare pas. Şi mă durea gâtul.

Mi-a venit ideea vagă ca, în loc de a mă duce acasă, să merg la un hotel, aşa că, ajuns la sensul giratoriu, am cotit spre Upper Main Street. Deşi mi se părea ciudat să iau o cameră la hotel în acelaşi oraş în care aveam o casă, perspectiva unui duş fierbinte şi a unui pat proaspăt făcut într-o cameră străină, neîmpovărată de nici o amintire, era irezistibilă. Îmi puteam permite, în contul meu lâncezeau oricum bani, dar va trebui ca mai întâi să iau schimburi curate de acasă. Şi, dacă este bal, bal să fie – puteam să înnoptez la Brennan's Hotel? Cel puţin, îmi făcea bine să cântăresc ce era pro şi ce era contra acestui plan, în timp ce urcam strada. Îmi făcea bine să intenţionez să fac ceva.

Am constatat că poliţia părea să fi încheiat ancheta la faţa locului. Microbuzul albastru, care stătuse neclintit în faţă la Brennan's Hotel, de la asasinarea avocatului dispăruse, ca şi benzile fâlfâitoare din jurul fostului cabinet al doctorului O'Shea.

Am înregistrat acest fapt cu oarecare mirare. Nici unul dintre cele două cazuri nu fusese nici pe departe clarificat. Dar probabil că poliţia respecta doar sfârşitul de săptămână, se relaxa, pentru ca săptămâna viitoare să acţioneze cu noi forţe.

Mi-am dat seama că voi avea nevoie de bani, chiar dacă voi trage la hotel fără bagaj. M-am dus deci la bancomatul băncii situate pe cealaltă parte a străzii. Am pus cu grijă borcanul cu miere pe o cornişă îngustă sub aparat, am introdus cardul şi am butonat tastele obişnuite.

Bancomatul zornăi. Zornăi neobişnuit de mult timp. Imprima un întreg roman pe biletul din hârtie care se afla undeva sub carcasa masivă. Priveam tot mai nedumerit mesajul afişat pe micul ecran: *Vă rugăm să aşteptaţi – solicitarea dumneavoastră este în lucru.*

Brusc, mesajul se modifică: *Cont blocat. Se reţine cardul.* Se auzi un zgomot ca un ţăcănit, ca şi cum cardul nu ar fi fost doar reţinut, ci şi tocat automat, iar în clipa următoare clapa de oţel se lăsă jos şi blocă hotărât terminalul.

Priveam uluit oţelul strălucitor. Nici card, nici bani – rămăsesem cu mâinile goale. Adică cum era blocat contul meu? Trebuia să fie o eroare. Lucrul putea fi clarificat cel mai devreme luni, dar până atunci rămâneam fără bani, cu excepţia mărunţişului din buzunarul pantalonilor. Iar chestiunea cu hotelul era ca şi moartă.

Mă cuprinsese o ură atât de furibundă faţă de perfidiile tehnicii, că numai cu greu m-am putut stăpâni să verific dacă blindajul bancomatului putea face faţă unui *cyborg*. Atunci, privirea mi-a căzut lateral, pe stradă, unde, lângă bordură, se oprise una

dintre maşinile negre, din care mă priveau inexpresiv doi tipi şi am înţeles că nu fusese o eroare şi că aceasta nici nu va fi clarificată luni, când va deschide banca.

Ei îmi blocaseră contul.

Fir-ar... Am făcut un pas înapoi; am simţit că sistemele mi s-au activat. Sau le cerusem eu asta? Era maşina. Inamicul. M-am îndreptat spre el tremurând de forţă şi furie, cu pumnii strânşi şi, ca să vezi, acum, pe chipurile lor palide apăru o expresie. Unul dintre tipi puse mâna pe cheia de contact şi se străduí să pornească motorul, celălalt făcu ochii mari, panicat, oglindind clar frica.

– De ce nu mă împuşcaţi pur şi simplu? le-am strigat fiindu-mi absolut indiferent dacă într-adevăr mă puteau auzi din spatele parbrizului. Împuşcaţi-mă şi gata! Ce este? Sunteţi laşi?

Motorul porni. Am ridicat pumnul drept. O să le găuresc capota motorului când vor veni spre mine şi când vor încerca să treacă peste mine, o să îi fac bucăţi pe ei şi maşina lor, după care poliţia o să apară rapid, cu toate maşinile de care dispune în Kerry.

Dar laşul plecă în marşarier. Cu motorul urlând, porni înapoi şi, când am început să alerg, făcu o întoarcere ca în filme şi dispăru în viteză.

M-am oprit, am decuplat tot sistemul şi am privit în urma lor, suflând din greu. De fapt, de ce nu mă împuşcau? Toate implanturile mele nu mă mai ajutau cu nimic în faţa unei împuşcături bine ţintite, cu o armă de calibru suficient de mare, de exemplu, o armă de precizie Barett M82 A 1A.

Câţiva trecători remarcaseră altercaţia, bărbaţi cu nasul borcănat, cu priviri înverşunate, îmbrăcaţi cu pulovere şi femei a căror mină trăda fără putinţă de greşeală că găseau ciudat ceea ce văzuseră. Iar la distanţă sigură apăruseră din nou mutrele inexpresive cu telefoane mobile la ureche. Erau prea mulţi.

Toate superputerile mele nu îmi erau de nici un folos împotriva unora care năvăleau ca norii de lăcuste.

Dar de ce toate acestea? Dacă voiau doar să mă elimine, ar fi putut să o facă uşor. De ce atâta risipă?

Am revenit la bancomat, care pentru mine rămânea închis până una-alta, mi-am recuperat mierea şi am dispărut după primul colţ. Când am ajuns acasă, în locuinţa mea rece, stearpă şi pângărită, pe robotul telefonic mă aştepta mesajul de la locotenent-colonelul Reilly, prin care îşi anunţa sosirea la Dingle mâine după-amiază. În inspecţie.

Eu nu mă supun Domnului, eu vreau ce vrea El. Îl urmez de bunăvoie, nu pentru că trebuie. Peste mine nu poate trece nimic din ceea ce percep trist şi cu o mină silită. Nu voi plăti nici un tribut în silă. Dar tot ce ne smulge un oftat şi ne pricinuieşte groază este un tribut adus vieţii.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 16

Toată viaţa mi-am propus să fiu ordonat, să nu îmi las şosetele să zacă săptămâni de-a rândul pe podea, să şterg praful înainte de a fi apucat să se adune gogoloaie pe la colţurile camerei, să nu fac din baie depozit de recipiente de picături pentru ochi şi să nu îndes prin colţurile canapelei tot ce îmi cade în mână pe motiv că îmi stă în drum. Astăzi, sunt fericit că din aceste intenţii nu s-a ales nimic. Pentru că, între pernele canapelei, l-am regăsit pe Seneca al meu.

A scoate de acolo volumul mic şi uzat a fost ca un dar. Da, aici şezusem când citisem ultima dată din el. Fără să mă gândesc, îl vârâsem lângă mine, între perne, acolo unde ani de-a rândul se strânseseră şerveţele de hârtie, tuburi golite de unguente şi monede. Intruşii au scăpat din vedere locul ori poate că l-au socotit neimportant.

Nici că s-ar fi putut înşela mai rău. Mai mult de atât, mi se pare că este singura carte de care am nevoie cu adevărat.

Seneca nu se plânge. Să vrei să trăieşti fără să întâmpini nişte necazuri este o copilărie, iar unui bărbat ar trebui să îi fie

ruşine să îşi dorească aşa ceva. Durere, temeri existenţiale, pierderi, întristare – toate acestea trebuie să ţi le doreşti dacă vrei să ajungi la o vârstă înaintată. Acestea toate ţin de o viaţă lungă, aşa cum praful şi murdăria ţin de o călătorie îndelungată.

Vremea se schimbă iar, bate vântul, ploaia cade în averse şi eu colind fără nici un ţel printre turişti, mă aşez ba într-un loc, ba într-altul, pe câte o bancă, ori mă sprijin de un zid când cicatricele mă deranjează prea tare. În zile ca aceasta, simt şi durerile mele de spate. Mă chinuie în continuare foamea, dar, abstracţie făcând de faptul că oricum astăzi nu aş putea cumpăra ceva, după-amiaza de ieri mi-a fost o lecţie.

Toate acestea mi le-am dorit atunci când am vrut să devin ceea ce sunt acum. Asta este, nu? Cele bune şi cele rele nu le găseşti separat, ci la pachet, într-un set complet. Numai că, în viaţă, chestiile astea nu sunt scrise nici măcar cu litere mici, cu atât mai puţin pe ambalajul exterior. Am vrut superputere şi am vrut să fiu printre primii care o posedă. Ei, da, în acest caz s-ar putea să ajung ca primii cumpărători de videorecordere: am optat, probabil, pentru sistemul greşit şi, la fel de probabil, voi plăti pentru asta mult prea mult.

Trebuie să încerc să îmi privesc viaţa ca pe un întreg. În toată complexitatea ei. Îmi amintesc că, în copilărie, când se alcătuia o echipă, eram ultimul ales. Eram printre cei care nu puteau alerga suficient de repede ca să scape de bumbăceală şi nici nu erau destul de puternici pentru a riposta la pumn cu pumnul. Dar voiam să fiu puternic, mare şi invincibil. Asta a fost la început: dorinţa. O dorinţă arzătoare. Această dorinţă m-a făcut să mă antrenez cu haltere şi alte dispozitive, de când am descoperit că în şcoala mea exista o sală de forţă. Într-o pivniţă prăfuită, neîngrijită, situată în cel mai izolat colţ al subsolului, cu aparatura într-o stare catastrofală. Îmi mai amintesc că existau doar trei ferestre înguste sus, sub tavan, şi

un tub de neon plin de pete, care în unele zile pâlpâia nevrotic, şi că deseori sala era neaerisită.

Dar mă duceam zilnic acolo. La început, împreună cu prietenii mei, care, treptat, au renunţat, aveau alte planuri, nu erau mânaţi de aceeaşi dorinţă ca mine. După câteva săptămâni, toată sala era a mea. Asta credeam eu; poate că a durat doar câteva zile. Amintirile din copilărie te păcălesc uşor în ce priveşte scurgerea timpului. Aveam pe atunci doisprezece ani, dacă îmi amintesc bine, poate cel mult treisprezece. Oricum, prea devreme pentru antrenamentul de forţă, asta am citit-o mult mai târziu, dar aveam norocul unor gene şi al unui corp care răspundeau productiv la antrenament. În anul care a urmat, fetele s-au uitat pentru prima dată după mine, de lucrul acesta îmi aminteam foarte bine. Şi îmi amintesc şi *cum* se uitau. Mă făceau să mă simt zăpăcit şi îmi inspirau şi spaimă în acelaşi timp. Bănuiam că asta însemna ceva, dar nu ştiam exact ce anume, lucru care a influenţat în mod paradoxal activitatea mea tot mai intensă care mă reţinea în sala de forţă, unde, uneori, mă antrenam până la pierderea cunoştinţei.

Şi pe ecranele cinematografelor a apărut *Conan barbarul.* Arnold Schwarzenegger cu muşchi ca din altă lume. Am făcut rost de afişul filmului şi l-am agăţat deasupra bancului cu haltere. Administratorul, care iniţial îşi băga nasul peste tot neîncrezător şi care mă întreba mereu cât de mult mai intenţionam să mă antrenez, a lăsat sala complet pe mâinile mele. Ba a venit şi cu un afiş medical, *Omul şi muşchii acestuia,* acel celebru om lipsit de piele, cu un braţ ridicat, văzut din faţă şi din spate, cu toate denumirile în limba latină. „M-am gândit că îţi poate fi de folos, tinere. La mine în birou, oricum nu îşi are locul", a mormăit el întinzându-mi-l.

I-am mulţumit, l-am atârnat lângă Conan şi, din când în când, petreceam ore întregi studiind aşezarea muşchilor şi identificându-i pe mine însumi. Aveam chiar impresia că prin

asta eficienţa antrenamentelor creştea; în orice caz, în acea vreme, muşchii mei parcă au explodat. Mai ştiu că odată, când îl ajutam pe tata să tragă maşina de spălat pentru că ieşea apă de sub ea, mi-a crăpat cămaşa pentru că devenise prea strâmtă peste braţe. Tata m-a privit pe jumătate mândru, pe jumătate îngrijorat şi m-a întrebat doar atât: „Nu iei pilule din acelea, nu?“

Nu ştiam la ce se referea, aşa că am negat. Dar ideea că ar putea exista preparate care să dezvolte şi mai mult musculatura m-a preocupat mult timp. Cred că, dacă aş fi ştiut atunci de anabolice, steroizi şi tot felul de asemenea droguri şi dacă aş fi avut acces la ele, aş fi devenit cel mai bun client din Boston. Dar eu doar îmi cumpăram cămăşi mai largi şi ridicam în continuare haltere.

Într-o zi a coborât în sală o profesoară, miss Mantegna, o femeie cultivată, suplă, cu bucle aurii ca tirbuşoanele, care lucra ca suplinitoare pentru un an la şcoala noastră. Aflase despre mine de la administrator, se mutase de scurt timp în altă locuinţă şi avea nevoie de un tânăr vânjos, care să o ajute să ridice pianul, pentru ca ea să poată pune un covor sub el. M-a întrebat dacă nu aş vrea să trec pe la ea, să văd despre ce era vorba. Poate chiar în acea zi, pe la ora trei. Săritor, am răspuns afirmativ şi ea mi-a lăsat adresa.

M-am dus aşa cum promisesem şi am înregistrat, fără să intru la bănuieli, că, atunci când mi-a deschis uşa, purta doar o rochiţă foarte vaporoasă. După care i-am ridicat pianul în camera de zi, pentru ca ea să poată vârî sub el covorul, şi, brusc, prin decolteul generos al rochiei, i-am văzut sânii strălucitori, care se mişcau într-o parte şi în alta în lumina ce se infiltra uşor. Am transpirat pe loc, am intrat în erecţie şi nu am mai putut să îmi dezlipesc privirea de ceea ce văzusem.

Ea a ridicat privirea, s-a uitat în ochii mei şi a întrebat fără să-şi schimbe câtuşi de puţin poziţia:

– Îţi place ceea ce vezi, Duane?

Când ai şaisprezece ani, ce poţi să răspunzi la o astfel de întrebare, într-o asemenea situaţie? Ce ştiu este că am dat afirmativ din cap, roşu la faţă, dar cred că nu am scos nici un cuvânt.

S-a ridicat cu o mişcare lascivă, cu mâna alunecându-i pe piciorul meu şi oprindu-se în primejdioasa apropiere a unui loc de o sensibilitate explozivă.

– Şi mie îmi place ceea ce văd. Îi simţeam parfumul. Cel puţin, ceea ce miroseam atunci consideram a fi parfum. Ea a continuat: Ţi-aş arăta şi alte lucruri, lucruri care cu siguranţă ne vor plăcea amândurora. Dacă dispui de ceva timp.

Am asigurat-o plin de zel că dispun de timp, chiar de mult timp. Da, de fapt, pentru restul zilei nu aş avea nimic de făcut. Ca să nu mai vorbim de restul lunii ori de restul vieţii mele.

– Ce bine, surâse ea şi începu să îmi descheie nasturii de la cămaşă. Trebuie că am făcut o mutră teribil de idioată, pentru că ea adăugă pe tonul acela liniştitor folosit de profesor faţă de un elev a cărui promovare era în pericol: Consideră totul ca un gen de lecţie, Duane. OK?

Mai târziu, mi-am dat seama că acesta era modul ei de viaţă. Era tot timpul pe drum, se muta în fiecare an, ca profesor suplinitor, în alt oraş, la o nouă şcoală, într-un nou mediu. Cu ocazia acestor mutări, nu târa după ea pianul din dragoste de muzică, ci pentru că acesta reprezenta un instrument auxiliar indispensabil vieţii ei sexuale.

Dacă profesoratul ei decurgea asemănător celui practicat cu mine, Darcy Mantegna a făcut fericiţi mulţi tineri din America.

La baza relaţiei noastre sta avertismentul pe care mi l-a dat în pragul dormitorului ei:

– Totul ia sfârşit imediat ce ai început să pălăvrăgeşti. Şi dacă te îndrăgosteşti – asta înseamnă tot sfârşitul. Trebuie

să fii doar destul de abil să respecţi aceste condiţii şi va urma vara vieţii tale.

Şi aşa a şi fost. Deci, ce drept am eu să mă plâng de soarta mea ori să cârtesc? Aceste cinci luni şi jumătate singure au fost mai mult decât trăiesc majoritatea bărbaţilor în toată existenţa lor. Aveam şaisprezece ani, deci vârsta în care forţa bărbăţiei atinge punctul culminant, şi mi s-a administrat tot ce puteam să primesc. Într-un anume sens, se poate spune că ea m-a eliberat. Pe urmă, am avut multe femei, faţă de care am manifestat o anumită lipsă de alegere, nu neapărat nespecifică tinerilor, dacă îşi pierd simţul vinovăţiei şi complexele care în mod normal îi ţin în frâu, dar fără îndoială că asta s-ar fi îmbunătăţit cu timpul. Bărbaţii învaţă să facă sex mai uşor decât să facă dragoste...

– Ce faceţi aici? Cel care pusese întrebarea era Finnan care, apărut parcă din neant, stătea pe bancă alături de mine. Dacă îmi pot permite să întreb – adăugă acesta.

Mi-am ridicat mâna dreaptă de pe genunchi.

– La asta vă referiţi?

– Ca să fiu sincer, se pare că vă aflaţi pe punctul de a suferi o cădere nervoasă acută.

– Am scris.

– Aţi scris. Aha!

Am oftat. Îi încredinţasem acestui bărbat suficiente secrete de stat, ca amândoi să ajungem pe scaunul electric, aşa că un mic detaliu în plus nu mai conta.

– De fapt, este doar o bucată de software. Un joc, dacă vreţi. Unul dintre programatorii proiectului mi l-a scris în timpul lui liber şi mi l-a introdus în memorie ca un fel de experiment privat. Niciodată nu am crezut că îmi va face atâta plăcere să folosesc tocmai acest program.

Finnan mă măsură neîncrezător.

– Vorbiţi în enigme, mister Fitzgerald. Ceea ce am văzut eu a fost că dumneavoastră staţi aici cu o privire fixă şi cu mâna băteaţi furios genunchiul drept. Doar nu o să îmi spuneţi că acolo vi s-a montat o tastatură!

Am ridicat mâna dreaptă în faţa ochilor lui şi am mişcat degetele.

– Cinci degete. Pot să bat doar cu degetul mare – pauza. Arătătorul – litera *e*. Degetul mare şi arătătorul – *n*, şi aşa mai departe. În total sunt posibile treizeci şi una de combinaţii diferite, suficient pentru toate literele alfabetului, plus câteva semne, şi se poate şi mai mult folosind diverse trucuri.

– Treizeci şi una? Încercă cu ajutorul propriilor degete să verifice, dar este nevoie de ceva timp pentru a realiza cum se face fără a greşi. Cum aşa, tocmai treizeci şi una?

– Este ceva legat de ridicarea la pătrat. Am bătut pe genunchi cea mai grea combinaţie, cea pentru litera x: toate degetele odată, cu excepţia inelarului. Am continuat: În orice caz, programul accesează senzorii tactili, pe care oricum îi am în vârful degetelor, şi stabileşte despre ce semn este vorba. Iar dumneavoastră aţi citit cu siguranţă în documente că ochiul meu artificial îmi poate prezenta în câmpul vizual un fel de ecran. Pe care văd ce scriu. Probabil de aici impresia de privire fixă.

– Da, este clar, confirmă el absent, încă ocupat cu combinaţiile degetelor. Nu a fost extrem de dificil să învăţaţi asta?

– Ce contează, dacă dispui de ani de zile pentru exersare?

Dădu din cap mirat.

– Mă aşteptasem ca dumneavoastră să aveţi nevoie doar să formulaţi mintal o frază, pentru ca aceasta să fie introdusă în memorie. Gândire de profan, nu?

– Cam aşa ceva.

Eu însumi gândisem aşa cândva, după care mi se explicase că nu existau nici măcar elementele teoretice ale unei

astfel de posibilităţi, respectiv descifrarea gândirii cuiva din citirea curenţilor cerebrali. De aceea fusese necesară învăţarea controlării muşchilor fictivi, care, în realitate, erau conexiuni electronice prin care se conduceau sistemele mele.

– Şi ce scriaţi? Un jurnal zilnic?

– Ceva asemănător, am ocolit eu răspunsul, nefiind dispus să dau alte detalii cu privire la diversele mele anomalii. Era un jurnal? În accepţiunea mea, scriam romanul propriei vieţi. Al cărui unic cititor voi fi tot eu, pentru că programul textului putea fi tipărit, dar nu exista nici o imprimantă compatibilă. Am întrebat: Doar nu sunteţi aici ca să facem conversaţie despre modul meu de viaţă?

– Aşa este. Se rezemă de speteaza băncii, puse şi cotul pe ea şi privi forfota unui grup de turişti care tocmai se îmbarcau pentru o excursie, de parcă ar fi fost extrem de interesat de ceea ce vedea. Adăugă: Sora mea este îngrijorată din cauza dumneavoastră.

Ei, da, m-am simţit atins. De ce nu? Totuşi, m-am străduit să nu se observe acest lucru atunci când am răspuns:

– Frumos. Dar ea ar trebui să îşi facă griji mai degrabă pentru ea, dacă vreţi părerea mea.

– Pentru asta, mă are pe mine. Finnan întinse picioarele, oferind imaginea tihnei depline. Între timp, am aflat cum sunt organizaţi urmăritorii dumneavoastră. Au închiriat o casă mare în Ventry, izolată cu totul de lumea exterioară, şi în Aunascaul mai amenajează una. Şi o fac în aşa fel de parcă ar vrea să stea acolo o veşnicie.

Am dat descurajat din cap, negăsind o replică la cele spuse.

– Ştiţi şi de ce s-a retras poliţia?

– Conducerea investigaţiilor a fost preluată de o unitate specială, deoarece se bănuieşte că în spatele asasinatelor din Dingle ar fi vorba de terorism.

– O unitate specială?

– *Special Services.* Serviciul de informaţii interne al Irlandei, cu alte cuvinte. Care are legături excepţionale cu CIA şi aşa mai departe.

– Aha, da. Şi ce face mai exact această unitate specială?

– Din ce se vede – nimic. Cu excepţia faptului că are grijă ca nimeni să nu îi tulbure observatorii, care fac ceea ce fac. Îşi scutură nişte praf imaginar de pe mâneca hainei lui slinoase, din piele maronie şi adăugă: Ar trebui să dispăreţi, Duane! Cât mai repede posibil.

– Nu pot să dispar.

– Noi ne-am gândit la ceva. Adică, Bridget mai ales.

– Nu va funcţiona.

– Pot ca mai întâi să vă explic despre ce este vorba?

Am confirmat cu un gest al capului.

– Sunt mişcat de faptul că sora dumneavoastră şi dumneavoastră personal vă gândiţi la mine. Dar, orice aţi plănui, nu va funcţiona din simplul motiv că eu sunt dependent de aprovizionarea regulată cu concentrate nutritive speciale. Chiar dacă aş reuşi să scap de cei care mă supraveghează, nu pot să dispar. Ar fi echivalent cu moartea mea.

– Corect, ei trag sforile. Nu vă vor mai aproviziona regulat. Mai nou, sunteţi lipsit de concentratele nutritive, nu?

Am tăcut. Acest om se părea că ştia totul.

Finnan aruncă o privire în jur, asupra maşinilor care veneau şi plecau şi se încurcau una pe alta la intrarea în parcare.

– Întrebaţi-vă dumneavoastră înşivă cum stau lucrurile. Alimentele dumneavoastră speciale nu mai vin. În acelaşi timp apar în oraş o mulţime de oameni care nu fac altceva decât să vă supravegheze şi să aştepte. De ce? Dumneavoastră ce credeţi? Eu cred că aşteaptă pur şi simplu să cedaţi de foame. Posibil, să intervină dacă vă lasă nervii, dar de fapt aşteaptă cu calm până când veţi fi destul de slăbit pentru a

vă captura fără risc. Nu? Întrerupeţi-mă dacă socotiţi că fantezia mea bate câmpii.

Am tras adânc aer în piept şi am avut impresia că simt toate firele şi blindajele din coşul pieptului:

– Aveţi dreptate. Se pare că aşa stau lucrurile.

– Mă bucur că măcar în această privinţă suntem de acord.

– Dar nu are sens. Mă refer la această risipă de mijloace. Dacă Duane Fitzgerald ar reprezenta o problemă, aceasta ar fi rezolvată cu o singură mişcare a arătătorului unui lunetist.

– Poate că vă vor viu. Scoase punga cu tutun din buzunar. Şi, în afară de asta, un mort cu o gaură în cap nu este soluţia problemei atunci când nu doreşti vâlvă.

– Deja există doi morţi cu câte o gaură în cap, nu mai contează unul în plus ori în minus.

El răsuci în mâini punga cu tutun, o privi parcă întrebându-se de unde naiba apăruse şi o vârî înapoi în buzunarul hainei.

– Aşa este. Asta înseamnă că vă vor viu.

Am scuturat din cap.

– Vor documentele.

– De ce să vă lipsească de hrană dacă vor documentele? Finnan mă privi, aşteptă să vadă dacă am un răspuns inteligent, dar bineînţeles că nu aveam. Zâmbi fără nici o bucurie şi continuă: Acum, pot să vă explic la ce ne-am gândit?

– Nu aveţi decât să o faceţi; pe urmă, vă voi explica de ce nu merge.

– Dar o veţi face pe urmă, nu?

– Promit.

– Bine. Se aplecă în faţă şi coborî tonul: Miercurea viitoare începe la Dublin un congres internaţional pe teme medicale. Tema principală în acest an este etica medicală – tehnica manipulării genelor, clonele, selecţia prenatală, eutanasia, drepturile handicapaţilor şi aşa mai departe. Presa internaţională

este prezentă, anumite organizaţii pentru respectarea drepturilor omului au anunţat marşuri de protest. Noi puteam organiza deplasarea dumneavoastră la Dublin şi prezentarea în faţa auditoriului. Când opinia publică va afla că există *cyborgi,* guvernul ţării dumneavoastră va trebui să vă reînceapă trimiterea de hrană pentru dumneavoastră. Şi nimeni nu vă mai poate supăra.

Eram surprins. Nu era o prostie. Trebuia să mă gândesc la doctorul O'Shea. Tocmai la acest congres voia să participe. Ziua de astăzi voise să o petreacă cu copiii surorii lui. Mă întrebam ce se alesese din ursuleţul de pluş destinat nepotului şi din cuburile pentru nepoată.

– În acest fel, contravin obligaţiilor mele privind secretizarea.

– Aşa este, încălcaţi obligaţia dumneavoastră referitoare la secretizare. Dacă mă veţi întreba, v-aş spune că este momentul cel mai potrivit să vă încălcaţi obligaţia aceasta. Pe fruntea lui Finnan reapărură cutele care îmi atrăseseră atenţia şi în Café Liteartha. Duane, obligaţii îi revin şi celeilalte părţi, iar aceasta le-a încălcat. Nu dumneavoastră sunteţi de vină.

Am cugetat. Planul părea bun. În orice caz, mai bun decât tot ce îmi trecuse mie prin cap.

– Cum vreţi să mă scoateţi din Dingle?

Uitându-se în jur, extrase din buzunarul de la piept al hainei o hartă împăturită.

– Asta dumneavoastră trebuie să o faceţi. Cu puterile dumneavoastră supraomeneşti.

– O cohortă de ciudaţi se vântură pe aici pentru a împiedica tocmai acest lucru.

– Aşa este, ei supraveghează ieşirile din oraş şi casa dumneavoastră. Trebuie să scăpaţi cumva de cei din jurul casei. În ce priveşte restul drumului, nu scrie niciunde că trebuie să folosiţi o stradă. Despături harta, încercând să o facă cât mai discret, şi continuă: Vă voi arăta acum locul, fără să îi spun

numele. Cred că, în acest moment, discuţia noastră nu este interceptată, dar nu se ştie niciodată. Arătă cu degetul un loc de pe harta oraşului Dingle. Aici. O casă goală. În spate este un zid pe care dumneavoastră îl escaladaţi. Mai arătă către un alt punct situat în peninsulă. Un loc despre care dacă spun că m-a surprins ar fi prea puţin. Conchise: Aici vă aştept eu.

– Aici este un munte.

– Pentru dumneavoastră nu trebuie să reprezinte o problemă. Degetul lui urmă o linie pe hartă. Un traseu pe care îl cunoşteam. Adăugă: Pentru eventualii urmăritori.

Am înţeles. Se gândise cu adevărat bine. Dacă la capătul acestei poteci mă aştepta cu un vehicul motorizat, era un plan bun.

– Bine. Când?

– Mâine, la miezul nopţii. Şopti cuvintele abia inteligibil şi strânse harta. După care mă privi scrutător: acest loc de întâlnire este cunoscut doar de dumneavoastră şi de mine. Şi aşa va rămâne.

Am confirmat. Băgă harta în buzunar.

– Încă ceva, am mai zis când vru să se ridice.

Se opri şi se uită la mine. Cuta de pe frunte era atât de ascuţită, încât puteai să tai legume cu ea.

– După cele discutate de noi vineri seara, ce imagine v-aţi făcut despre cum au reuşit să mă coopteze?

– Nu una favorabilă, mă tem.

– Şi ce credeţi? Că m-au silit? Că m-au ademenit cu nerusinare cu lozinci dulcege despre patriotism şi serviciu în slujba patriei, şi m-au pus să semnez?

– Nu este aşa?

Am privit drept înainte, apoi mi-am plimbat privirea în jur, întrebându-mă dacă în acest moment era orientat către noi acel celebru microfon direcţional văzut de mine doar în filmele de spionaj. ODP-ul *(Observation Detection Processor)*

meu nu confirmă bănuiala. Bun, dar nici el nu era atotcunoscător. Iar inamicul ştia de existenţa ODP-ului. Dacă cele mai negre presupuneri privind identitatea acestui inamic se adevereau, *el construise* dispozitivul.

Ei şi!

– Nu au trebuit să mă silească. Nici nu m-au ademenit. Nu m-au minţit pentru a mă transforma în *cyborg*. Adevărul este că eu am dorit asta.

Trase zgomotos aer în piept.

– Din documente rezultă altceva.

– Până alaltăieri-seară, nu am ştiut de existenţa lor. Simţeam că trebuie să vorbesc mai repede, pentru a termina ce aveam de spus înainte ca el să dispară. Am continuat: *Steel Man* era un proiect secret, dar normal că existau zvonuri. Tot timpul circulau poveşti aiuritoare, de cele mai multe nici nu mai ţineai seama. Dar faptul că era prevăzut un *cyborg* m-a fascinat. Am mers pe urma zvonurilor. Am întrebat peste tot. Aveam douăzeci şi unu de ani, şi m-am prezentat de bunăvoie la oricine credeam că avea vreo legătură cu asta. Pe atunci, programul era în desfăşurare deja de patru ani, dar nu se trecuse de cercetările de bază. Când a intrat în discuţie testarea practică, s-a pus problema dacă să fie făcută de marină ori de armata terestră. Mai târziu, cineva mi-a povestit că decisiv a fost faptul că marina avea deja un voluntar. Toată recrutarea mea a constat în aceea că, într-o zi, am fost chemat într-un birou, unde un anume maior Reilly mi-a strâns mâna şi a spus: „Deci, caporal, strânge-ţi lucrurile. Ai reuşit."

– Dar pentru Dumnezeu, de ce?

– Vă mai amintiţi de filmul *Terminator?*

Finnan scoase un sunet chinuit.

– Nu poate fi adevărat.

– Când am ieşit de la film, mi-am cumpărat mai întâi o scurtă la fel ca aceea din film. M-am tuns scurt şi am făcut rost

de acelaşi fel de ochelari. M-am plimbat prin oraş şi m-am simţit ca un robot. Am tras în piept aerul mirosind a peşte şi a sare, şi am adăugat: Când în cinematografe rula partea a doua a filmului, eu eram deja un robot.

Printre nori s-a zărit o pată luminoasă, o urmă de cer albastru şi de lumină solară palidă, care se revărsa asupra noastră. O clipă, mirosul de motorină arsă s-a amestecat cu mirosurile portului. Finnan tăcea. Pentru un moment, am uitat că era de faţă şi vorbeam cu mine însumi: Când eram copil, am revăzut mereu *The Six Million Dollar Man*, ca un fel de compensaţie, cred eu, a faptului că trebuia să cresc fără mamă. Dumnezeu ştie cât mi-a plăcut acest serial. Stăteam în faţa televizorului aşa cum alţii îngenuncheau în faţa altarului şi aveam o singură dorinţă, să devin *Six Million Dollar Man.* Acum sunt. Nu este înfiorător cum se joacă viaţa? Cum o formează dorinţele noastre, chiar şi cele care nu ne sunt favorabile?

Un pescăruş ateriză obraznic la picioarele noastre, trase cu ochiul la noi şi se puse în mişcare jignit şi ţanţoş când noi nu am reacţionat.

– De ce îmi povestiţi asta? întrebă Finnan.

L-am privit, am vrut să îi spun, dar, când am încercat să formulez ceva, nu am reuşit. Acel moment era important pentru mine, dar nu puteam explica de ce.

Întotdeauna am urât să stau aşa, să trebuiască să spun ceva, dar să nu ştiu ce să spun.

– Voi veni, am spus totuşi. Luni.

Mă măsură lung, după care păru satisfăcut de răspuns. Dădu scurt din cap, se ridică şi plecă fără să se mai uite în jur.

La ce îi folosesc unui bărbat optzeci de ani trăiţi inutil? De fapt, nu i-a trăit, a fost doar viu, şi nu a murit târziu, ci a avut doar nevoie de mult timp pentru a face acest lucru.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 17

Cele mai multe amintiri legate de ceilalţi sunt din perioada petrecută la *Wood Man Camp.* Am stat acolo doar câteva săptămâni, cel mult trei luni socotite şi acestea cu generozitate. Dar retrospectiv privind, perioada aceasta pare să fi durat veşnic.

În acea vreme, ştiam în linii mari ce ne aştepta, semnaserăm angajamentele corespunzătoare, îndepliniserăm celelalte formalităţi şi fuseserăm aduşi la această bază, în mijlocul unor codri seculari. Ne antrenam pentru a ne păstra forma şi eram supuşi mereu la noi şi noi examinări cu aparate pe care nimeni dintre noi nu le mai văzuse în viaţa lui. Pe lângă medici şi soldaţi, mai erau o mulţime de tinerei ochelarişti, cu buzunarele cămăşilor lor albe pline de pixuri şi calculatoare şi care nu ne adresau un cuvânt, totul limitându-se numai la chestiunile medicale. În mijlocul bazei era o zonă de securitate în care nici măcar noi nu aveam acces, doar tipii cu ochelari, iar eu cred că acolo se făceau ultimele ajustări ale soluţiilor tehnice de care urma să ne bucurăm.

Deocamdată, nouă ni se spunea numai strictul necesar, regulă căreia nu îi reproşam nimic, căci ea era premisa învoirilor noastre, care includeau o maşină de serviciu în fiecare

seară. Pe drumul către bază avea acces numai personalul militar, acesta străbătea câteva mile prin pădure, apoi urma oraşul, mare, zgomotos, urât, plin de promisiuni, cinematografe, restaurante, discoteci, baruri şi bordeluri. În cinematografe rulau *Rain Man* şi *Die Hard;* din porţiile servite la restaurant se puteau sătura până şi Stephen şi Jack; în discoteci, noi eram cei mai tari, iar în uniforme eram ca nişte eroi; în baruri, secretarele şi casieriţele oraşului ne aşteptau mustind de dragoste să le agăţăm şi să le facem fericite; iar bordelurile... de fapt, noi nici nu mai aveam nevoie de ele, dar nimic nu leagă mai mult o clică de bărbaţi decât să stea împreună întinşi pe un pat uriaş, să posede unul după altul aceeaşi femeie, excitaţi unul de altul.

Cred că în spatele aranjamentului se afla tocmai acest gând ascuns. Trebuia să ne formăm ca grup, să ne fixăm ierarhia internă, pentru ca, mai târziu, să ne putem concentra, neperturbaţi în vreun fel, asupra provocărilor ce ne aşteptau.

Încheindu-se examinările şi măsurătorile efectuate pe trupurile noastre, s-a continuat, de data aceasta într-o izolare totală, la *Steel Man Hospital.* De jur-împrejur erau sute de mile de deşert şi secret total, şi abstinenţă ordonată. De acum, eram preocupaţi de exerciţiile care trebuiau să facă din fiecare dintre noi un *cyborg*, ceea ce însemna durere.

Cam pe atunci, Vernon Edwards a fost surprins făcându-şi de lucru cu o soră medicală. Erau în plină acţiune, patul gemea şi scârţâia de se auzea până pe coridor, iar Vernon nu a fost împiedicat nici de zgomotul uşii deschise, nici de zgomotul uşii trântite la loc să ducă energic şi zgomotos treaba la bun sfârşit.

Au urmat câteva zile de linişte tensionată pe culoarele dezinfectate. Vernon a revenit în dormitor şi noi l-am întâmpinat ca pe un erou, dar sora medicală respectivă a dispărut fără urmă.

– Este ideal, nu? a fost comentariul lui Vernon. Te ocupi de ea şi pe urmă nu ai nici problema de a scăpa de ea. Îl văd încă în faţa ochilor, cu mâinile în spatele capului, cu un rânjet larg şi satisfăcut pe faţă, adăugând: Plăcere fără regrete, băieţi. Nu pot decât să vi-o recomand.

Eram deja destul de macho.

Cel mai rău a fost cu Forrest. Noi, ceilalţi, foloseam în legătură cu femeile noţiunile obişnuite, vorbeam de *chicks,* pe care le *plesneam,* sau de *brides,* pe care voiam să *aterizăm,* şi tot restul îl dispreţuiam, iar a doua zi foloseam termenii din baseball, vorbeam de *second base* sau de *home run* pentru a descrie cât de departe reuşiserăm să ajungem cu ele.

Dar Forrest folosea întotdeauna pentru femei termenul „pradă". Nu îmi amintesc să fi vorbit de bine despre o femeie sau măcar de parcă ar fi simţit ceva pentru ea. Pentru el, acestea erau prada pe care o vâna, şi punct. Şi, după ce obţinea ce voia, îl interesa doar cum să îi facă mai repede vânt din pat.

Mă întreb dacă noi, de fapt, nu cumva ne temeam de femei. Dacă nu voiam să devenim puternici în speranţa că, într-o zi, vom fi în stare să ne măsurăm cu ele şi cu puterea pe care o aveau asupra noastră. Şi în această străduinţă trecuserăm de ce ne propuseserăm. Am devenit atât de puternici, că nu mai eram apţi de sex. Ca să nu mai vorbim de iubire.

După o vreme, m-am târât până la locuinţa mea, unde nu am făcut altceva decât să şed şi să aştept. Nu, de fapt, nici măcar nu aşteptam. Doar şedeam. Mă dureau vechile cicatrice, aşa cum se întâmpla tot mai des când urma să se schimbe vremea. Simţeam de parcă oarecine deschidea şi închidea un fermoar sub pielea mea, câteva minute îl deschidea, în alte câteva minute îl închidea, şi simţeam asta din creştet până în tălpi, cruţându-mi puţin doar partea stângă. Eram obosit şi în creierul meu fierbeau gândurile. Mă năpădeau amintirile.

Despre tatăl meu care mă crescuse. Despre mama mea, cum ne-a lăsat de izbeliște. Cum tata, în adâncul sufletului său, părea bucuros că ea plecase. Nu au divorțat, dar el nu vorbea niciodată despre ea și nu îmi amintesc ca el să fi încercat să o ia de la capăt cu o altă femeie.

Ședeam și priveam lumina cum pălea tot mai mult, până când, puțin după ora optsprezece, cineva a sunat în sfârșit la ușă. Reîncepea ritualul.

Locotenent-colonelul Reilly este bărbatul căruia descrierea „prea scund pentru greutatea lui" se potrivea cu adevărat. În fiecare an, părea tot mai scund și puțin mai greu când apărea *in persona* în fața ușii și de fiecare dată, i se citea pe față proasta dispoziție.

Cu timpul, am început să bănuiesc că această dispoziție proastă își avea originea în faptul că atunci când mă vizita purta haine civile, iar pentru asta chiar nu avea talent. Este de neimaginat că un bărbat trecut de cincizeci de ani și-a format atât de puțin în cursul vieții bunul-gust în materie de îmbrăcăminte, așa că ai tendința să crezi, fără să vrei, că Reilly este discromatic. Dar nu este daltonist. Doar că toată viața – probabil din momentul în care mama lui a încetat să îi mai aleagă pantalonii și cămășile – a purtat ori uniformă, ori pijama și a evitat să ia la cunoștință de existența altor piese de îmbrăcăminte. Se îmbracă civil numai când trebuie și, paradoxal, asta se întâmplă numai în timpul serviciului.

Realitatea este că, de când trăiesc în Irlanda, nu l-am mai văzut în uniformă.

Deși aș fi preferat de fiecare dată. Eu însumi nu sunt mort după modă, dar a trebuit să înghit în sec când l-am văzut în fața ușii. În Dingle, în această seară rece de duminică, purta o pereche de pantaloni în carouri cu nuanțe de albastru, îngrozitor de decolorați, și o cămașă dintr-un material bej, striat în lung, care în sine nu arăta deloc rău, dar nu și pe el

şi nu în combinaţie cu restul hainelor. Vindiacul lui verde, ca un sac, din poliester sau dintr-un material asemănător, era imprimat cu motive pseudoafricane şi nici purtat prin anii '70 nu şi-ar fi găsit vreo scuză. Şi pentru ca toate acestea, prin comparaţie, să arate ca un păcat scuzabil, îşi vârâse picioarele în nişte tenişi grosolani, cu benzi-neon, care îţi tăiau respiraţia.

– Ce mai faceţi? întrebă el ca de fiecare dată, aranjându-şi cu mâna părul tot mai cărunt şi mai rar. Este un vânt afurisit afară. Nu ştiu cum de trăieşti aici, Duane! Eu nu aş rămâne nici zece zile aici, crede-mă. Ah, ţi-am adus ceva.

Îmi întinse o pungă de plastic uzată, de la WalMart, pe care o ţinuse sub braţ.

În ea erau două cutii cu concentrat nutritiv, care expirau marţi, la ora douăsprezece.

– De ce doar două? am întrebat.

– La repezeală, nu s-au găsit mai multe. Asta este buba, ai remarcat deja.

Am scos o cutie. Era ceva ciudat să o ţin în mână. Ceva străin, deplasat. Parcă mi s-ar fi făcut cadou o jucărie pe care mi-am dorit-o când aveam şase ani.

– Nu este nevoie să îmi sări de gât de bucurie, mormăi Reilly. Nu sunt de vină că ei nu elaborează gusturi noi. O înghiţi, şi cu asta gata.

Nu îmi era foame. Se pare că trupul meu uitase că ar exista ceva ce s-ar chema hrană. Dar avea nevoie de ea, asta era clar.

– Ai ceva împotrivă dacă mănânc chiar acum?

– Nu, nu. Fă cum crezi.

În timp ce operam cu deschizătorul de conserve la bucătărie, Reilly umblă prin casă, îşi aruncă privirea prin dormitor, inspectă baia şi verifică apoi camera de zi. L-am auzit trăgând sertare, deschizând uşile şifonierului, iar când era în baie i-a

căzut ceva jos provocând zgomot de cioburi. Dar Reilly nici măcar nu înjură, ci continuă netulburat scotoceala.

M-am întrebat întotdeauna ce spera să găsească făcând aceste runde. O soţie tăinuită şi trei copii minori ascunşi în şifonierul din dormitor? Sau nu mă credea în stare să menţin curăţenia în casă, măcar atât cât să nu se formeze mucegai pe pereţi? Dar nu îl puteai dezobişnui cu nişte remarce mai mult ori mai puţin usturătoare, iar eu întotdeauna am evitat cearta. Locotenent-colonelul George M. Reilly ar putea să vadă în insubordonare un pericol la siguranţa naţională şi, dacă şi-ar forma această părere, conform convenţiei semnate de mine, m-ar obliga să mă întorc neîntârziat în SUA.

– La dumneata arată cam sărăcăcios, făcu cunoscut Reilly rezultatul inspecţiei. De parcă te-ai fi călugărit. Ce este cu cărţile dumitale? Că doar aveai o mulţime? Toată etajera este goală. O privelişte de-a dreptul dezolantă.

– Furate, am spus în timp ce condimentam porţia de terci din farfurie cu sare şi tabasco. Am adăugat: Alaltăieri-seară. Spărgători.

– Spărgători! Reilly scuipă cuvântul pe un ton profund dispreţuitor. Spărgători care fură cărţi! Asta era peste puterea lui de pricepere. Ca multe altele. Clătină capul masiv şi zise: Şi se mai spune că, în Europa, viaţa ar fi aşa de sigură. De ce nu vii pur şi simplu acasă, Duane?

Am scos din sertar o lingură şi mi-am luat farfuria cu mine.

– Nu înţelegi că *sunt* acasă, George? Am făcut un gest de invitare către ieşirea din bucătărie: Să mergem în camera de zi.

Ne-am dus în camera de zi, ca întotdeauna. Ca întotdeauna, Reilly s-a aşezat pe canapea şi s-a plâns că este prea tare (fusese ceva cam dificil să procur o canapea care să susţină fără probleme greutatea mea). Eu m-am aşezat cu grijă pe

fotoliul nu tot atât de rezistent şi am început să mănânc în timp ce el îşi rostea litania obişnuită:

– Din nou, nu am închis un ochi în timpul zborului. Ori mi se pare mie, ori ăştia în fiecare an apropie scaunele între ele cu câte cinci centimetri? În orice caz, este o cutie zburătoare de sardine şi filfizonul de lângă mine se tot ridica şi se aşeza la loc, neliniştit. Îşi fricţiona mâinile de parcă se lovise şi îl dureau. Continuă: Dumnezeule, ştiu că spun asta de fiecare dată, Duane, dar nu pot să pricep ce găseşti la ţara asta!

– Este ţara strămoşilor mei. Cred că şi a strămoşilor dumitale.

– Posibil. Dacă este aşa, au avut dreptate când au emigrat. Se frecă pe ceafă şi continuă: Chiar şi şoselele. Aşa-zisele artere principale sunt strâmte ca nişte fecioare minore. Nici acum nu îmi pot imagina că este nevoie de patru ore ca să ajungi de la Shannon până aici. Patru ore! Nu sunt mult mai mult de o sută şaizeci de kilometri, nu? Şi, în plus, se circulă pe stânga! Aş fi înnebunit dacă ar fi trebuit să conduc eu. Mi se face rău şi de pe locul din spate. Tot timpul îmi spun: acum, o ia pe arătură. Şi tot aşa... a trebuit să închid ochii imediat ce a pornit taxiul. Să dorm şi să visez la Florida până ajung la hotel.

– Ai tras din nou la Brennan's?

– Puterea obişnuinţei. De fiecare dată când îi urc scările acelea vechi, îmi spun că data viitoare voi încerca un alt hotel. De fiecare dată sper că, în sfârşit, vor face ceva, vor renova, vor moderniza, dar nimic, tot mobilierul acela vechi ca în urmă cu zece ani.

Probabil că lui George M. Reilly nu îi va fi dat în această viaţă să priceapă diferenţa dintre mobilierul vechi şi cel de epocă. Continuă:

– Oricum, ultimul etaj l-au blocat, au pus plăci de lemn în dreptul scării, un şantier întreg după cum pare. Este posibil să nu închid ochii zile de-a rândul. Clar, ar fi trebuit să iau un

avion militar, ca mai înainte. Dar nu mai este ca pe vremuri. Astăzi, trebuie să completez o mie de formulare şi să obţin semnături de la două mii de capete pătrate – ia încearcă dumneata să faci toate acestea sâmbăta după-amiaza. Birocraţia devine tot mai păcătoasă. Fii bucuros că ai părăsit moara asta, Duane! Nici n-ai habar. Eu scriu rapoarte, după care fac rapoarte că am scris rapoarte şi, în final, trebuie să ţin o prelegere cuiva despre toată aiureala asta.

Fornăia şi ofta adânc, pentru ca mie să îmi intre în cap cât de greu este totul.

– Aveţi noutăţi despre vechea trupă?

Am întrebat fără un real interes, doar pentru că făcea parte din ritual.

– Ah, ce noutăţi să fie? Asta spune mereu. Am iarăşi un nou şef, din octombrie. Sau din septembrie? Este posibil să fie din septembrie. Era dus cu gândul de-a binelea şi l-am lăsat dus, atent doar să privesc cu interes spre el în timp ce de fapt mă concentram asupra mâncării. Continuă: Generalul-locotenent Torrance, nu ştiu dacă ţi-l mai aminteşti. Originar din New Orleans, bun trăgător, a absolvit MOS 8541 cu felicitări. Trebuie să îl fi cunoscut la Quantico, un munte de om...

Am înţeles că voia să evite termenul de „negru" în descrierea persoanei. Aşa că i-am făcut plăcerea de a da din cap şi să bâigui cu gura plină:

– Îmi amintesc.

Îmi făcea bine să mănânc, să simt cum se umplea stomacul, dar totodată simţeam repulsia manifestată de corpul meu faţă de substanţa cu care trebuia să îl hrănesc, o scârbă ce părea că pornea de la nivel celular. De parcă îmi trezisem celulele după o lungă pauză, dintr-un şoc în care ani de-a rândul suportaseră această hrană.

– Trebuie spus că are o carieră impresionantă. Tot timpul este la Pentagon, a luat deja prânzul cu ministrul Apărării şi aşa mai departe... Dar cumva adie un alt vânt. Am uneori senzaţia că nu mai pricep multe chestiuni. Torrance este tipul care închide întotdeauna uşa după el, ştii? Reilly se frecă pe piept şi continuă: Şi, să fiu cinstit, mi-a convenit că, în ultimii ani, Miller a lăsat-o mai uşurel cu testele de fitness. Torrance trage de ele de uneori, îmi vine să cred că vrea să mă termine. Nu mă omor după ele, îţi dai seama.

Îmi dădeam. Reilly nu mai era tânăr, într-o formă de excepţie n-a fost niciodată, iar armata era viaţa lui. Ar prefera să cadă într-o bătălie fără nici un rost decât să fie pensionat pe motiv de boală.

– Dar de noi cine să aibă grijă, dacă nu dumneata? am întrebat pentru că ştiam că asta voia să audă.

Tata Reilly şi fiii.

Se lumină la faţă.

– Tocmai. Asta le-o spun mereu. Cine a mai rămas dintre cei cu care s-a început? Mă refer la ofiţeri. Doar că noi suntem nişte rotiţe minore în întreaga maşinărie.

Golisem farfuria şi am pus-o deoparte. Era vremea să evit ca seara să se transforme într-o reluare nevinovată a obişnuitelor impoliteţuri cu care Reilly se simţea atât de bine. Problema era doar că nu îl puteam întreba de-a dreptul ce era cu asasinarea lui Harold Itsumi şi cine erau tipii cu feţe trase la şapirograf care mă supravegheau. În această privinţă, eram ca într-o capcană. Faţă de el, mă comportasem ca şi cum nu aş fi ştiut nimic despre crimă şi, prin faptul că nu îi raportasem apariţia bărbaţilor cu veşnicele telefoane mobile, îmi încălcasem obligaţiile. Cu alte cuvinte, mă pusesem în situaţia de a trebui să mă comport ca şi cum n-aş fi avut habar de toate astea.

Exista totuşi o chestiune de care mă puteam agăţa fără a avea conştiinţa încărcată.

– De fapt, ce s-a întâmplat? l-am întrebat şi am arătat către farfuria goală. A fost prima mea masă de joi încoace. Pachetul pe care mi l-aţi promis nu a sosit, la fel ca pachetele care trebuiau să îmi parvină în mod regulat. Se vrea înfometarea mea sau ce se vrea?

Reilly îşi frângea mâinile, ca un om chinuit nevoie mare.

– Îmi pare sincer rău, Duane! Ceva nu a mers. Joi? Fir-ar să fie... Nu am ştiut că proviziile dumitale sunt atât de reduse... în orice caz, după convorbirea noastră, am făcut imediat o comandă specială, zău, a fost primul telefon pe care l-am dat după ce am vorbit şi era clar, pachetul pleacă astăzi, iar mâine ajunge. Pe drum către aeroport, am primit informaţia că un tembel a oprit expediţia. I-am făcut cu ou şi cu oţet la telefon, fii sigur. În cele din urmă au trimis un curier care, profitând de escala mea la aeroportul JFK, mi-a adus ambele cutii. În punga originală WalMart, îţi imaginezi aşa ceva? Ăstora de la Serviciile secrete chiar le lipseşte uneori câte o doagă. Mă întreb cum le-a trecut prin controale, că doar se încalcă toate... oricum, le-am ţinut în poală pe toată durata zborului. Le-am păzit precum corespondenţa diplomatică.

Am dat din cap în semn că eram corespunzător impresionat de atâta spirit de sacrificiu.

– Şi mai departe? Când ambele doze vor fi goale?

– Mâine soseşte pachetul normal. Mi s-a promis ferm.

Aveam un sentiment confuz că eram dus cu vorba. Şi mai aveam sentimentul confuz că nu trebuia să mă mulţumesc cu asta.

– George, am zis încercând ca tonul meu să sugereze cât mai clar posibil acel *hai să o spunem pe şleau,* există ceva ce ar trebui să ştiu? Se petrece ceva în culise, care mă priveşte?

– De-aş şti! explodă Reilly.

Apoi, parcă se prăbuşi în sine şi rămase ca o broască strivită de maşină, uitându-se fix în gol şi tăcând. Eu îl priveam tot atât de nemişcat şi aşteptând să văd ce va urma.

În cele din urmă, întoarse privirea către mine:

– Trebuie să te întreb ceva, Duane.

– Întreabă.

– A încercat cineva să te contacteze?

Am făcut cea mai nevinovată figură de care eram în stare.

– Cine să ia contact cu mine? am întrebat la rândul meu, pentru a nu trebui neapărat să mint.

Ceea ce aş fi făcut la nevoie, dar Reilly continuă:

– Nici eu nu îmi dau seama exact. Este ceva legat de acest asasinat. Cel de marţi. Fornăi şi oftă din nou. M-au sunat puţin înainte de miezul nopţii, un agent Osborn sau aşa ceva. Tocmai voiam să mă culc; m-am dus la Langley. A avut loc una dintre acele discuţii blestemate din miez de noapte, în cele mai adânci catacombe, la care se bea cafea cu butoiul şi cândva ai sentimentul dement că se decide asupra păcii ori asupra războiului. Oricum, mi-au povestit despre bărbatul ucis aici, în Dingle. Încremeni, apoi adăugă: În hotelul în care stau acum, dacă mă gândesc bine. Fir-ar să fie!

– Ce a fost cu acel bărbat? am întrebat repede, înainte ca el să fi deviat de la subiect.

După cum îşi strivea şi îşi răsucea mâinile, se părea că, în această seară, Reilly nu prea avea intenţii bune cu ele:

– Da. Era un avocat din Frisco, implicat în multe chestiuni juridice privind drepturile omului. Harold Itsumi. Origine japoneză, părinţii au fost internaţi în timpul războiului, probabil din acest motiv. Cu câteva zile înainte de a fi venit cu avionul în Irlanda, l-a sunat pe Forrest DuBois şi s-a interesat de un proiect, *Steel Man.*

– Aha! am exclamat şi surpriza mea era doar parţial simulată.

– Cam tot aşa am reacţionat şi eu când am auzit. Şi băieţii de la National Security Agency au început să construiască. Un rahat. Reîncepu să îşi chinuie mâinile. Dacă vrei părerea mea, totul este din cauză că serviciul *Steel Security* a fost fărâmiţat. Compartimentul pentru supravegherea telefoanelor a trecut, în 1996, la NSA şi acum încet-încet rezultă că ei l-au utilizat ca un fel de grădiniţă pentru antrenamentul pentru tinerele lor elemente. Desigur că nu recunosc asta. Dar te întreb eu, ce s-ar fi întâmplat dacă noi am fi avut totul în mâinile noastre? Tipul nici nu ar fi apucat să pună receptorul în furcă şi oamenii noştri ar fi fost deja la uşa lui. Dar ce au făcut bebeluşii de la NSA? Au dormit!

– Dar de unde ştia acest Itsumi despre *Steel Man?* Să fi pălăvrăgit cineva?

Era de fapt o întrebare directă, al cărei răspuns mă interesa teribil.

– Cu privire la asta, ne-au prezentat o teorie despre care nici eu nu mai ştiu ce să cred. După ce s-au trezit şi s-au frecat la ochi, au observat că s-a întâmplat ceva ce nu ar fi trebuit să se întâmple şi au început să facă cercetări. Au percheziţionat cuibul din care zburase pasărea, ca să zic aşa. Acest Harold Isumi studiase la University of Missouri şi ei au descoperit că acesta, în ultimii doi ani, a locuit împreună cu un anume James Stewart. Care, la rândul lui, este nepotul unui anume profesor Nathaniel Stewart, care, cred eu, era încă şeful proiectului atunci când ai venit dumneata, nu?

– Era, am confirmat şi m-am gândit la Bridget, la dosarul pe care îl avea şi la scrisoarea de demisie a lui Stewart din dosar.

– Deci îţi aminteşti de el. Suplu, păr alb, semăna oarecum cu actorul Donald Sutherland. Tipul a murit în decembrie trecut, cu două zile înainte de Crăciun. Mă refer la profesor, nu la actor. Privirea lui Reilly alunecă pe podea, de parcă

acolo era totul scris într-un fel de scriere secretă în praf. Pe asta îşi construiesc acum teoria cei de la Serviciul secret. Pretind că Stewart nu a plecat din motive de vârstă, ci pentru că ar fi fost împotriva continuării proiectului. Şi, spui şi dumneata, este de crezut că, fie ca protest, fie intenţionat, pentru a zădărnici proiectul, ar fi divulgat documente secrete? O tâmpenie, dacă mă întrebi pe mine – noi dispuneam de zone de securitate, supravegheam ieşirile şi efectuam controale ca la carte; nu ar fi trecut nici măcar un şoarece, ca să nu mai vorbim de cineva care să fi ieşit cu un dosar plin cu documente sub braţ. Aşa văd ei lucrurile. Dar hai să zicem că Stewart ar fi luat ceva acuzator cu el. Dar, în loc să îi pună la treabă pe deputaţii din Congres, să zicem, el încuie totul în sertarul biroului şi vieţuieşte în pace şi linişte până îşi dă obştescul sfârşit. Nu este tocmai logic – părerea mea. Deci el moare şi la puţin timp după asta, vine nepotul să facă curat în casa bunicului, găseşte documentele, şi ce face el? Decide să le dea vechiului său coleg de facultate Harold Itsumi, avocat specializat pe problematica drepturilor omului.

– Care începe să facă anchete, ca să stabilească dacă iese ceva din chestiunea aceasta.

– Exact. Şi, când au controlat facturile telefonice ale biroului său, au constatat că acesta a sunat la numerele tuturor celor din programul *Steel Man.* Dar Forrest este singurul care mai putea fi contactat la acele numere vechi de telefon. Reilly îşi lovi cu foc dosul unei palme de al celeilalte şi continuă: Trebuie să îţi dai seama. Până săptămâna trecută, aş fi pariat că în manualul începătorului trebuie să scrie cum se procedează cu numerele de telefon atunci când persoana supravegheată se mută. Numerele rămân sub supraveghere, nu? Noi aşa făceam pe vremuri. Derivam numerele vechi în centrala noastră de supraveghere pentru urmărire automată a apelurilor cu tot dichisul. Dar compartimentul este trecut la NSA, iar

aceşti superabili eroi restituie numerele vechi societăţii de telefonie. Nu mai continuă supravegherea, nimic.

– Se ştie ce fel de documente erau?

– Nu. Îl interoghează încontinuu pe acest James Stewart, dar el contestă tot. Reilly privi gânditor în gol şi adăugă: Dar întrebarea este de unde avea acest avocat numerele de telefon?

– Şi cine l-a omorât în timp ce era aici? Unul dintre serviciile noastre secrete? am întrebat, simţind că mă aventurez pe teren minat.

Dar după toate cele auzite, puteam să risc întrebarea aceasta.

Reilly se ridică supărat:

– Pe naiba! Ei îl pierduseră! Când a fost băgat în seamă apelul telefonic primit de DuBois şi le-a venit ideea că acest Itsumi ar trebui urmărit niţel, el dispăruse demult. Ultima urmă lăsată de el este o maşină de teren închiriată la San Francisco. Tipul de la firma care a închiriat-o îşi aminteşte că Itsumi voia să ştie dacă putea restitui maşina în Texas. Şi s-au pus la pândă la casa lui Juan Gomez. Dar avocatul nu a apărut. Nici maşina nu a mai reapărut. Nu au recunoscut direct, însă, dacă Itsumi nu ar fi fost lichidat, şi acum s-ar fi întrebat pe unde o fi acesta.

Am încercat să judec situaţia.

– Dacă nu au fost oamenii noştri, cine a fost? Şi de unde ştiau de documente? La timp, m-am gândit că nu ar strica să mă arăt solidar şi am adăugat: În cazul în care ele chiar există.

– Ceva se petrece, fir-ar al dracului, dar nu îmi dau seama ce anume, murmură Reilly. Se poartă o luptă afurisită pentru competenţe şi mie nimeni nu îmi spune nimic. Aici se află câţiva de la serviciile secrete, care cercetează cazul. Nu ştiu, aţi observat ceva?

Am ridicat, nevinovat, din umeri.

– La câţi turişti se vântură permanent pe aici... aş fi avut mult de lucru să mă uit după toţi.

– Ei, da. Oricum, mă vor anunţa. Îşi privi ceasul-brăţară şi probabil socoti cam cât era ora acum la Washington, apoi zise: Cred că va trebui să telefonez. Să le stric unora duminica. Am la mine un telefon cu legătură prin satelit, adăugă el nu fără oarecare mândrie, ultima tehnologie, cu cifru şi alte chestii.

– Înţeleg.

Cu alte cuvinte, timpul rezervat vizitei se epuizase.

A mai durat până când s-a dezlipit de canapea. Aceasta nu păruse să fie chiar atât de incomodă. A mai trebuit să îşi încheie litania sfaturilor bine intenţionate pentru mine, să mai ponegrească pentru ultima dată Irlanda şi să ridice în slăvi viaţa în propria ţară, iar în final m-a asigurat că întotdeauna el a fost de părere că sunt cel mai reuşit exemplar al speciei *Steel Man,* lucru cu care ritualul luă sfârşit şi sosi momentul ca el să plece încredinţându-mă sorţii mele.

– Ce vreme căcăcioasă, mârâi el ieşind, deşi vântul mai cedase şi nu mai ploua.

După care, puterea obişnuinţei, schiţă un salut militar ducând două degete la tâmplă, se întoarse fără o vorbă şi plecă. Benzile-neon de pe tenişii lui licăreau în semiobscuritatea înserării şi la fiecare câţiva paşi îşi trecea degetele prin păr.

După ce Reilly plecă, a trebuit să aerisesc. Aerul din camera de zi era mai mult decât viciat, puţea. Am deschis fereastra, am privit afară, am inspirat izul umed şi sărat al mării şi m-am uitat după supraveghetorii mei. Trebuiau să îmi mai lase încă o zi. O zi în care să trăiesc fără să atrag atenţia şi apoi să dispar. Mă gândeam la planul lui Finnan. O mulţime de oameni vor face mutre demne de a fi văzute. Şi Reilly nu va mai trebui să ia avionul până în Irlanda.

Deci locuinţa mea arăta sărăcăcios? Nici nu puteam să îl contrazic. După această vizită a lui Reilly, camerele chiar arătau dezolant, aproape ca nişte celule de arest.

Încă o zi.

O voi revedea pe Bridget. O voi putea întreba la ce se referise mai exact ultima ei remarcă. Că o făcusem curioasă. În ce fel curioasă? Şi ce ar fi dacă curiozitatea ei ar fi satisfăcută?

Mai mult ca să îmi treacă timpul decât din suspiciune, am mai trecut o dată prin încăperi, pentru a verifica existenţa unor dispozitive de ascultare şi nu am descoperit nimic. Mi-a venit ideea că, la fel ca Reilly, aş putea şi eu să telefonez. În California, era aproximativ vremea prânzului şi ar trebui, într-o zi de duminică, să îl găsesc acasă chiar şi pe un tânăr pensionar întreprinzător ca mister Whitewater.

Am închis cu grijă fereastra, am tras perdeaua, am încuiat toate uşile din antreu şi am trecut la procedura scoaterii telefonului mobil din ascunzătoare. Nivelul de încărcare al acumulatorului acestuia era satisfăcător, chiar mai satisfăcător decât al minutelor de care mai dispuneam pe cartelă. Chiar de aş mai fi avut bani, în situaţia actuală, nu aş mai fi riscat să fac o plimbare până la benzinărie, pentru a cumpăra o nouă cartelă telefonică. Ar fi echivalat cu a afişa la fereastră textul *Sâc, nu mi-aţi găsit telefonul mobil!* Nu, trebuia să o rezolv aşa.

Am format numărul lui Gabriel. Trebuia să iau în consideraţie că probabil astfel furnizam numărul telefonului meu mobil celor care îi supravegheau lui telefonul. Dar va mai dura ceva până când aceştia să ocolească globul; în acest moment, important era ca urmăritorii *mei* să nu afle de acest telefon.

Gabriel Whitewater nu era acasă.

Am privit ecranul slab iluminat al telefonului. Numărul era corect, ora la Santa Barbara, de asemenea. Iar slujba la păsările

flamingo şi la cele douăzeci şi trei de sorturi de apă minerală se încheiase vineri seara, spusese el. Unde naiba era?

Poate păzea alte case. Poate că jobul lui includea paza şi la sfârşit de săptămână, şi noaptea. Sau poate că luase legătura cu el un alt proprietar al unei vile de vis.

Am format totuşi numărul la care vorbisem cu el ultima duminică. Dacă nu dădeam de Gabriel, poate că al lui client mă putea ajuta să îl găsesc.

– Da?

Era o voce sonoră, uşor plângăreaţă, care imediat mi-a trezit în imaginaţie următoarea imagine: bărbat palid, ochelarist, bani cu baniţa, dar care încă nu s-a culcat cu o femeie. I-am expus cât am putut de scurt ce voiam.

– Ah, da, zise el şi făcu o pauză. Sunteţi un prieten al lui Gabriel? mai întrebă el, de parcă nu îi spusesem deja asta.

– Da, am răspuns cu senzaţia că tonul meu era de nerăbdare, ceea ce nu putea fi decât de bine.

Oftă, ca şi cum i-ar fi venit foarte greu să vorbească.

– Hmm... cred că trebuie să vă spun. Gabriel a avut un accident.

La aceste vorbe, am simţit în adâncul stomacului ceva ca un implant ce nu figura în documente, ceva cu cleşti şi gheare, care, fără nici un sens, deveni activ în acest moment.

– Un accident? Ce înseamnă asta?

– Eu nu am fost de faţă. Mi-a povestit o vecină, dar este o sursă de încredere.

– Ce s-a întâmplat?

– Un autocamion. Ieri-dimineaţă. Ceea ce este ciudat este că nici un camion nu prea circulă pe aici. Şi, dacă circulă, o fac încet, din cauza maşinilor parcate. Vecina mi-a spus că Gabriel ar fi putut să se ferească, dar camionul l-a luat din plin, deoarece el înlemnise de frică. Dar eu nu ştiu dacă este aşa. I s-o fi făcut rău. Se mai văd încă pete de

sânge pe stradă, în locul în care s-a întâmplat. Deşi maşina salvării a venit incredibil de repede – de parcă ar fi aşteptat după colţ, a zis vecina –, eu cred că nu a supravieţuit unui asemenea accident.

După această convorbire telefonică, am rămas ca paralizat şi simţeam cum începea să curgă transpiraţia pe mine.

Înlemnit de frică? Gabriel, un *cyborg*? Sistemele lui ar fi trebuit să îl catapulteze într-o fracţiune de secundă la vreo patruzeci de metri distanţă, în siguranţă.

M-am sprijinit cu spinarea de perete, luptând cu o senzaţie de oroare fără de limite, resimţită ca nisipul mişcător. Gabriel mort? Călcat de un *camion?*

Mi-a revenit în memorie incidentul petrecut când mă întorceam de la Café Liteartha şi, pentru un moment, am văzut negru în faţa ochilor. Să fi fost un atentat? Putea fi vorba despre o duplicitate a evenimentelor?

Am luat lista numerelor de telefon ale celorlalţi.

Juan Gomez nu a ridicat receptorul telefonului.

Nici Forrest DuBois.

La numărul lui Jack Monroe, o voce spartă, de femeie se plânse:

– Sunt proprietara locuinţei. Am optzeci şi doi de ani şi trebuie să mă descurc acum cu toate lucrurile lui mister Monroe. Deci, dacă eraţi prieten cu el, treceţi pe aici să vedeţi dacă aveţi nevoie de ceva...

Am reuşit să mai întreb ce s-a întâmplat cu mister Monroe.

– Cred că tromboză îi spune, nu? În orice caz, un cheag de sânge. Nu înţeleg. Vineri seară, mi-a cărat cumpărăturile. Un bărbat atât de tânăr...

În timp ce ea vorbea, s-a auzit un semnal sonor şi legătura s-a întrerupt. Priveam afişajul *0,00 euro* pe ecran, presimţind că rămăsesem singurul *cyborg* în viaţă.

Înainte de toate, vezi dacă sunt indicii cu adevărat infailibile ale unei nenorociri anunţate. De cele mai multe ori, ne luptăm cu bănuielile şi ne induce în eroare zvonul referitor la cum se încheie războaiele.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 18

Mi-a trebuit ceva timp ca să îmi revin. Am lăsat deoparte telefonul devenit inutil, am strâns pumnii, am simţit cum se contractau muşchii, am tras adânc aer în piept. Îmi făcea bine. Încă eram în viaţă. Încă dispuneam de câteva posibilităţi.

Am introdus telefonul în ascunzătoare, deşi, într-un viitor previzibil, nu îi mai vedeam nici o întrebuinţare. Dar nu era nevoie să îi pun pe gânduri pe alţi eventuali intruşi.

Apoi, m-am ridicat, m-am îndreptat, mi-am mişcat omoplaţii, mi-am încordat muşchii picioarelor până când corpul meu s-a simţit bine, iar eu am trăit senzaţia invincibilităţii. Ştiam că nu corespundea realităţii, dar în clipa aceasta aveam nevoie să mă simt astfel.

Mi-am amintit ce spusese Finnan: „De cei care vă supraveghează casa trebuie să scăpaţi dumneavoastră."

Nu strica să fac un test.

M-am lăsat pe vine în faţa uşii din spate şi am început să deşurubez vergeaua de la perdea situată în partea inferioară, pe care este fixată o bucată prăfuită, teribil de demodată a materialului perdelei de pe partea interioară a uşii: un detaliu

de arhitectură interioară ce pare să fi rămas tocmai de pe vremea celui de al Doilea Război Mondial. Lucru de care sunt mândru oarecum, căci eu o fixasem, şi anume abia în anul 1995, folosind un rest de material descoperit de mine alături de alte lucruri înfiorătoare într-o cutie de pe şifonierul din dormitor.

Sarcina acestei perdele este de a ascunde eventualilor vizitatori ai locuinţei faptul că în uşă există un dispozitiv neîntâlnit în mod obişnuit la uşi. Un dispozitiv pe care tot eu l-am confecţionat. Pentru el, am avut nevoie de: cumpărarea unui ferăstrău coadă de şoarece, a mai multor balamale, ca şi a două buloane de zăvor din alamă, alături de şuruburile necesare. Am mai făcut cunoştinţă cu un meseriaş pensionar din localitate, care m-a luat cu el la târgul pentru construcţii din Tralee, într-o maşină veche, dar robustă, de care nu am putut să scap până când nu mi-am luat tot ce îmi trebuia, pe lângă care m-am ales şi cu o mulţime de sfaturi din comoara experienţei lui vaste, sfaturi de care nu aveam nevoie.

Eu îi spun „clapa pisicii", ceea ce chiar este, doar că e suficient de mare pentru un tigru adult. Era în prima perioadă în care eu, un secret de stat al Statelor Unite ale Americii personificat, trăind singur într-o ţară străină, eram chinuit de grija că, într-o zi, s-ar putea ivi necesitatea de a o tuli neobservat din casa mea. O uşă în spate nu este un început rău pentru un asemenea plan, dar, în Irlanda, casele ca a mea sunt standard, motiv pentru care, cu certitudine, urmăritorii mei rău intenţionaţi vor supraveghea şi această uşă şi vor observa când ea se deschide. De aceea, am confecţionat clapa; ea este atât de joasă, încât supravegherea ei nu este posibilă din cauza zidului grădinii şi permite deci ieşirea fără a trebui să deschid uşa.

Am pus jos perdeaua, am scos benzile adezive pe care le lipisem peste deschizătură pentru a putea să ţin sub control

costurile cu încălzirea, am deschis zăvorul şi am apăsat bucata de uşă mobilă. A balansat uşor şi, fără zgomot spre exterior şi înăuntru, a pătruns o undă de aer rece.

Rece, da. Asta era o problemă. Nu era de ajuns să părăsesc casa neremarcat, mai trebuia *să rămân* şi afară neobservat. Şi asta în epoca tehnologiei de supraveghere care, datorită intensificatorilor de lumină şi a detectorilor radiaţiei infraroşii, face din noapte zi, cu atât mai uşor cu cât mediul ambiant este mai rece.

Dar, din fericire, spărgătorilor care mi-au vizitat locuinţa nu le-a scăpat doar telefonul meu mobil. M-am dus în bucătărie, am deschis frigiderul şi din el congelatorul în care, la prima vedere, se găseau trei cutii cu pizza. Dacă cineva mai arunca o a doua privire, ştiind că o persoană ca mine nu avea nici o treabă cu pizza congelată, ar fi trebuit să constate că amintitele cutii nu făceau altceva decât să acopere o deschizătură îngustă, meşterită de mine, care ascundea cu totul altceva. Respectiv, costumul meu de camuflaj.

Am scos pachetul negru ca smoala şi rece ca gheaţa. Costumul stătuse la răcit nebăgat în seamă peste zece ani, dar, când l-am ridicat şi l-am scuturat, materialul a alunecat fără nici un zgomot şi uşor ca pana, de parcă nu ar fost nimic. Minunată era lumea materialelor moderne! Parcă ţineam în mână o umbră având forma unui costum Ninja.

Partea exterioară a costumului nu este doar de un negru profund, dar e şi dintr-un material capabil să conserve enorm de mult timp răceala. Pentru ca acela care poartă acest costum să nu îngheţe în el, partea exterioară este izolată de partea interioară; totuşi, când m-am strecurat în el, aproape că mi s-a tăiat respiraţia. Răceala paralizantă mi-a cuprins pieptul şi coapsele ca o gheară şi, când mi-am pus şi masca pe faţă, gerul mi-a muşcat obrajii şi buzele, amorţindu-le.

Din obişnuinţă, m-am privit în oglinda de pe hol. Păream dintr-o altă lume, în care fusesem târât îmbrăcat cu acest costum, într-o cursă de antrenament. Silueta reflectată era atât de neagră, încât părea decupată din lumea reală.

Din câte îmi aminteam, mai aveam la dispoziţie cam o oră. Aceasta era perioada în care învelişul exterior era capabil să reţină emisia mea de căldură la un nivel prea jos pentru a fi sesizată de aparatura de vizare în infraroşu.

O oră. Mai mult decât suficient.

M-am aşezat în genunchi în faţa clapei pentru pisică, am mai respirat încă o dată adânc şi, cu o mişcare şerpuitoare, m-am strecurat afară ca o umbră.

Mirosea a noroi de la râuleţul îngust care curgea prin spatele casei şi pe a cărui direcţie urma să fug. M-am oprit nemişcat pe linia întunecată dintre gazon şi zidul grădinii. Nimic. Cu excepţia clipocitului leneş al pârâului şi a zgomotului îndepărtat al portului, nu se mai auzea nimic. Am întors capul infinit de încet, scanând împrejurimile grad după grad cu senzorii total activaţi.

Stăteau într-o maşină oprită pe un drum de ţară, care trecea pe lângă gardul ce împrejmuia terenul firmei în părăsire de la capătul străzii mele, şi probabil erau acolo de ore întregi, capota motorului fiind deja rece. Erau doi bărbaţi care discutau şi priveau mereu către două cutii mici aflate în faţa lor, pe bordul maşinii, şi aş fi pariat că nu se uitau la nişte televizoare cu recepţie prin satelit. Un timp, i-am urmărit pe amândoi folosind cel mai mare zoom pe care mi-l oferea ochiul meu, dar nu am sesizat vreun semn de nervozitate. Nu au scos brusc armele, n-au pus mâna pe aparatele de comunicaţii radio sau ceva de acest gen, ci discutau pur şi simplu, într-o notă de plictiseală tihnită, trăgând din când în când cu ochiul la ceva aflat dincolo de volan, ce arăta ca un fel de pai pentru supt băutura din pahar.

Aş zice că nu mă observaseră.

M-am umplut de o senzaţie de triumf care mă făcu să rânjesc larg sub masca rece şi anulă senzaţia deplorabilă că eram fără nici o apărare la dispoziţia circumstanţelor şi a deciziilor altora. M-am proptit pe vârful degetelor de la picioare, am simţit vibraţiile de oţel ale amplificatorului de forţă şi m-am strecurat ca o picătură de rouă către pârâu.

Acesta curgea în linie dreaptă prin spatele şirului de case, până la şoseaua principală, pe sub care trecea printr-un tub îngust şi lung din beton, pentru a reapărea de cealaltă parte, cu o albie în cea mai mare parte năpădită de ferigi uriaşe.

Acolo mă gândeam şi eu să apar.

Umblam în patru labe prin pârâul îngust, proptindu-mă în bucăţile casante de pământ şi în pietrele ce se clătinau. În două locuri, pârâul este acoperit de construcţii: prima aparţine casei unei familii cu mulţi copii, tatăl lor plecând în fiecare dimineaţă la Killarney, la muncă, iar cea de a doua este garajul lui mister James Brannigan, cunoscut mai curând prin faptul că aici erau realizate ireproşabile împăieri de animale decât prin maşina din el, care, între timp, fusese oricum vândută. Pe sub aceste construcţii m-am târât cu respiraţia reţinută, uneori aproape de suprafaţa apei noroioase.

Apoi, tocmai când mă înarmam cu răbdare pentru a trece prin tubul cel lung, am auzit voci deasupra.

M-am retras imediat în umbră. Podul. Uitasem de micul pod pentru pietoni plasat puţin înainte de şosea. Puţin mai departe, în afara localităţii, se află un restaurant agreat de turişti, aşa că această cale pietonală este firească.

Era vorba despre o femeie şi un bărbat adânciţi într-o discuţie fără nici un sens, el cu o voce guturală, ea răspunzând zglobie şi, din fericire, ambii acordau mai puţină atenţie la ceea ce se petrecea în întunericul de sub ei, ocupaţi fiind să privească fiecare în ochii celuilalt. Am înţepenit, ceea ce nu

îmi era deloc greu în strânsoarea ca de gheaţă în care mă aflam. Să îndrăznesc să mă strecor pe sub picioarele lor? Şi dacă sesizează o mişcare cu coada ochiului? Sau dacă, într-un moment de jenă reciprocă, privesc ambii în ochii mei?

Dar ei se sărutau, aşa că am îndrăznit. Trebuie să fi fost primul lor sărut sau, în orice caz, o piatră de temelie în legătura lor, căci nu mai vedeau şi nu mai auzeau nimic, nici măcar piatra pe care am dislocat-o din cauza grabei, când eram sub ei. Fără a fi văzut, am dispărut în tubul îngust şi lung, care ducea până în inima localităţii Dingle.

Pentru aşa ceva fusesem instruit. M-am târât sute de metri prin tubul claustrofob de îngust şi am ieşit din el prin celălalt capăt, murdar de noroi şi uşurat. Ascuns după una dintre ferigile mari, am dezbrăcat costumul, l-am strâns sub forma unui pachet care va mai păstra un timp răceala, l-am ascuns, am urcat povârnişul şi am ieşit în drum ca şi cum tocmai mă uşurasem în tufişuri. Nimeni. Am privit în sus şi în jos, mi-am pus la treabă ODP-ul şi, după ce acesta nu a detectat nimic alarmant, am luat-o agale către Brennan's Hotel.

Deodată, mi se făcu teamă că voi întârzia. Aş fi vrut să aud cu cine vorbise la telefon Reilly. Aş fi vrut să ştiu ce spusese el. M-a cuprins o încordare teribilă în timp ce umblam pe străduţele înguste, trecând pe lângă pereţi uriaşi şi ferestrele luminate, cu paşi care îmi răsunau în urechi ca fiind făcuţi de o întreagă armată.

Parcarea din spatele hotelului era ca părăsită. Pe o tăbliţă cu logoul hotelului scria *Private Car Parking* şi *Guests Only.* Doar două maşini răspunseseră ofertei amplului areal; un semn clar asupra modului în care crima afectase afacerea. Ultimul etaj al clădirii era complet în întuneric, lucru valabil şi pentru majoritatea ferestrelor de la nivelurile inferioare.

Reilly ocupa mereu aceeaşi cameră: la etajul doi, camera 23, având vedere la port. Aşa cum se părea că merg afacerile hotelului, cu siguranţă că nu fusese o problemă să i se respecte preferinţa şi cu ocazia acestui scurt sejur. În orice caz, lumina era aprinsă în spatele ferestrei dincolo de care bănuiam că se află celularul conectat la satelit.

Am rămas pe aleea de acces. Lângă unul dintre cei doi stâlpi din beton, fără ornamente ai porţii se afla o cărămidă pe jumătate spartă. Am ridicat-o şi am răsucit-o în mână. Fără îndoială, era obiectul aruncat de mine din baia lui Itsumi după asasin. Am privit partea din spate a hotelului, încercând să identific fereastra respectivă, punând-o de acord cu topografia locului în care mă aflam. M-am întors şi m-am uitat la drumul pe care străinul ar fi putut fugi pentru că nu îl nimerisem bine. Acum, nu mai puteam schimba nimic. M-am împotrivit pornirii de a sfărâma cărămida în mână şi am lăsat-o să cadă în locul de unde o ridicasem.

Un bărbat cu bonetă de bucătar şi şorţ alb stătea lângă o uşă a clădirii, fuma o ţigară şi privirea îi aluneca indiferentă peste mine. Am rămas unde mă aflam şi am localizat fereastra camerei lui Reilly. Pervazul ferestrei arăta bine, din piatră masivă, care rezistase secole de-a rândul vremii irlandeze. Tencuiala nu părea a fi la fel de veche şi se fărâmiţa, poate că nici lucrarea nu fusese dintre cele mai bune, lucru ce fusese probabil şi motivul pentru care cineva fixase în zid câteva scoabe din oţel, una dintre ele fiind fixată convenabil scopului meu. Am aşteptat ca bucătarul să termine ţigara şi să intre în clădire, după care am traversat repede locul, am privit încă o dată în jur şi, deoarece mă grăbeam, ca să nu fiu văzut, am făcut un salt uriaş pe peretele din spate al hotelului.

M-am apucat cu mâna dreaptă de pervazul ferestrei şi mi-am sprijinit piciorul stâng pe scoaba din zid. Mă sprijineam

destul de bine şi cu vârful piciorului drept, aşa că am rămas nemişcat, pândind dacă mă observase cineva.

Nu a strigat nimeni, nu s-au deschis nicăieri ferestre, nimeni care să alarmeze prietenii ori familia. Aici, sus, mirosea doar puternic a bucătărie şi a gunoi. M-am îndreptat cu grijă, până când, ridicându-mă uşor peste pervaz, am putut să arunc o privire prin fereastră.

Era într-adevăr camera lui Reilly. Dar nu vorbea la telefon. Şedea pe canapea, avea lângă el aparatul de comunicaţii prin satelit şi se întreţinea cu un vizitator aflat într-un fotoliu vechi cu spătar înalt, cu spatele la mine.

Nu era lipsit de interes. M-am aplecat în faţă, am lipit de zid urechea mea îmbunătăţită tehnic şi am acordat amplificatorul.

– ... Decizia definitivă...

– ... În nici un caz, nu se permite ca DRAGON BLOOD...

– ... Nu scapă, chiar dacă este un *cyborg*...

Nu era prea simplă acordarea frecvenţelor amplificatorului ca să pot asculta discuţia din interior fără să fiu asurzit de zgomotele exterioare extrem de amplificate. Vizitatorul necunoscut vorbea mai clar decât Reilly, dar cu volum variabil, iar pasajele spuse încet erau neinteligibile, în ciuda tehnicii.

– ... Cum fac alţii, mie îmi este absolut indiferent. Eu primesc ordinele mele de la Washington şi pe acestea le execut.

– ... Ascultaţi-mă, este o mare neînţelegere. Acesta era Reilly, încet, aproape în şoaptă. Imediat ce dau de general la telefon... Urmă o secvenţă neinteligibilă, după care se auzi mai clar: Sunt băieţii mei, înţelegeţi asta. Am grijă de ei de aproape douăzeci de ani şi bag mâna în foc pentru fiecare dintre ei.

– Să nu vă ardeţi, domnule maior. Un râs respingător, după care continuă: Ştiţi cum vă spun pe la spate? Mutră de broască, sac vechi înţepenit, papa Reilly. Mai vreţi şi altele? Se distrează

pe seama pasiunii dumneavoastră pentru bluesul clasic. Sunt băieţii dumneavoastră.

– *Astea le ştiu demult,* răspunse Reilly cu o voce ce se putea auzi clar prin peretele gros de un metru, semn că îl durea sufletul.

– Şi acel medic avea radiografii ale lui Fitzgerald. O colecţie întreagă. A fost cât pe ce să ne pice urechile când am ascultat discuţia telefonică. Vreţi să afirmaţi că aţi ştiut şi asta?

Am îngheţat.

O'Shea. Bărbatul vorbea despre O'Shea. Am închis ochii, încercând să îmi amintesc când s-a întâmplat asta. O'Shea telefonase miercuri seara. Pe aparatul meu fix, pentru că telefonul mobil era ocupat. Dar eu, mare idiot, nu întrerupsesem discuţia. Fără să mă gândesc, îi cerusem să se trădeze că îmi făcuse radiografii, pecetluindu-şi astfel soarta.

Deci aşa s-au petrecut lucrurile.

Eu însumi le atrăsesem atenţia criminalilor asupra doctorului O'Shea.

Vinovat, onorată instanţă. Mă declar vinovat. Nu am tras eu, nu am făcut asta, dar eu sunt vinovat.

Cel care trage cu urechea prin perete ia cunoştinţă de propria dezonoare...

Mi-am amintit cu durere cum trăsesem cu urechea, pe vremuri, la peretele dormitorului părinţilor mei. Ciudat, nu mă mai gândisem de mulţi ani la asta, dar era adevărat, aşa făcusem. Obsesiv, panicat, urmărisem nopţi la rând certurile părinţilor mei, gândindu-mă în timpul insomniilor febrile dacă, folosindu-mă de nişte minciuni, nu i-aş fi putut face pe mama şi pe tata să se iubească şi, pe când trăgeam cu urechea, tremuram la fiecare menţionare a numelui meu. Mama mă numea când se referea la mine *fiul tău,* de parcă unicul responsabil de existenţa şi crimele mele era tata şi o spunea cu

o voce atât de dură, încât îmi îngheţa sângele în vene. Cel mai bine asculţi printr-un perete punând între el şi ureche o piesă din lemn din cutia cu cuburi; descoperisem eu însumi asta, mult înainte de a învăţa la şcoală ceva despre undele sonore şi propagarea lor.

Gândindu-mă la acele nopţi când, tremurând de frig şi de frică lângă perete, perseveram în încercarea de a ghici din fragmentele de discuţie auzite ce soartă mă aştepta, mi se pare incredibil că mai sunt în viaţă.

Am revenit cu greutate în prezent. Discuţia depăşise de mult un subiect neimportant, cum ar fi asasinarea unui medic de provincie.

– ... Mai exista o posibilitate. În definitiv, fiecare *cyborg* îşi poartă cu el peste tot propria carte tehnică în sistemul lui. Dacă cineva ar găsi o cale de a o tipări...

– ... O conspiraţie? Este absurd...

– ... Să adjudece sume enorme prin instanţă, chiar în baza unor plângeri mult mai absurde. De exemplu, profilul psihologic al lui Whitewater arată că ar fi fost receptiv la aşa ceva...

– ... Şi ce a descoperit avocatul despre DRAGON BLOOD? Şi, mai ales, cum?

Mereu această expresie-cod. M-am ridicat din nou, ţinându-mă de pervazul ferestrei cu mâna dreaptă într-o neînduplecare de oţel. Privind pe fereastră, l-am văzut pe vizitator în picioare, pregătindu-se de plecare. Pentru prima dată, putea fi văzut de la fereastră. Avea aproximativ 45 de ani, era bine antrenat, cu umeri largi, păr scurt negru şi ochi lipsiţi de orice expresie. În mână, ţinea un telefon mobil de acelaşi tip cu cele preferate de urmăritorii mei.

Îl ştiam. Era nimeni altul decât cel pe care îl urmărisem în camera lui Itsumi. Asasinul acestuia.

Ce mai aveau cei doi de discutat nu mă interesa. Văzusem destul. M-am desprins şi am aterizat în parcare fără zgomot, ca o pisică.

Ne aflăm din nou în jurul marii mese albe, pentru conferinţe, situate în marea sală albă de conferinţe în care se discută toate chestiunile importante ale proiectului, noi, cei cinci, cei mai tari bărbaţi din lume, pretorienii unei armate a viitorului formate din superoameni, şi sperăm că acesta încă nu este sfârşitul, că se va merge mai departe cu noi şi că mai există ieşire.

Este groaznic. Mai rău decât războiul. Este ziua cea mai proastă a vieţii noastre.

Exact aşa părea când reuşiserăm să depăşim cele mai riscante operaţii, acei puţini care mai rămăseserăm în viaţă, şi iată, camaradul nostru Leo Sainfeld este ucis de o defecţiune a propriilor lui sisteme.

Ne aflăm din nou în faţa unui general, de data aceasta obosit, cu chipul împietrit, un birocrat din Pentagon, şi în faţa unui medic care arată de parcă nu ar înţelege nimic din ceea ce se petrece de fapt.

– Vă pot asigura că această defecţiune ne este complet neclară, ne explică el de parcă ar crede serios că pe noi tocmai asta ne-ar linişti.

Purtătorul nostru de cuvânt este Juan Gomez. Gabriel i-a făcut semn, transmiţându-i acest rol. Juan este urmaş de emigranţi mexicani şi ştie ce înseamnă să fii considerat lipsit de drepturi. El a învăţat cât de importantă este folosirea corectă a limbii şi a învăţat bine acest lucru. Vocabularul lui impunea respect. Când vrea, poate vorbi ca un actor de teatru – în orice caz, mai bine decât oricare dintre noi. Ar fi fost un excepţional prezentator de ştiri la radio ori la televiziune.

Rolul corespundea naturii lui: când Juan îşi expune părerea, încearcă mai întâi să o facă într-un mod care îi ascunde adevăratul chip. Dar, când trebuie, lasă deoparte toate menajamentele şi devine cu adevărat neplăcut pentru interlocutor. Juan Gomez poate transforma cuvintele în arme.

Şi, când este convins că are dreptate, nu acceptă nici un compromis.

Începe prezentând punctul nostru de vedere. Medicul îi ripostează reafirmându-şi nevinovăţia. Juan reacţionează la început reţinut, dar medicul face greşeala să riposteze de sus, o încercare stupidă de a face pe semizeul în alb. La care, Juan Gomez îl demontează. Niciodată până atunci şi niciodată după aceea, nu am mai trăit un asemenea moment în care cineva este literalmente descompus cu argumente aplicate rapid, precis, ca nişte tăieturi chirurgicale. Când Juan termină, tot ce omul are în cap este pulbere şi ar fi suficientă adierea provocată de deschiderea uşii pentru a-l împrăştia pe jos. Dar uşa rămâne închisă. Sub ochii noştri, omul îşi găseşte decesul profesional.

Intervine o linişte fantomatică. Generalul a îngălbenit. Este evident că se teme că va urma el, dacă nu trece urgent la tratative. Apucă febril geanta cu documente, scoate la iveală un teanc de hârtii şi începe să explice că au fost aprobate mijloace suplimentare pentru cercetarea problemei şi pentru a evita pentru totdeauna repetarea celor întâmplate, lucru ce va fi imposibil indiferent de circumstanţe. Mijloace suplimentare în cantităţi considerabile, adaugă el şi subliniază: în cantităţi *absolut* considerabile.

Juan vrea să ştie ce înseamnă asta în mod concret.

Este în curs de recrutare o nouă echipă de constructori, explică generalul cel slab, adică oameni care nu au avut nici o legătură cu cele realizate până acum şi care vor lucra complet independent faţă de acele realizări. Aceştia vor reanaliza

întregul sistem din punctul de vedere al securităţii lui, fără prejudecăţi şi fără a lua în consideraţie costurile. Vor fi în majoritate oameni din industria spaţială, obişnuiţi cu concepte ca *fail safe* şi *worst case*. Unde va fi necesar, sistemul va fi ajustat şi făcut mai sigur prin măsuri suplimentare. Prin orice mijloace aflate la dispoziţie va fi înlăturată posibilitatea repetării unei căderi a sistemului, cum s-a întâmplat cu sergentul Leonhard Seinfeld.

– Asta înseamnă că vor fi necesare noi operaţii chirurgicale? întrebă Forrest DuBois.

Generalului îi piere glasul. Nici medicul nu spune nimic. Nici nu mai este nevoie.

Ştim că asta înseamnă.

Soarele îi încălzeşte la fel atât pe cei drepţi, cât şi pe cei nedrepţi. Adie un vânt fierbinte.

Trompeta răsună a tinichea, dar scânteiază grandios în lumina orbitoare a unei zile ce se anunţa agitată.

Stăteam în poziţie de drepţi. Sub drapel şi sub mulţimea de coroane şi flori, sicriul nu se mai distinge. Noi ştim ce se află în el. Dar majoritatea celor prezenţi nici măcar nu bănuiesc.

Şirul discursurilor mai lungi sau mai scurte nu se mai termină. Frazele sunt asemănătoare, cuvintele sunt de o seriozitate obscură, vocile vibrează de patos. Patrie. Onoare. Vitejie. Îndeplinirea obligaţiilor. Este invocat în mod repetat Dumnezeu, de parcă ar pluti în aer îndoiala că Acesta va primi la sine acest suflet.

Uniforme. Decoraţii înşirate strălucitor pe piepturi de eroi. Picături de sudoare pe frunţi, dar nimeni nu îndrăzneşte să le şteargă. Ţinută ireproşabilă, disciplină în acordarea ultimului onor camaradului căzut – asta se doreşte.

Dar unii dintre cei pe care noi îi considerăm răspunzători au vreo tainică îndoială? Se îndoiesc de umanismul lui Leo,

de existenţa sufletului acestuia? Oare mai suntem noi încă oameni? Dacă părţi din noi sunt din oţel, mai suntem umani? Dacă da, atunci care este diferenţa dintre oţel şi calciu? Între oţel şi carbon? Oţelul nu conţine, oricum, carbon? Nu sunt sigur, dar cred că am citit aşa ceva. Ce ne iau maşinăriile din umanitatea noastră? Întrebarea mi se pare greşit pusă, pentru că ea presupune deja ceva. Problema este dacă maşinăriile chiar ne lipsesc de ceva din umanitatea noastră. Chiar sunt maşinăriile capabile de aşa ceva? Eu nu cred. A redus ceva din noi calculatorul de buzunar, pentru că şi el poate socoti? Computerul? Ne este diminuată umanitatea dacă un computer poate să devină campion mondial la şah? Cum? Vom merge apoi la un pahar cu maşinăria victorioasă sau cu tragicul perdant? Oare noi nu construim maşinării tocmai din acest motiv: ca ele să poată face mai bine ceva ce putem face noi înşine? Că doar de aceea construim excavatoare, forjăm ciocane, întindem cabluri telefonice în toată lumea.

Şi, dacă maşinăriile, oasele din oţel, ochii artificiali trebuie să ne lipsească de umanitatea noastră, în ce situaţie se află cineva care are o articulaţie artificială a şoldului? Un stimulator cardiac? Un os nituit? Un aparat auditiv? Ochelari? Unde se trage linie? Dacă un om cu o inimă artificială nu mai este om, atunci ce sens are implantarea acelei inimi?

Rabinul militar o dă în psalmii rostiţi în ebraică. Nu am nici un răspuns. Nimeni nu are răspuns. Tot ce avem sunt întrebările. Şi în cel mai bun caz speranţa. Un stol de păsări ţâşneşte deasupra noastră, de parcă ar vrea să se prăbuşească în soare.

Bill Freeman este gol, ca întotdeauna când se unge, şi aşteaptă ca unguentele să se resoarbă.

– L-au bătut pe tata când era tânăr, îmi povesteşte. Eu eram pe punctul de a mă îmbrăca. El continuă: L-au bătut,

înţelegi? Cum baţi un animal. Îndemni astfel un măgar care nu vrea ori nu mai poate. Pentru că era negru. I-am văzut cicatricele, dar abia când a murit. Le-a ascuns toată viaţa. Bill arată ca un zeu din abanos. Întinde braţul, încordează bicepsul şi pielea de pe el străluceşte ca o vopsea metalică, cu tot uleiul de pe ea. Îl privesc şi nu pot să îmi iau privirea de pe scula lui în semierecţie. Care sclipeşte şi ea. Bill adaugă: Atunci, mi-am dorit prima oară să am pielea din oţel. Dintr-un blindaj de oţel, înţelegi? Bill coboară privirea către mine şi buzele i se crispează într-un zâmbet dispreţuitor: Nu, nu înţelegi, *white guy,* albule!

Mă întreb dacă înţelesesem ce se petrecea în ceilalţi. Ce îi anima. Ce îi adusese în acest loc, ce le rezervase soarta.

Mă întreb dacă am înţeles vreodată ce m-a animat pe mine. Mă refer la ce m-a animat *cu adevărat.*

Valorile indivizibile, pacea şi libertatea, aparţin comunităţii la fel cum aparţin individului. Înţeleptul cumpăneşte datorită cui i s-a atribuit uzul şi plăcerea lor, cui îi datorează faptul că o necesitate politică nu îl cheamă sub arme, în serviciu de gardă, la apărarea zidurilor cetăţii.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 19

Dimineaţa de luni se anunţa neobişnuit de rece şi de senină. În port era animaţie.

Am văzut mai întâi doar vasul. Era mare, nu puteam trece cu privirea peste el nici măcar de la fereastra bucătăriei mele – un colos din metal, vopsit în gri-militar, ticsit de antene şi emiţătoare-receptoare radar ca un pom de Crăciun şi cu un aspect ameninţător, cel puţin în micul port din Dingle. Am părăsit casa fără să îmi pese de vreunul dintre urmăritorii mei şi, mergând prin oraş, am descoperit fluturând la pupa vasului de război benzile oranj-alb-verde ale drapelului irlandez. Nava se numea *L.E. Morrigan* şi, judecând după numărul surprinzător de mare de privitori adunaţi pe cheu, nu eram singurul care nu aflase nimic despre vreo manevră a marinei irlandeze.

Dar atenţia curioşilor era doar parţial atrasă de vasul gri. Senzaţia o constituia mulţimea de poliţişti care umplea portul. Mai multe automobile albastre ale poliţiei decât se văzuseră vreodată adunate într-un loc din comitatul Kerry,

ca să nu mai vorbim de Dingle, cheuri blocate, bărbaţi în costume albe de protecţie şi cu mănuşi în mâini, care cercetau cu mişcări circumspecte fiecare centimetru pătrat din solul murdar, şi doi scafandri ce acţionau în bazinul portuar, asistaţi de o mică barcă cu vâsle, plină şi ea cu bărbaţi în uniformă.

M-am apropiat prevăzător de mulţime. Bărbaţi cu şepci de baseball trase adânc pe frunte şi femei cu baticuri bine legate comentau activitatea poliţiei cu voci serioase şi figuri grave.

Am examinat din priviri vasul cu antene. Dintr-un impuls, am activat privirea telescopică, pentru a vedea mai de aproape chipurile marinarilor. Tineri, aşa cum era de aşteptat, şi bineînţeles că nu îl cunoşteam pe nici unul dintre ei, dar, de mai multe ori, am avut impresia că văd în spatele unui hublou ori al altuia câte o uniformă americană. Ceea ce se petrecea aici nu era, evident, o manevră militară.

Am trecut mai departe. În viaţa mea existau lucruri mai urgente. De exemplu, bancomatul care îmi reţinuse cardul. Sau poşta cu pachetele mele.

– Aţi auzit? mă luă în primire Billy agitându-şi mărul lui Adam. A fost pescuit un mort în port.

– Nu mai spuneţi!

– Nimeni nu ştie cine este acesta, continuă el să mă informeze.

– Aş fi preferat să fi fost pescuit pachetul meu.

– Oh! ripostă Billy clipind iritat şi ducându-şi mâna prin părul încâlcit. Mă tem... Dispăru în încăperea din spate şi căută prin cutiile de plastic. Mi-ar fi sărit în ochi, mister Fitzgerald, strigă el de dincolo. V-aş fi sunat imediat, că aşteptaţi de atâta timp pachetul.

– Mi s-a promis că vine astăzi.

Pauză. Apoi, a revenit la ghişeu cu mâinile goale. Dădu din cap şi spuse:

– Promisiunile astea...

Am ieşit în stradă, am luat-o pe Main Street, am intrat la Brennan's Hotel, am trecut de recepţie şi am început să urc treptele fără ca doamna Brennan, complet surprinsă, să fi apucat să scoată o vorbă şi, după câteva secunde, ciocăneam la uşa încuiată a lui Reilly. Aşteptam cea mai mică motivaţie care să mă determine să o sparg.

Reilly, în pijama, cu o mască vătuită, verde-oliv, trasă pe frunte şi încă pe jumătate adormit, deschise uşa.

– Duane? Dumneata? Ce dracului...?

Am trecut pe lângă el fără să aştept să fiu invitat.

– Tocmai am trecut pe la poştă, am spus pe un ton ridicat, care produse un ecou în cameră. Acolo veneau pachetele pentru mine, îţi aminteşti? Şi astăzi ar fi trebuit să vină unul. Dar nu a venit.

Închise uşa şi îşi scoase, în fine, masca pentru somn. Pijamaua lui era de o modestie îmbucurătoare: dacă ar fi avut pe epoleţi, o floricică argintie putea fi luată drept uniformă.

– Poşta? A sosit poşta?

– A sosit.

Dibui după ceasul deşteptător de pe noptieră.

– Cât este ceasul? Pot să mai sun încă o dată, dar sunt sigur că mâine, în cel mai rău caz...

– Termină! Ştii foarte bine că nu va sosi nici un pachet. Nici nu era prevăzută trimiterea de pachete. Aşa este, nu?

Lăsă jos deşteptătorul şi se aşeză pe marginea patului.

– Este o problemă de competenţă. Asta am încercat să îţi explic. Nu îmi dau seama.

– Înţeleg. Receptorul telefonului de cameră era lângă aparat. Am adăugat: Dar cum l-a călcat pe Gabriel Whitewater un camion îţi dai seama?

Nu spuse nimic. Mă privea cu ochii tot mai mari, o privire în care se unea groaza cu presimţirea a ceea ce va urma.

– Gabriel?

Respira greu. Brusc, se făcu mic pe marginea patului monumental, din lemn maroniu lustruit.

Nu am simţit urmă de compătimire.

– Gabriel, da. Duminică dimineaţa. Iar noaptea anterioară a murit Jack, de *tromboză!* Forrest nu poate fi contactat. Nici Juan. Ce înseamnă astea, George? Ia spune-mi, ce înseamnă astea?

– Ei sunt în clinică. Juan avea de mult timp probleme cu articulaţiile...

– Ai vorbit cu ei?

– Da, sigur, eu...

– Când?

Vru să răspundă, dar nu mai zise nimic. Mă privea doar cum îl priveşte un tigru rănit pe vânător.

Am tras un scaun şi m-am aşezat în faţa lui Reilly fără intenţia de a rupe tăcerea.

– Planul există de o bună vreme, şopti el în cele din urmă. Eu m-am pronunţat cu hotărâre împotriva lui, trebuie să mă crezi, Duane. Nu am bănuit că vor pune în aplicare opţiunea pentru situaţia de urgenţă, după ce s-a întâmplat chestia cu avocatul...

– Ce plan? Uciderea *cyborgilor?*

– Lichidarea *Steel Men.* Ştergerea urmelor proiectului.

Eram bucuros că şedeam pe scaun în clipa aceea. Mi se părea că mă înghiţea abisul, o prăpastie neînchipuit de îngrozitoare. Una este să iscodeşti pentru explicarea unor teorii de

o ostilitate enigmatică, ca aceea că proprii oameni ar putea să se dea la cineva, dar este cu totul altceva să ţi se confirme o intenţie atât de oribilă. Una este ura personală, o furie interioară faţă de ceea ce este de neînţeles, o cochetărie cu o obsesie copilărească a persecuţiei, pentru a da cel puţin un sens lipsei de sens, oricât ar fi de mare grozăvia la care te gândeşti, ea rămâne totuşi un gând, un joc care nu te implică. Dar, când ţi se spune *da, aşa este,* te afli în momentul în care îţi devine clar ce presupunere monstruoasă se ţese.

Numai că, din acest moment, nu mai am de-a face cu presupuneri.

– Duane, s-au panicat. Nu ştiau cine era avocatul şi ce intenţii avea. Se gândeau că, în orice dimineaţă, putea să apară în *Washington Post* un articol uriaş. Avocatul a dispărut şi tot ce ştiu partenerii lui este că îi dăduse cineva un dosar argintiu cu o emblemă roşie, care a constituit cauza agitaţiei.

– De ce? am întrebat rănit. De ce a trebuit să fie necesară eliminarea noastră? Căci noi nu am vorbit. Am trăit înfulecând afurisitul de concentrat nutritiv şi ţinându-ne gura.

– Ei s-au gândit că cineva unul va face cauză comună cu avocatul. Te rog, Duane, uită-te ce sume imense primesc unii oameni doar pentru că nu s-au putut lăsa de fumat, ori pentru că şi-au prins un deget în cuptorul cu microunde. Ar fi putut să se încerce un proces prin care fiecăruia dintre voi să i se dea despăgubiri de un miliard de dolari.

Am sărit de pe scaun ca acţionat de un sistem de care eu nu ştiam nimic, dar era doar furie, furie pură:

– *Fuck,* George! M-am dus la fereastră, de unde se vedea portul, poliţia şi vasul. Un miliard de dolari? Ce să fac cu ei? Eu nu reuşesc să cheltuiesc nici măcar pensia mea regulamentară. Ce să fac cu un miliard de dolari? Nici zece miliarde de dolari nu îmi mai aduc înapoi intestinele.

Dădu din cap.

– Aşa vezi dumneata lucrurile. Dar Gabriel, de exemplu, vedea lucrurile altfel. Ştiu că avea nişte idei referitoare la asta. Avocatul ar fi găsit la el uşi deschise.

– Este jalnic. George, armata a mânat, în anii '50, legiuni de soldaţi pe terenurile pentru experienţe cu bomba atomică, iar jumătate din ei au murit apoi de cancer. Au expus ploilor radioactive cetăţeni americani neştiutori, pentru a cerceta cum se manifestă aceştia din punct de vedere medical. Astăzi, toţi ştiu asta, oricine poate citi aceste lucruri. Şi au existat procese pentru despăgubiri? Nu am auzit de nici un asemenea proces. Aşa că, nu îmi spune că preşedintele vrea să omoare toţi *cyborgii,* pentru că i-ar fi frică de un proces pentru despăgubiri! Este jalnic. Altceva trebuie să se ascundă în spatele acestor lucruri.

Reilly tăcea, îşi trecea mâna prin păr, se uita scurt la mine, pentru ca apoi să privească în gol şi nu mai înceta să îşi tot treacă mâna prin păr. Era un moment absolut îngrozitor. Era momentul care mă făcea să presupun că adevărul era şi mai înfiorător decât îl putea concepe fantezia mea.

– Există ceva despre care dumneata nu ştii nimic, spuse Reilly.

Oare a spus-o cu adevărat ori îmi jucau nervii mei suprasolicitaţi o festă? Auzeam o voce ce părea a fi a lui, dar nu aş fi jurat că aşa era.

Cred că am ripostat cumva, dar nu mai ştiu cum. Se poate să fi scos doar un sunet nearticulat.

Dar îmi amintesc că, în acea clipă, un nor greu a obturat soarele şi luminozitatea dimineţii parcă a fost decuplată. Nuanţa închisă de maro a mobilei şi verdele-galben al păturilor, pernelor, draperiilor şi tapetului s-au contopit în culisele de teatru ale unei păduri fermecate.

Vocea lui Reilly a devenit un murmur chinuit:

– S-a renunţat atunci la proiectul *Steel Man,* dar nu şi la ideea creării soldatului perfect. De un timp se fac noi încercări. De această dată, pe cale genetică. Sunt create aşa-zisele *himere,* oameni care dispun de anumite calităţi ale fiarelor – puterea unui urs, mobilitatea panterei, capacitatea de rezistenţă a unui păianjen şi aşa mai departe. Încă înainte de a continua, am ştiut ce va spune: Proiectul este în curs sub denumirea de *Dragon Blood.*

Brusc, bateria atomică din bazinul meu deveni insuportabil de grea. M-am târât înapoi pe scaun.

– Deci tot aia, încă o dată?

– Au învăţat din greşelile noastre. De data aceasta nu se mai face nimic la repezeală. Au loc deja primele încercări, dar va mai trece un timp până când vor apărea rezultatele. În mod natural. Un om are nevoie de optsprezece ani pentru a ajunge la maturitate. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca pijamalei şi adăugă: Iar acest proiect, Duane, este protejat prin toate mijloacele. Este o chestiune de siguranţă naţională.

– Şi ce legătură are cu noi, cu *Steel Man?*

Reilly râse, dar râsul lipsit de veselie se frânse în tuse:

– Nu te poţi gândi singur? Dacă presupunem că pe undeva răsuflă faptul că a existat un proiect *Steel Man,* care vor fi urmările? Congresul va institui o comisie de anchetă. Vor fi interogaţi oameni, colaboratorii de atunci, dintre care unii lucrează acum la *Dragon Blood.* Existenţa acestui proiect nu va mai fi un secret. Îţi poţi imagina ce vor spune senatorii despre faptul că nu au fost consultaţi în legătură cu cele două proiecte. Acest lucru nu va fi permis. Nici măcar în ce priveşte un proiect pus în practică de atâta timp.

Care, în plus, încalcă toate acordurile internaţionale prin însăşi concepţia lui. Am înţeles. Nu aveam nici cea mai mică idee despre cum să se dorească înlăturarea tuturor urmelor unui proiect în valoare de miliarde, care a durat ani de zile şi

la care au lucrat sute de oameni, dar am înţeles că eu şi ceilalţi *cyborgi* îi eram întrucâtva probe vii. Pot fi distruse documente, pot fi şterse înregistrări, pot fi intimidaţi ori cumpăraţi martorii, dar, atât timp cât există cinci bărbaţi pe care este suficient să îi pui în faţa unui aparat Röentgen pentru a dovedi incredibilul, orice alte măsuri sunt inutile.

– De cât timp ştii despre *Dragon Blood?* am întrebat.

– De ieri-seară.

O chestiune interesantă ar fi fost de unde cunoştea Harold Itsumi această denumire. Ar fi fost o întrebare pe care nu o puteam pune fără să recunosc că văzusem dosarul dispărut.

– George, mă tem că eşti implicat, am spus, în loc de a pune întrebarea. Dacă ei elimină cu adevărat grupul de la *Steel Man,* vei suferi... *un accident,* la fel ca Gabriel şi ceilalţi.

Reilly mă privi apatic. În timpul vizitei pe care mi-o făcuse duminică seara, păruse doar tensionat şi prost dispus; acum arăta precum cineva care îşi vede întreaga viaţă năruindu-i-se.

– Ştiu, zise în cele din urmă, ca şi cum cu asta s-ar fi spus totul.

– Şi?

Se ridică cu mare greutate, de parcă, în ultimele minute, şi-ar fi dublat greutatea, şi se duse la biroul unde se afla geanta cu telefonul mobil. Deasupra atârna o oglindă cu ramă aurie.

– Este viaţa mea, spuse el privindu-se în oglindă. Ce să fac? Am depus un jurământ în faţa drapelului, am jurat pe Constituţia Statelor Unite. Am jurat să îmi dau viaţa, dacă asta slujeşte patriei. Să mor dacă preşedintele ales legal ordonă asta. Asta este viaţa mea, Duane.

Pentru un moment, am bănuit că totul ar fi un joc regizat, în care Reilly avea sarcina de a mă determina să cedez. De a

orna cu patriotism şi idealuri sublime banalul fapt că un comando de agenţi aştepta ordinul de a mă omorî.

Totuşi, dacă Reilly ar fi fost un actor atât de bun, nu ar fi călcat în străchini atâţia ani la rând, atât de penibil. Nu, de fapt, vorbea cu el însuşi.

– George, toate acestea nu au nimic comun cu fidelitatea faţă de Constituţie. Este doar un joc murdar al Serviciilor secrete, altceva nimic.

– Aşa este. Se întoarse către mine: De altfel, ai dreptate.

În condiţii normale, îţi face plăcere să auzi că ai dreptate, dar, în clipa aceasta, aş fi putut renunţa la asta:

– Eu? Cu ce?

– Oamenii noştri au fost cei care l-au căsăpit pe Itsumi.

Nu îmi spunea nimic nou, dar am lăsat-o aşa, simulând neîncrederea şi indignarea. Însă am băgat de seamă că era ceva ciudat în chestiunea asta, dacă mă gândeam la ce îmi spusese Reilly aseară.

– Dar asta înseamnă că ei au ştiut tot timpul unde se află acesta. Că nu i-au luat urma abia la vestea asasinării lui.

Reilly confirmă.

– În realitate, ştiau din ultima duminică faptul că Itsumi este aici. Şi, imediat ce au aflat, au trimis un comando.

Mă întrebam dacă nu cumva Reilly relatase şi ce rol jucasem eu în toată povestea.

– Din ultima duminică...? am repetat ca un ecou, părându-mi-se că ceva îmi scăpa.

– Ştiau de tine, Duane.

De data asta, nu a mai fost nevoie să mimez surpriza.

– De mine? Am rămas cu gura căscată şi am clătinat uluit din cap şi am adăugat: Nu are sens. În ultima duminică nici măcar nu ştiam că exista acest avocat.

– Dar ai vorbit la telefon cu Gabriel Whitewater şi i-ai relatat că te urmăreşte un asiatic.

– Cum?

Privirea pe care mi-a aruncat-o Reilly era umbrită de durere.

– Un tip din comando a fost aseară la mine. Mi-a dat să ascult înregistrarea.

– O înregistrare?

Era imposibil. Cum să fie posibil? Vorbisem pe un circuit despre care nimeni nu ar fi trebuit să ştie...

– Ai încercat să stabileşti o legătură mai sigură, continuă Reilly pe un ton din care răzbătea regretul. Un truc cu telefonul dumitale mobil şi o conexiune privată în vecinătatea lui Whitewater, al cărei număr ţi l-a dat codificat. Reilly era profund dezamăgit. Dezamăgit de faptul că băieţii lui erau în stare de asemenea trucuri. Apoi, continuă: Ghinionul a fost că, la centrul de interceptare din Santa Barbara, era un pasionat de computere care, în zece minute a activat un program care să îi prezinte toate combinaţiile de numere telefonice cu datele respective şi pe care le-a confruntat cu cartea de telefoane. Erau posibile o sută de numere, dintre care patruzeci şi trei existau instalate. Când l-ai sunat a doua oară pe Gabriel, toate cele patruzeci şi trei erau deja interceptate.

Deci îmi lăsaseră intenţionat telefonul mobil. Pentru că îi interesa pe cine voi mai suna.

– Nu ai raportat nimic despre asta, Duane, zise Reilly. De aceea, te-au suspectat că vrei să cooperezi cu Itsumi. Reilly mă privi cu ochi injectaţi şi continuă: Nu vei scăpa de ei, Duane! Controlează tot oraşul. În toate punctele de ieşire sunt maşini cu radare şi aparatură pentru infraroşu. Casa îţi este supravegheată. Aşteaptă până când vei fi atât de slăbit, încât să te poată sălta fără vâlvă.

– Dar pentru ce, Dumnezeule? De ce atât efort? De ce nu trimit pur şi simplu un absolvent 8541, care să-mi tragă scurt şi nedureros un proiectil CCI-Stinger în scăfârlie?

– Nu ştiu. Poate pentru că ne aflăm în străinătate. Se încearcă să se procedeze discret.

– Asta înseamnă discret? Duzini de agenţi care asediază un oraş întreg?

Ridică neputincios din umeri.

– Nu ştiu, Duane. Ştiu doar că au indicaţii exprese să nu îţi facă nimic. Expres, şi de al naibii de sus.

Asta m-a uimit fără măsură. Pe Gabriel îl striviseră fără să şovăie. Cum procedaseră cu Jack Monroe nu ştiam, dar cu siguranţă că nu fuseseră gingaşi.

– Poftim? Cum aşa?

– Atâta timp cât nu încalci obligaţia de menţinere a secretului, nu devii violent, şi aşa mai departe.

– Şi stau aici, şi crăp de foame.

– Nu îţi pot procura alte concentrate, acesta este adevărul. Puse mâna lui cărnoasă pe geanta cu telefonul. Dar un lucru am reuşit. Dacă merge ceea ce mi s-a promis. O navă de-a noastră, *USS Rushmore,* din Cadiz, Spania, se află în marş, într-o misiune NATO. Face un ocol şi mâine-seară intră în apele teritoriale irlandeze.

Atâta pagubă.

– Şi ce-i cu asta? Purtăm război cu propriul nostru serviciu secret?

– Are una dintre acele noi bărci uşoare pentru debarcare, LCNT, cu aripi subacvatice. Ne va lua pe noi. Marţi seară, la ora opt, la cheul exterior. Vin, ne iau la bord şi pleacă înainte să înţeleagă cineva ce se întâmplă.

– Şi pe urmă?

El ezită. O ezitare care spunea tot.

– Cel puţin, suntem printre oamenii noştri. Marinari, Duane. Vom găsi o soluţie, crede-mă.

– Am mai curând senzaţia că, la bordul acestei bărci, sunt o oaie care merge pe propriile picioare la abator.

– Este tot ce îţi pot oferi. Va trebui să ai încredere în mine pentru ultima dată.

L-am privit şi am remarcat că, în timpul acesta, îmi treceau prea multe prin cap, pentru a mai fi în stare să continui discuţia.

– Trebuie să mă gândesc la asta. Este bine dacă sun la telefon mâine?

– De fapt, trebuie să fii punctual mâine-seară la cheu.

– Totuşi, vă voi suna.

Am plecat ferm hotărât să nu îmi închei amărâta mea viaţă printr-o moarte amărâtă.

Aprilie 1991. Războiul din Golf se încheiase de peste o lună, am învins, Kuweitul este eliberat. Ni s-a permis din nou accesul la televizor şi urmărim reportaje. URSS îşi retrage trupele din Polonia, în total 50 000 de oameni. Comentariile corespondenţilor vorbesc de distrugeri, tulburări, descompunere. Lumea se transformă într-un ritm uluitor.

Şi proiectul *Steel Man* este în descompunere. Trei laboratoare au fost golite şi închise; prin ochiurile de geam se văd doar încăperi goale, întunecoase. Oficial, este vorba despre o restructurare planificată cu mult timp în urmă, dar te întrebi de ce sunt luate până şi tuburile de neon din tavan.

Ni se fac doar mici operaţii, despre care se spune că sunt măsuri pentru excluderea unei cedări de sistem, ca în cazul lui Leo Seinfeld. Însă impresia noastră este că fiecare om de ştiinţă face mai mult ori mai puţin ce îi trece prin cap. Anunţurile pentru sălile de operaţii se fac cu puţin timp înainte, uneori doar cu o seară înainte, şi deseori sunt, surprinzător,

contramandate. Pentru prima oară după doi ani există zile în care nu avem nimic de făcut. Nu mai există o planificare a antrenamentelor, deşi când şi când se anunţă reintroducerea lor în curând. Larry Robinson, care oficial încă mai conduce proiectul, străluceşte prin absenţă; reţinut, chipurile, de probleme urgente la Washington. Vorbeşte zilnic la telefon cu conducătorii ştiinţifici ai diverselor compartimente, aşa ni se spune.

În bază sunt tot mai puţini oameni. Când, într-o zi, trec prin cantina personalului, remarc faptul că sala a fost înjumătăţită printr-un perete provizoriu.

Întorcându-mă de la Brennan's Hotel, cam pe dealul de la Greany's Fish & Chips, opreşte pe neaşteptate o maşină lângă mine. Prin geamul portierei din faţă, care tocmai este coborât, privesc direct în ochii de bronz ai inspectorului Eugene Pinebrook.

– Bună ziua, mister Fitzgerald, spune acesta cu o voce obosită, aveţi timp un moment?

Oftez şi confirm. Inspectorul îi cere şoferului să meargă ceva mai departe, până într-un loc unde să nu blocheze circulaţia.

– Aţi auzit poate că s-a săvârşit o a treia crimă? întrebă el după ce se extrase din maşină cu câteva mişcări obosite.

Am dat afirmativ din cap.

– Mi-a spus Billy, de la poştă.

– Din nou, un american. Un anume Victor Savannah, cel puţin conform documentelor pe care le-am găsit la el. Era mort în bazinul portuar, dar nu se înecase. Făcu un semn unui tânăr care avea grijă, pe locul din spate, de o cutie cu documente şi care scoase din ea un plic şi i-l aduse. Aruncaţi o privire asupra lui şi spuneţi-mi dacă l-aţi mai întâlnit pe acest om.

Am remarcat că nu mă chestiona asupra unui alibi pentru noaptea trecută. Ca şi cum cineva l-ar fi asigurat credibil că, din după-amiaza zilei de duminică, nu mai părăsisem casa. Interesante aceste conexiuni!

Am luat plicul întins de el, am scos fotografia format mare şi am privit-o.

Fără prea mare mirare, am înregistrat că fotografia îl reprezenta pe bărbatul care fusese la Reilly aseară. Mort fiind, trăsăturile feţei lui exprimau o mirare incredibilă.

– Nu îl cunosc, am spus şi am reintrodus fotografia în plicul pe care i l-am restituit.

Pinebrook ezită să îl ia:

– Nu l-aţi văzut niciodată? Aici, în oraş, ori în altă parte?

– Nu. Am lăsat plicul să cadă prin fereastra deschisă a maşinii, pe locul de lângă şofer. Periculos loc, mai nou, acest Dingle. Trei morţi într-o săptămână. Începi să te întrebi dacă nu ar fi mai bine să o întinzi de aici.

Înţeleptul este insensibil la orice nedreptate. De aceea nu are nici o importanţă câte săgeţi sunt îndreptate către el, căci nici una dintre ele nu îl va răni.

Seneca, DE CONSTANTIA

CAPITOLUL 20

Până seara, nimeni nu a mai avut nimic cu mine. Am aşteptat să se întunece, apoi am mâncat conţinutul ultimei cutii cu concentrat nutritiv. Am făcut-o mai târziu, în primul rând pentru că, până una-alta, era ultima mea hrană şi apoi tot nu aveam ce face în restul serii decât să aştept.

Lucru pe care l-am făcut în camera de zi. Stăteam pe canapea, scriam pentru mine şi luptam cu pornirea de a trage perdelele de la ferestre şi a cerceta ce mai era pe afară. Brusc, m-a cuprins grija că ei ar putea, tocmai în seara aceasta, să renunţe la enigmatica lor inactivitate şi să trimită o unitate SWAT (Special Weapons and Tactics) de o sută de oameni, care să asalteze casa. Aşteptam, atent la toate zgomotele – foşnetul îndepărtat al mării în golf, motoreta celui mai în vârstă vecin care locuia la două case de mine, un oblon care se lovea de ramă – şi, când sosi timpul, m-am prefăcut că mă duc să mă culc, ca în orice altă seară. Sting lumina din camera de zi. O aprind pe cea din bucătărie. Datorită perdelei netrase, obiectivul se vede clar că bea un pahar de apă de la robinet. Sting lumina din bucătărie, o aprind în baie. Sting lumina din hol. Sting lumina din dormitor, mai arde doar veioza de pe noptieră şi, în

cele din urmă, după vreo cinci minute, obiectivul se culcă. Nu se petrece nimic deosebit.

Nu mă paşte pericolul de a adormi din nebăgare de seamă. Vibrând în interior, mă întind îmbrăcat în pat, privesc în tavan şi mă gândesc când vor sesiza cei care mă supraveghează că nu mai sunt aici. Când li se va părea ciudat că nu ies din casă. Trag puţin şi cu mare atenţie perdeaua din camera de zi; noaptea nu se observă, dar dimineaţa vor concluziona că mă trezisem şi, pentru că în ultimele zile ieşisem de câteva ori târziu din casă, cu ceva noroc, nu se vor alarma până după prânz, când eu voi fi deja departe.

Era ceva realizabil. Mai rămânea să treacă ziua de marţi, iar miercuri... Nu ştiam nici măcar când începea congresul de la Dublin. Dimineaţa? Sau abia spre seară? Habar nu aveam. Probabil că nici nu puteai intra acolo aşa de simplu. Dar asta o va rezolva fără îndoială Finnan, nu era un motiv de îngrijorare pentru mine. Singurul lucru de care trebuia să am grijă era să ajung la timp la locul de întâlnire stabilit.

Stăteam şi priveam în întuneric. Străduindu-mă să nu mă mai gândesc la ce mă aştepta, mi-am dat seama că tot ceea ce intenţionam să facem nu era decât o încercare de a îngenunchea Statele Unite ale Americii. De o parte, trei muritori obişnuiţi – bine, unul dintre ei nu tocmai obişnuit, dar totuşi muritor –, de cealaltă parte, cea mai mare putere militară, politică şi economică de pe această planetă. Şi tot ce puteam opune armatelor de blindate, bombardierelor cu rază mare de acţiune şi submarinelor atomice erau argumente şi speranţa într-o publicitate dezarmantă. Imaginea acestei confruntări inegale de forţe îmi provoca crampe ciudate în stomac; de mai multe ori, fusesem convins că se va întâmpla: bateria nucleară va fi mâncată de rugină şi o substanţă extrem de radioactivă, de o compoziţie secretă, se va scurge în abdomenul meu.

Nu mă mai gândesc la asta. Cel mai bine este să nu mă mai gândesc pur şi simplu. Nu mai era nimic de planificat, nimic de cumpănit, nimic. Erau lucruri hotărâte, ce vor pune capăt, indiferent cum, vieţii pe care o dusesem până în această noapte. Nu mai era loc de răzgândit.

Am mai luat o dată hotărârea de a-mi schimba radical viaţa, şi anume în 1994, când am primit vestea morţii doamnei Magilly, chiriaşa casei din Irlanda, casă care îmi aparţinea. Contrar recomandărilor şefului meu, maiorul Reilly, foarte îngrijorat de apropiata lui avansare în grad, m-am adresat în scris forului din Ministerul Apărării competent pentru pensionarea înainte de limită, am fost invitat la Washington pentru o discuţie şi am primit aprobarea scrisă de a mă stabili în Irlanda.

Am mai petrecut peste un an în Steel Man Hospital, aşteptând cu mai mult ori mai puţin rost deciziile noii conduceri a proiectului. Au existat discuţii cu fiecare în parte asupra modului în care ne dorim viitorul. Dar cam tot ce ne-am dorit a fost respins. Noi am zis că ne-ar face plăcere să activăm în domeniul în care fuseserăm formaţi. *No chance,* ni s-a răspuns. Nici nu se punea problema revenirii în rândul forţelor armate regulate. Chestiune de păstrarea secretului. În cele din urmă, s-a decis oprirea proiectului şi pensionarea noastră. Ordin de la preşedintele Bush personal.

În câteva zile s-au stins toate luminile în bază. Am fost scoşi de acolo, ni s-a permis să ne luăm rămas-bun unul de la altul într-o parcare din afara oraşului, sacii noştri de marinari au fost încărcaţi în maşini special destinate, câte una pentru fiecare. Nimeni nu ştia încotro plecau ceilalţi. Pe mine, m-au dus în apropiere de Chicago, într-o mică localitate adormită, cu numele de Auguria, unde am fost cazat într-o pensiune administrată se pare de unul dintre serviciile noastre

secrete. Am trăit un timp aici, fără să am cea mai mică idee despre ce trebuia să fac. Mă simţeam ca un gunoi de care te descotoroseşti. Şi nici nu puteam măcar să mă îmbăt! Scrisoarea angajatului imobiliar care se interesa dacă putea închiria casa a căzut la ţanc.

Mutarea a fost simplă. Practic, nu posedam nimic, iar Reilly a trebuit să îmi organizeze călătoria, căci, din cauza implanturilor, un zbor cu aparatele unor linii aeriene normale era exclus. Am ajuns la Shannon cu un transport militar şi la Dingle cu maşina unei firme de transport. Apoi, săptămâni de-a rândul, m-am învârtit în zonă. Era incredibil. Parcă nervii mei încetaseră să se mai tensioneze aici, în Irlanda.

Trecură două ore nesfârşite, trecu şi miezul nopţii şi, în sfârşit, veni timpul să acţionez. Când am trecut pe *Zero Noise Mode,* a trebuit să îmi înăbuş un suspin de uşurare care ar fi fost probabil auzit de jur-împrejur. Am alunecat din pat fără nici un zgomot, m-am strecurat prin hol şi mi-am scos costumul de camuflaj din congelatorul frigiderului. Prevăzător, mă gândisem încă de aseară să deşurubez becul pentru iluminatul interior al frigiderului şi, cu o lovitură bruscă în soclu, i-am redat, după un lung serviciu credincios, binemeritata izbăvire, aşa că în încăpere nu pătrunse o trădătoare rază de lumină nici măcar pentru o clipă.

De data asta, m-am simţit bine îmbrăcând materialul rece: mi se liniştiră nervii care parcă ardeau cu flacără. Era bine să simt unde se termina corpul meu şi începea lumea. Şi, mai ales, îmi făcea bine să acţionez.

După ce am deschis clapa din uşa din spatele casei, am mai privit o dată în jur. Acesta fusese, aşadar, căminul meu ani mulţi şi liniştiţi. De când ei pătrunseseră în casă, nu mă mai simţisem bine, totuşi mă cuprinse nostalgia gândin-

du-mă că părăseam aceste încăperi. Am să le mai revăd vreodată? Simţeam că nu.

Mai bine nu mă mai gândeam la asta. Trebuia să acţionez. Mă strecor afară, în noaptea rece, invizibil, o umbră neagră pe un fond negru, o reptilă cu sânge rece, fără nici un zgomot, datorită încheieturilor bine unse şi unui mod de mişcare controlat de maşinării, pe care le datorez în cele din urmă exact acelora de care acum voiam să scap.

Această a doua oară, drumul îmi era deja cunoscut. Lipsit de orice zgomot, ca o umbră, m-am furişat de-a lungul canalului şi pe sub cele două construcţii. La ora asta târzie nu îi mai trecea nimănui prin cap să stea pe podul pentru pietoni şi chiar în oraş era o linişte neobişnuită. Am dezbrăcat totuşi costumul de camuflaj înainte de a părăsi albia pârâului şi a urca pe drum; un costum total negru nu te mai camuflează atunci când mergi noaptea pe străzi. Mai bine, mergi cu paşi uşor acceleraţi şi îmbrăcat ca toată lumea. Costumul îl purtam sub braţ, strâns într-un pachet surprinzător de mic; nu trebuia să las vreo urmă. Să-şi bată ei capul încercând să afle cum dispărusem de acasă.

Am evitat străzile prin care se ieşea din Dingle şi m-am strecurat pe lângă ziduri şi case. Nu aveam nici un motiv să mă îndoiesc de faptul că o maşină cu senzorii porniţi putea pândi din orice arteră de ieşire din oraş. Cu excepţia mea, nu mai era nimeni pe drumuri, asta însemnând că nu era nici vreunul dintre urmăritorii mei. Nu bănuiau nimic. Moţăiau în maşini şi prin punctele fixe, liniştiţi de mesajele fără îndoială uniforme primite de la grupa care îmi supraveghea casa, crezând că încă dorm în patul meu.

Dingle este un oraş deosebit de izolat în sine, dar cu totul altfel decât un campus de închisoare. Are chiar şi în interiorul lui pajişti mari, neîngrădite, iar puţinele străzi nu se întind de la un capăt la altul. Locul indicat de Finnan era totuşi deosebit

de potrivit pentru o dispariţie neobservată: trebuia să trec doar printre două clădiri, un depozit şi un atelier de reparaţii auto, şi să escaladez o împrejmuire cu înălţimea dublă faţă de cea a unui om, să ajung pe un drum îngust, limitat pe ambele părţi de ziduri de piatră caracteristice Irlandei, care urca abrupt. Mirosea a lână şi a gunoi; probabil că acest drum era folosit în special de oi şi chiar călcam pe alocuri pe excrementele lor mici şi negre. Ei, şi! Respiram liber urcând drumul ce părea că duce direct în vârful lui Mount Brandon, care se profila negru şi uriaş în faţa mea. Luna, ca o seceră subţire, licărea printre petice de nori, furnizând puţină lumină, din care aparatul meu pentru vedere nocturnă ţesea o imagine verzuie, numai muntele se sustrăgea acestui spectacol.

În anii care trecuseră, citisem multe despre peninsula Dingle şi istoria ei, şi nu în ultimul rând pentru că, în biblioteca oraşului, literatura respectivă constituia un punct central ce nu putea fi evitat şi, cu toate că nu am vizitat niciodată siturile arheologice, când urcam muntele, îmi dădeam seama clar că mă apropiam de o zonă care odată fusese un leagăn al creştinătăţii. În secolul al V-lea şi până în secolul al VIII-lea, în Kilmalkedar, la nord-est de Ballyferriter, s-a dezvoltat acea cultură în care îşi aveau originea misionarii irlandezi care mai târziu, neobosiţi şi fără număr, au cutreierat Europa, creştinând-o. Pe câţiva kilometri pătraţi se găsesc mai multe cruci din piatră, bine păstrate, oratorii în formă de stup şi ruine de biserici din epoca fierului decât oriunde în altă parte. Drumul pe care fugeam va da cândva în Saints' Road, cărarea sfinţilor şi pelerinilor care, de mai bine de o mie de ani, urca către vârful lui Mount Brandon, odată una dintre rutele de pelerinaj cele mai importante ale Occidentului.

Deodată, am simţit că nu mai am răbdare. În definitiv, şi pe mine mă aştepta acolo sus un fel de mântuire. Am trecut pe un pas alergător susţinut mecanic, care pe un observator obiectiv

ar fi puţin spus că doar l-ar fi surprins. Dar un astfel de observator nu exista. Într-o singurătate grandioasă, alergam prin pajişti în pantă urcătoare, săream peste ziduri ce-mi ajungeau până la coapse, pe munte în sus, înfruntând un vânt ce bătea dinspre ţărm, care îmi încurca părul şi aducea miros de iarbă umedă şi de ceaţă, alergam fără să privesc în jur, lăsând în urmă oraşul care îmi fusese casă.

A pleca pentru a nu mai reveni părea să fie o temă centrală a familiei mele. După moartea părinţilor, nu m-am mai întors niciodată în Boston. Tatăl meu a plecat din Irlanda şi, deşi când şi când spunea că va reveni să îşi viziteze oraşul natal, nu a făcut-o niciodată. Iar mama ne-a părăsit, pentru a nu se mai întoarce niciodată, nici măcar pentru cinci minute sau pentru a-şi lua lucrurile, ori pentru a se certa cu tata.

Cea mai mare parte a amintirilor mele este neclară, vagă şi aveam nevoie de efort şi de timp ca să îmi amintesc amănunte. Totuşi, câteva scene sunt permanent prezente, clare şi foarte colorate, cum sunt acele reclame iluminate din spate, care se găsesc câteodată în gări ori în aeroporturi. Una dintre ele este următoarea: „Vin seara acasă!“ Am şapte ani şi sunt plin de praf, pentru că toată după-amiaza ne-am jucat într-un şantier unde nu se mai lucra de câteva săptămâni, un teren minunat de joacă, dar bineînţeles interzis. Trag după mine uşa de la intrare şi sper să reuşesc să mă strecor sus, fără ca mama să observe, dar în bucătărie nu este mama, ci tata. Stă lângă aragaz şi prepară fripturi. Pe masă sunt două farfurii, pahare mari, o sticlă mare de cola, două sticle cu sos pentru friptură, şi o cutie din plastic, cu salată. Miroase a friptură şi a cartofi prăjiţi. Mă opresc, pentru că nu l-am mai văzut niciodată pe tata la aragaz. *Du-te să te speli* – îmi spune cu un surâs ciudat. *Astăzi, avem o seară între bărbaţi.*

În timpul mesei, se interesează mereu dacă îmi place, de parcă nu m-ar crede când dau din cap mestecând cu entuziasm.

Apoi, îmi spune că mama a plecat *pentru un timp* şi că acum ne gospodărim ca între bărbaţi, şi trebuie să o scoatem la capăt amândoi, lucru pentru care trebuie să îl sprijin ca totul să reuşească. Sună grozav cum o spune el. În încheiere, adaugă: *Este posibil să fie pentru totdeauna.*

Nu mai ştiu ce am spus eu. Mai ştiu doar că, în acea seară, am avut voie să rămân treaz cât am vrut. Am vrut să fie aşa pentru totdeauna; am avut senzaţia că tata voia asta când stăteam seara cu el în cameră. Şi îmi amintesc că, în acea seară, am avut voie să urmăresc la televizor primul episod din *The Six Million Dollar Man.*

Aşa cum am spus, mama a plecat şi nu s-a mai întors. A durat până când să mă obişnuiesc cu asta, dar de fapt nu mai ştiu cum mi-a mers atunci. Peste amintirile mele s-a aşternut un fel de pâclă prin care pătrundeau doar două lumini: serialul de televiziune despre *bărbatul fortificat bionic* şi uimirea trezită de priceperea cu care gătea tata.

Când aveam şaptesprezece ani, am vizitat-o pe mama. O revedeam pentru prima şi ultima dată. A fost groaznic de penibil. Ea trăia la New York, lucra la o firmă de asigurări şi părea la fel de nefericită cum mi-o aminteam. Cel mai rău a fost că practic nu aveam să ne spunem nimic unul altuia. Am fost să mâncăm la un restaurant italian, unde am fost aşezaţi la o masă aflată la stradă, am primit câte o pizza prea grasă şi prea rece, iar acolo am petrecut o oră nesfârşită conversând despre mai nimic. Cum mergeam cu şcoala. Ce voiam să fac după ce terminam şcoala. Am răspuns că mă gândeam să intru în armată, la care ea ridicat doar din sprâncene şi a spus: „Ah!“ Altceva nimic. A vorbit îndeosebi despre munca ei, pe care mi-a descris-o în cele mai mici amănunte. Era scundă, mult mai scundă decât o păstrasem eu în memorie, şi îşi ţinea geanta mare lipită permanent de corp,

chiar şi în timp ce mânca. De parcă ar fi fost jefuită de cel puţin o sută de ori.

Locuia într-o garsonieră din Eastside, într-o clădire înaltă, veche, unde am mai băut o cafea. De la unica fereastră a locuinţei se vedea mai cu seamă Brooklyn Bridge şi trenurile urbane zgomotoase. Ceştile de cafea aveau pe ele logoul unei firme de asigurări, dar era al unei alte firme decât cea la care lucra ea. În timp ce şedeam bând cafea şi nemaiştiind despre ce să mai vorbim, ea zise brusc:

– Eu am vrut întotdeauna să vin la New York. La căsătoria noastră, tatăl tău a promis că ne vom muta într-o zi acolo. Dar el niciodată nu a făcut nici cel mai mic pas în acest sens. Fusese doar o minciună, bărbaţii mint mereu ca să sucească femeilor capul. Se gândise că am să-mi scot din cap ideea aceasta. Pur şi simplu, *a trebuit* să plec, altfel nu aş fi ajuns în viaţa mea la New York. Înţelegi?

A spus-o de parcă tot timpul aşteptase o ocazie pentru asta ori de parcă şi-ar fi făcut curaj. În orice caz, a spus-o atât de neaşteptat, încât nu am ştiut ce să răspund. Am dat doar din cap şi ea s-a mulţumit cu asta. După puţin timp, m-a condus la tren – a fost ultima dată când am văzut-o în viaţă.

Ce îmi venise să mă gândesc tocmai acum la asta? Îmi treceau prin cap o mulţime de gânduri în timp ce alergam în sus, pe versantul muntelui. Era ca şi cum aş fi aruncat balastul; de parcă, afundându-mă iarăşi în amintirile dureroase, aş fi putut să mă debarasez definitiv de ele sau cel puţin de durerea legată de ele. Alergam cu salturi lungi, uşoare, prin noaptea cu sclipiri verzui, călcând fără zgomot iarba, sărind peste ziduri, garduri şi porţi acolo unde era necesar, dar de fapt alergam pe străzile din Boston, pe culoarele şcolii mele, fugeam de cei care îmi puteau face rău, pentru că ei erau mai mari şi mai puternici decât mine, fugeam şi, cu lacrimi de copil în ochi, promiteam răzbunare.

Pe unele păşuni înnoptau oi, turme întregi, strânse în grupuri, mici grămezi albe pe iarba mai închisă la culoare. Pentru a nu le speria, frânam, reveneam la pasul normal şi încercam să trec fără zgomot printre ele. Unele se trezeau totuşi, întorceau capul, măsurau intrusul cu chipurile lor ascuţite şi negre, dar sunetele liniştitoare pe care le scoteam îşi făceau de cele mai multe ori efectul: după ultimele priviri sceptice aruncate acestei oi cu două picioare, îşi îngropau din nou capetele în lâna lor.

S-a întâmplat la una dintre aceste frânări. O durere ascuţită explodă în coapsă, o durere ca aceea pricinuită de lovitura unui harpon, care apoi era smuls brusc, cu brutalitate. M-am răsucit cu un strigăt gutural şi m-am prăbuşit ca un arbore retezat.

Ce era asta? Pentru Dumnezeu, ce era? M-am trezit din ceva ce trebuie să fi fost un leşin de o secundă, m-am îndoit către picior ca să pipăi rana şi să descopăr despre ce era vorba. Nu văzusem nimic, nu auzisem nimic, nu sesizasem nici cel mai mic avertisment.

Coapsa era fierbinte şi ciudat deformată. Dar nu era nici o rană, şi atunci de ce? Gemând am pipăit carnea dură şi nu am dat de nici un loc de intrare a unui glonţ, nu era nici sânge. Mai multe locuri reacţionau cu o durere ascuţită, amestecată deja cu o pulsare surdă, căci începuseră să îşi facă efectul medicamentele, iar alte zone reacţionau printr-o amorţeală îngrijorătoare. Ce se petrecuse?

Am făcut o pauză, am rămas un moment nemişcat, cu faţa în iarba udă şi am observat o oaie care se trezise, se ridicase şi se apropia curioasă. Era de fapt un berbec cu coarne impozant răsucite. De la cinci paşi distanţă, mă fixa, iar eu mă uitam la el cu senzaţia clară că privirea ochilor lui ca nişte nasturi voia să îmi spună ceva important.

Atunci, am înţeles. Nu putuse să fie un glonţ. Un foc de armă ar fi speriat oile şi le-ar fi pus pe fugă.

Din păcate, vestea nu era bună. Asta însemna că mi se întâmplase ceva mult mai grav decât ar fi putut să fie o rană de glonţ, oricât de rea.

Îmi amintesc. Nu am uitat asta nici o clipă. Reuşisem doar să alung amintirea, mai întâi în nopţi udate de sudoare şi coşmaruri ce zdrobeau sufletul, apoi şi mai departe. Privelişte a. Leo Seinfeld. Ce era în realitate ceea ce mai târziu avea să poarte candida denumire de *cedare de sistem.*

Eram la poligon şi exersam folosirea armelor automate. Automat însemnând că aceste arme nu au trăgaci şi sunt controlate bionic prin zonele de contact din mâna noastră dreaptă. Noi doar ţinem arma în mână şi învăţăm să sincronizăm cu musculatura ochiului impulsurile din locul de contact de pe mână. Într-un mod greu de exprimat în vorbe, acest lucru ne permite doar să observăm culisele, iar atunci când acolo apare ceva despre care credem că trebuie culcat la pământ ne sunt suficiente privirea şi gândul pentru ca arma să se îndrepte într-acolo şi să deschidă foc. În acest fel, obţinem viteze de reacţie în comparaţie cu care legendarii eroi ai vestului sălbatic par nişte bunicuţe oloage, dotate cu arme ce trebuie încărcate prin capul ţevii.

Suntem aşezaţi în rând şi orice ţintă care ţâşneşte în faţa noastră este făcută ferfeniţă mai repede ca gândul. Leo Seinfeld este ultimul în rând. Eu sunt lângă el şi, din când în când, trebuie să mă uit la el, pentru că merită să vezi cum lucrează cu aceste arme automate. Este concentrat sută la sută. Pe figură, are un zâmbet aproape elastic. El nu se antrenează pur şi simplu, ci face dragoste cu arma lui.

Mă îndemn la concentrare, când brusc observ cum lângă mine Leo înţepeneşte jumătate ridicat şi inspiră îngrozit

nesfârşit de lung. De parcă, deodată, plămânii lui ar avea o capacitate mai mare decât a unei cisterne.

– Ce este? întreb.

Leo nu răspunde. A lăsat arma jos, se ţine de piept şi se pipăie în jos, spre abdomen.

Mă ridic. Ceva nu este în regulă.

– Leo!

– Inima... gâfâie el. Turbo-inima, nu ştiu... explodează ori ceva...

Strig după ajutor. Ca prin ceaţă, realizez că toţi ceilalţi încetează să mai tragă, dar privirea îmi este îndreptată către Leo, care geme groaznic, aplecat înainte şi brusc îi ţâşneşte sânge din nas.

– Decuplează sistemul! ţip eu. Decuplează sistemul ăla blestemat, Leo!

Vocea lui a devenit deja un gâlgâit înecat. Ulterior, voi constata că eram stropit de sus până jos cu picături fine din sângele lui.

– Nu merge, spune el, s-a blocat, nu pot...

Corpul i se crispează, se îndoaie, se răsuceşte în poziţii nenaturale. Aud pocnete, scârţâituri, pe Leo mai mult îl văd decât îl aud urlând şi înţeleg că în interiorul lui se rup oasele. Amplificatorii de forţă îl toacă, îl fac bucăţele din interior. Între timp, îi ţâşneşte sânge şi din ochi, din urechi, din pielea gâtului. I se văd arterele pulsând, prea groase, inundate cu o culoare de un nenatural albastru-închis.

Şi pe urmă, oh, Doamne...! Pe urmă...

Mai întâi îi iese o piesă din braţ, oţel plin de sânge, de bucăţi de carne, şi o chestiune albicioasă, de nedescris îi sfâşie cămaşa, pielea, îi despică coşul pieptului, apoi din altă parte nişte vergele cu strălucire de crom, pătate cu roşu găuresc, se deformează nebuneşte, se rup, o ploaie de schije, un satâr dement îi spintecă braţul din interior către exterior...

Ţip. Sau ţipă el? Nu mai ştiu. Văd că şi în abdomenul lui ceva se mişcă, se arcuieşte, ca în filmul *Alien,* şi în mine totul urlă de oroare.

Una dintre sfărâmăturile care îi ies din corp o ia în sus, îi găureşte gâtul şi în sfârşit privirea panicată a lui Leo se stinge, dispare enorma groază din ea. Capul i se lasă pe o parte. Gata. Corpul este întins într-o baltă roşie, lipicioasă şi tocătoarea în care se transformaseră componentele sistemului său turbat mai toacă puţin din el, dar noi ştim că s-a sfârşit.

Când ridic privirea, îl văd deasupra mea pe Juan. Cu arma în mână, îndreptată către capul lui Leo. Nu putuse rezista să îi scurteze chinurile, împuşcându-l înainte ca durerile să fi devenit insuportabile. Privea fix, de parcă văzuse iadul, dar de fapt chiar îl văzuse. Toată viaţa îl va urmări regretul că decizia lui venise prea târziu.

O'Shea prevăzuse asta în apelul lui telefonic de miercuri, care îl costase viaţa. El m-a avertizat că amplificatorul de forţă din coapsa dreaptă nu era în regulă. Că legătura cu osul coapsei putea ceda.

Şi exact asta trebuie că s-a întâmplat. Mi-am mai palpat o dată piciorul, ca să urmăresc contururile dispozitivului sărit de la locul lui. Care acum se mişca între muşchii mei, liber la un capăt şi având nişte muchii ascuţite. Un coşmar.

Oricum, nu a fost atât de oribil ca la Leo. Sistemul meu funcţiona stabil, reacţiona la comenzile mele, comunica. Nici vorbă de o cădere de sistem. Era vorba doar de ruperea unui material.

Mi-a venit ideea binecuvântată de a decupla amplificatoarele de forţă, ceea ce a redus simţitor durerile. Bun. Reuşesc să mă întorc pe spate, în aşa fel că puteam privi cerul nocturn presărat cu petice de nori şi puteam să aştept să îmi vină vreo

idee cu privire la ce mai puteam să fac. Dar nimic nu garanta că îmi va veni o astfel de idee.

Mă gândeam la cei aproximativ opt kilometri distanţă şi la cei şaizeci de metri diferenţă de nivel care mă mai despărţeau de punctul de întâlnire cu Finnan. O iluzie. Nu voi reuşi. Nu voi reuşi să ajung nici măcar până la cel mai apropiat drum. Doar încercarea de a mă ridica, şi am resimţit-o de parcă un mixer pornea să îmi sfârtece interiorul coapsei. Şi încă mă aflam sub puternica influenţă a drogurilor.

Dar îmi făcea bine să stau întins. O boare rece îmi mângâia faţa şi durerea se mai potolea cât timp nu mă mişcam. Îmi spuneam că poate nu era chiar atât de rău. Poate că acesta era momentul în care interveneau procedurile de siguranţă care ne fuseseră instalate după moartea lui Leo.

Poate că morţii lui Leo îi datorez faptul că mai trăiesc.

Când autobuzul nostru ajunge în faţa Steel Man Hospital, tocmai înălţau un gard înalt de vreo şase metri, din plăci de beton, menit să împiedice vederea în interior. Nişte oameni cenuşii, în salopete cenuşii, care cu ajutorul mai multor macarale manevrau plăcile grele. Privesc vânzoleala lor cu o ciudată senzaţie de irealitate; parcă aici, în această pustietate, ar reconstrui zidul Berlinului, care tocmai căzuse.

Suntem primiţi de bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme care trădează un rang înalt şi de bărbaţi în halate albe. Primim legitimaţii, o măsură complet inutilă, căci toţi cei de aici ne cunosc pe dinăuntru şi pe dinafară mai bine decât ne cunoaştem noi înşine, iar aceste legitimaţii nu deschid nici o uşă, mai ales nici o uşă care să dea în exterior. Ne aflăm într-un complex cu cel mai înalt grad de securitate existent. *De facto,* suntem prizonieri.

Dormitorul nostru este mare şi mobilat luxos. În mod intenţionat nu suntem cazaţi în camere separate, asta n-ar corespunde modului de viaţă militar, dar au grijă să nu ne lipsească nimic. Cu excepţia ştirilor de la televizor. Cu excepţia ziarelor. Cu excepţia scrisorilor şi a serilor petrecute în oraş şi a sexului, cu excepţia oricărui contact cu viaţa din exterior.

Dar, până una-alta, nu mai avem nevoie de toate acestea. Lumea exterioară este, din acest moment, neinteresantă. În următoarele săptămâni şi luni va fi vorba de lumea noastră interioară, ceea ce ne va preocupa în aşa măsură, încât vom uita complet de lumea exterioară.

Berbecul se plictisise evident. Se îndepărtă câţiva paşi. Şi în cele din urmă, dispăru din câmpul meu vizual. Eram mulţumit că eram întins acolo şi că îmi puteam imagina că durerile mă vor lăsa. Şi m-au mai lăsat. Decuplarea amplificatoarelor de forţă mă ajutase. Încă ceva timp şi voi putea din nou să mă ridic. Cam în cinci sute de ani.

Priveam negreala de vată a cerului şi îmi analizam opţiunile. Dacă rămân aici până dimineaţa, mă vor găsi? Nu ştiam. Nu aveam idee dacă prezenţa oilor pe această păşune însemna că o dată pe zi cineva venea să vadă de ele sau dacă animalele erau lăsate singure câte o săptămână. Erau atât de multe chestiuni pe care nu le ştiam despre această ţară, o ţară în care îmi petrecusem un sfert din viaţa mea.

Am amânat cât am putut să îmi pipăi piciorul şi pentru că bănuiam cât de iluzorie era convingerea mea. Nu mai simţeam coapsa ca pe o coapsă, ci ca pe un trunchi de pom îmbrăcat cu pantalon, dur, lemnos, având o formă bizară. Era suficient să îmi duc mâna peste el, pentru ca pompa de sedare să pornească la capacitate maximă. Am încercat totuşi să mă rostogolesc pe o parte. O idee proastă, căci durerea m-a făcut să îmi

pierd cunoştinţa pentru câteva clipe ori pentru câteva ore, nici eu nu mai ştiu.

Cred că Gabriel a fost cel care, la vederea lui Jordan, a icnit. Îl puteam cumva tolera, deşi nu i-am spus asta niciodată. Avea ceva... nu ştiu ce. Ceva dintr-un artist neînţeles, s-ar putea zice, dar asta nu i se potrivea complet. Era sensibil, nu era un bolovan ca Vernon, era ceva mai deosebit faţă de noi. Dacă treceai cu vederea că prefera să fie ziua întreagă înconjurat de propriul gunoi, puteai să porţi cu el discuţii cu adevărat exploratoare. Se observa că avea idei proprii.

Aparatele de măsură de deasupra paturilor noastre au sesizat că febra îi creştea nesănătos. În miez de noapte se aprinde lumina în dormitor, unde năvăleşte o cohortă de medici şi asistenţi, îndreptându-se către patul lui Jordan. Îi iau temperatura, îi examinează ochii, se consultă între ei în latină şi îl iau cu ei.

– Culcaţi-vă! îmi porunceşte unul, când mă ofer să îl însoţesc pe Jordan. Mâine aveţi o operaţie.

Am auzit oile mişcându-se, am simţit că sunt neliniştite. Aceste animale mi-au plăcut din prima clipă, cu feţele lor negre, şi cu expresia aceea serioasă, permanent mirată din privirea lor. Am dat de ele în toate plimbările mele, umblând ţanţoşe pe drumuri şi păşuni, pentru că aici, în Irlanda, nu se prea ostenesc cu garduri ori porţi. Nu pot să spun decât că în felul de a fi al acestor oi este ceva demn.

Plimbările mele. Călătorii pe lumină, umbră şi ploaie, uneori păreau călătorii prin propriul suflet. Într-una dintre ele o văzusem pentru prima oară pe femeia cu păr roşu, sclipitor, care fotografia epave pe ţărm. Am rămas în loc urmărind ce făcea cu atâta concentrare. Pierdută printre vasele eşuate,

ajunse epave, modifica permanent poziţia stativului, făcea un pas lateral, apoi revenea, se apropia, apoi se depărta din nou. Se uita minute în şir prin vizorul aparatului foto, fără să se mişte. Nu avusesem impresia că mă remarcase.

După câteva zile, am revăzut-o în Main Street, vorbind cu şoferul unei furgonete cu trei roţi, în faţa hotelului Brennan's. Pentru că după aceea dispăruse în hotel, am crezut că era o turistă şi am simţit ceva ce ulterior mi-am dat seama că fusese dezamăgire. Câteva zile dispăruse. Dar apoi i-am descoperit fotografia în prospectul aflat într-o mică vitrină de lângă intrarea în hotel şi am aflat că se numea Bridget Keane şi că era noul manager al hotelului.

De atunci am văzut-o mai des. Adică făceam în aşa fel, încât să o văd mai des. Era... aşa de plină de viaţă! Nu ştiu cum aş spune-o altfel. Plină de viaţă. Se mişca atât de graţios, din tot corpul, însoţind tot ce spunea cu mici mişcări, aproape ca de dans. Asta mă fascina. Vivacitatea.

Nu am întreprins nici o tentativă de apropiere, pentru că din prima clipă mi-am dat seama că din asta nu ar ieşi niciodată ceva.

În comparaţie cu ea, eu eram pe jumătate mort, cu mult înainte de a mă fi aflat pe această pajişte cu oi.

Când mi-am revenit după operaţie, Jordan mai era încă bolnav. Dar pierdusem altceva în timpul în care fusesem ocupat cu convalescenţa în izolare ermetică: conducătorul medical al proiectului, profesorul Stewart, plecase pe neaşteptate. În biroul lui se afla un alt bărbat, civil, dar nu medic – unul de la Serviciile secrete, se şoptea în taină. Numele lui era Larry Robinson şi voia să vorbească cu mine.

De la alţii am aflat că Robinson, în primul lui cuvânt rostit în faţa personalului adunat, a declarat că nu este competent în

probleme medicale. În ce este competent rămâne deocamdată o chestiune deschisă. Clar este doar că de acum înainte va trebui ca totul să meargă mai repede. Cineva făcea presiuni.

Robinson este un bărbat mărunt, cu un cap oribil, diform, ca un ou şi cu faţa plină de neobişnuit de mulţi negi. Când vorbeşte, lasă impresia că ar avea urgentă nevoie de un consult medical pentru polipi. Când intru, sare de pe scaun, îmi strânge mâna, mă roagă să iau loc, îmi oferă ceva de băut şi se recomandă în nişte termeni atât de insignifianţi, că nu rămân cu nimic în memorie. În ciuda amabilităţii exagerate, îmi este antipatic din prima clipă.

În toiul discuţiei noastre formale, sună telefonul. Robinson îşi întrerupe fraza pe care tocmai o spunea. Este cineva cunoscut de el, un bos mare, asta se observă din reacţiile lui după ce duce receptorul la ureche şi se prezintă. Un bos mare, dar în relaţii amicale, pentru că îşi permite intimităţi.

– Hunter! zbiară Robinson cu un entuziasm care califica drept apă de ploaie tot ce se mai petrecuse în restul zilei. Cum? Desigur, oricând. La cerbi? Până acum nu, dar odată tot trebuie să fie prima dată, zic eu...

Se întoarce încruntându-se către mine, în timp ce ascultă o voce sonoră, neinteligibilă la distanţa la care mă aflu, şi îşi flutură mâna indicându-mi să ies afară. Acelaşi gest cu care goneşti insectele care te deranjează.

Ies. Aştept o vreme în anticameră, unde secretara mă ignoră. Încă o mutră nouă; probabil că el a adus-o. După un sfert de oră, observ că, deşi semnalul luminos al telefonului-centrală al secretarei s-a stins demult, lui mister Robinson nici prin cap nu îi trece să mă invite înăuntru. Plec şi cu asta treaba s-a rezolvat; în orice caz, el nu m-a mai căutat.

*

Mai era întuneric, când în conştiinţă îmi pătrunde cu greu gândul că stăteam întins pe o parte pe iarba umedă şi pe excremente de oaie. Două oi şi berbecul de mai devreme mă examinau rumegând, cu un interes enorm. Am gemut, la care unul dintre animale a făcut un pas îndărăt, dar celelalte rămaseră calme. Deci până aici decăzuse gradul meu de periculozitate.

Mi-am pipăit coapsa şi mi s-a părut că situaţia nu era chiar aşa de lipsită de speranţe. În orice caz, sedarea nu mai reacţionă când am pipăit conturul anormal, iar durerea fu suportabilă. Ceea ce putea să însemne şi că nivelul de medicamente din sângele meu atinsese valorile maxime, dar, oricum, ideea de a mă ridica din nou în picioare era de neconceput.

Brusc, berbecul înălţă capul pentru a privi cu nările fremătând un punct situat la orizont. După toate aparenţele, un punct care îl neliniştea.

M-am răsucit puţin şi m-am uitat în aceeaşi direcţie ca berbecul. Şi am înţeles de ce ceea ce vedea îl neliniştea.

Mă neliniştea şi pe mine.

Ceea ce se vedea cu ochiul liber era un şir scurt de lumini care dansau. Cu vederea nocturnă şi folosind apropierea imaginii, se vedeau bărbaţi care se deplasau unul lângă altul, unii dintre ei având lanterne aprinse.

Cu adevărat neliniştitoare nu erau aceste imagini. Cu adevărat neliniştitor era că aceia care nu aveau lanterne ţineau în mâini arme cu dispozitive de ochire cu laser, care erau puse în funcţiune.

Aş fi pariat că nu erau ţărani irlandezi ieşiţi la vânătoare.

Gemând, m-am adâncit mai mult în iarbă. Deci, gata. Venise vremea secerişului. Gata cu veselia. Se deciseseră să mă ia. Ştiau ce mi se întâmplase? Nu, nu ştiau. Căci altfel nu s-ar fi apropiat cu atâta grijă. Aveam chiar impresia că nici măcar nu ştiau exact unde eram. Am scos costumul de camuflaj din

buzunar cât am putut de repede, ceea ce nu însemna foarte repede, l-am despăturit şi l-am întins peste mine. Era imposibil să îl îmbrac, dar era încă sesizabil de rece; dacă aveau aparatură pentru infraroşu, şi garantat aveau, puteam cel puţin pentru un timp să rămân nedetectat.

Pe urmă, mi-am dat seama că asta nu mă va ajuta cu nimic. Nici prin gând nu îmi putea trece să lupt. Nu aveam nici o altă alegere, trebuia să rămân întins unde mă aflam şi să aştept să vină cu o targă şi cu cătuşe. Sau cu ce or fi socotit ei potrivit pentru imobilizarea unui *cyborg*.

Se opriseră; păreau că aşteptau un ordin. Am auzit zgomot de motoare în depărtare. Maşini de teren. În depărtarea ceţoasă licărea lumina farurilor. Mobilizare mare. Da, tot ce trebuia. Am reuşit să mă ridic într-un gen de poziţie şezând, cu piciorul drept întins, şi am văzut că între timp toate oile se treziseră şi urmăreau îngrijorate ce se petrecea în apropierea lor.

Mi-a venit o idee. Una fără îndoială nebunească, dar nu aveam senzaţia că mai aveam multe de pierdut. Am intrat în memoria de sunete întocmită în zilele de contemplaţie când ascultam oile care mă însoţeau în plimbările mele de duminică. Semnalul de liniştire îl folosisem în această noapte cu succes de mai multe ori, dar nu mai era încă ceva...?

Da, exact. Strigătul de panică. Alarma. Semnalul pentru *stampede,* împrăştierea explozivă, fără sens şi neroadă în toate direcţiile posibile. Era un sunet reţinut, cu rezonanţă inofensivă pentru urechea umană, dar efectul lui a fost senzaţional: oile au sărit în picioare ca apucate de streche şi au luat-o la goană behăind din toate puterile, şi mă bucură să pot spune că i-au surprins total pe urmăritorii mei. Brusc, în întunericul nopţii, în faţa mea, se descărcau arme cu nemiluita, am văzut berbeci temerari plecându-şi capetele şi trecând la atac în timp

ce mieii fugeau în neştire, plângând ca nişte copii, iar eu m-am mişcat şchiopătând în direcţia din care venisem, cu chipul schimonosit de durere, zăpăcit de drogurile din sânge, cu o zvâcnire ticăloasă în coapsă şi cu o senzaţie fierbinte, turbată în gâtlej. Abia când mi-am lins buzele am înţeles că îmi curgeau lacrimi din ochi. Şi aşa am luat-o şchiopătând la vale, ştiind că în spatele meu era muntele inaccesibil, de necucerit, o umbră întunecată în noapte, ce mai conta că în orice moment un glonţ în spate ori în ceafă putea să pună capăt drumului meu? Mă târam supărat că întârziau atât de mult lovitura de graţie, glonţul final. Îl simţeam în spate, acolo unde ar fi trebuit să ţintească. Oare se trezise un alt simţ artificial, de a cărui existenţă nu ştiusem nimic, un simţ în stare să sesizeze unde şi când punctul roşu al laserului îmi atingea corpul? Nu m-am întors. Nici nu m-aş fi întors. Nu le-aş fi dat această satisfacţie. Dacă mă împuşcau, să o facă mişeleşte, aşa laşi cum erau.

Ceea ce am realizat până acum prin cuvintele şi faptele mele este nimic. Toate acestea sunt doar exteriorizări amăgitoare şi lipsite de valoare ale fiinţei mele. Sunt într-un fel travestite în multe modalităţi. Numai moartea poate decide cât de departe am mers.

Seneca, EPISTOLAE MORALES

CAPITOLUL 21

Nu au tras. Şi mă tem că acum ştiu de ce. Mă tem că am găsit explicaţia faptului că am fost cruţat.

Nu m-am întors. Mergeam înainte şchiopătând, drept ca un băţ, aşteptând glonţul care nu mai venea. Nici măcar nu m-au urmărit şi nu îndrăznesc să sper că nu au făcut-o din cauză că oile i-ar fi luat prin surprindere. Eu cred că au masacrat nevinovatele animale până când şi-au dat seama ce se întâmplase, după care au încetat să mai tragă, dar nu m-au mai urmărit.

La ce această prostească manevră cu strigătul de panică? O jalnică încercare de a face pe eroul, cum doar în filme se mai petrece.

Cred că am văzut prea multe filme în viaţa mea. În acele filme de acţiune tipice Hollywoodului există neapărat scena aceea scurtă din final, în care eroul este la înghesuială. Şi, deşi omeneşte vorbind nu mai are nici o şansă, el reuşeşte să întoarcă foaia pentru ultima dată în favoarea lui şi să învingă. În *Terminator,* Sarah Connor rămâne calmă în timp ce ultimele

resturi ale robotului ce pare indestructibil o strâng de gât şi acţionează exact la momentul potrivit presa hidraulică. În *Die Hard,* eroul interpretat de Bruce Willis a premeditat totul cu mult înainte şi şi-a lipit cu bandă adezivă pistolul după ceafă, aşa că acesta i-a stat la îndemână atunci când a fost somat să ridice mâinile. Şi aşa mai departe. Isteţimea şi vitejia învinq, indiferent de cât de lipsită de speranţe pare situaţia – asta ne învaţă filmul.

Asta am încercat şi eu. Ca, în cele din urmă, să mă dovedesc a fi erou. O tentativă idioată, care a eşuat pentru că eroul nu a fost nici deştept şi nici viteaz, şi mai ales pentru că nu mai era vorba de film, ci de realitate, în care şi cel viteaz, şi cel isteţ pot da greş.

Coboram povârnişul încercând fără nici un sens să nu îndoi piciorul drept, ci să îl folosesc doar ca sprijin; toată larma şi vânzoleala au rămas în urma mea, înghiţite de noapte şi de ceaţa ca o răsuflare. La un moment dat, am rămas din nou singur şi totuşi nu eram singur: auzeam voci, paşi îndepărtaţi, clinchetul metalic al siguranţelor armelor, mă ştiam înconjurat de hăitaşi invizibili, urmat de un semicerc de gonaci care nu ar fi admis să iau altă cale decât cea care ducea înapoi, la Dingle.

Care era fără de sfârşit. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai scurte deveneau intervalele la care trebuia să fac o pauză, minute lungi în care stăteam pe loc, ud de transpiraţie şi gemând ca o sperietoare de păsări uitată, şi îmi doream să mor. Piciorul meu stâng, care trebuia să suporte tot efortul, să poarte tot înainte pas cu pas corpul meu greu de o sută cincizeci de kilograme, tremura din cauza suprasolicitării. Dar nu puteam cupla amplificatorul de forţă, pentru că, de fiecare dată când încercasem să o fac, ameninţa să îmi sfâşie coapsa dreaptă.

Cu toate că după ceva timp găsisem o modalitate şchioapă-târâtoare şi extrem de obositoare de a mă deplasa, ţinându-mi piciorul drept ţeapăn şi neîndoit, în aşa fel încât durerile ascuţite să înceteze, cu fiecare oră ce trecea simţeam coapsa tot mai fierbinte, mai mare şi mai fragilă.

Şi treceau ore de chin pentru a face înapoi drumul pe care venisem. Orice trecere a unui zid era un martiriu. Uneori, rămâneam întins pe pietre şi mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă pur şi simplu nu m-aş mai ridica. După care mă răsuceam, mă ridicam, gemeam, asudam, mă târam mai departe, cu gura uscată, cu răni în gât, mă târam mai departe pe căi de foc.

Mă urmăreau tot timpul. Din când în când se aprindea scurt o lanternă departe în spate sau auzeam un strigăt ori o înjurătură din semicercul care mă împingea tot înainte.

Sau doar îmi închipuiam? Erau luminile iritaţii ale retinei sau conectări greşite ale implanturilor mele, erau ecourile îndepărtate ale gemetelor şi ale respiraţiei mele grele?

Nu venea nimeni. Rămâneam singur. Când am ajuns la primele case, durerea din piciorul meu se transformase într-o amorţeală surdă, pe care o consideram mai neliniştitoare decât starea anterioară, când fusesem capabil să simt durerea. Peste munţii din est, cerul începea să ia o nuanţă roz atunci când am trecut pe lângă una dintre maşinile lor. În ea erau doi bărbaţi. Cel de la volan dormea cu capul între tetieră şi fereastră, de parcă ar fi avut gâtul rupt, celălalt avea ceva în mână, ce părea a fi un pahar cu cafea, şi se holba la mine cu gura căscată, de parcă văzuse o fantomă. Atât. S-a holbat până când am trecut de el, nu ştiu ce a făcut pe urmă, pentru că nu l-am mai urmărit.

Nu mă aşteptasem să mă simt şi mai rău, dar, coborând strada spre Mall, am simţit că în orice clipă mă pot prăbuşi. Eram sigur că nu voi mai fi în stare să mă mai ridic încă o

dată. Isus atârna tot pe cruce şi suferea, doar că el era din lemn vopsit, în timp ce eu eram din carne şi oţel şi duhneam oribil. Nu am căzut. Mă târam cu respiraţia tăiată şi nu mă prăbuşeam. Iată sensul giratoriu, apoi strada mea. Eram primul Fitzgerald de două generaţii care revenea într-un loc pe care voise să îl părăsească.

În casa familiei Brannigan era lumină. O licărire caldă, galbenă la o fereastră pe care nu o mai văzusem până acum decât întunecată. M-am oprit fără să mă gândesc la ceva, mai întâi pentru că trebuia oricum să mă odihnesc după fiecare doi paşi, apoi din pură curiozitate reflexă.

Era camera de zi sau, în orice caz, o încăpere folosită ca atare de către soţii Brannigan în zilele lor de fericire. Acum, era camera unui bolnav. Soţul bibliotecarei şedea acolo, având la spate un conglomerat de perne şi segmente de saltea care îi ţineau bustul oblic şi dădea din mâini fără putere, faţa i se făcuse vineţie, iar soţia era aplecată asupra lui făcând ceva ce mi se părea a fi un gen de eliberare a căilor respiratorii. Lângă pat se afla aparatul pentru respiraţie artificială, o cutie din tablă de culoarea fildeşului, cu tuburi groase, la care erau conectate un recipient albastru şi un recipient alb cu gaze, iar doamna Brannigan îi punea din când în când masca pentru respirat, ceea ce lui îi provoca horcăituri şi tuse, dar în final culoarea feţii îi reveni oarecum la normal. Deşi ea avea o privire serioasă, întreaga procedură părea ceva uzual, ceva ce în casa Brannigan reprezenta de ani de zile un exerciţiu zilnic.

Am privit scena cu răsuflarea tăiată, dar oricum nu atât de grav cum era cazul la sărmanul domn Brannigan. Pe un raft, deasupra uşii, aşezate în aşa fel încât el să le poată vedea bine, erau trei exemplare din colecţia lui, parcă vii: două păsări care priveau în jur părând de-a dreptul îngrozite şi o pisică gata să

sară. M-am uitat la bărbatul infirm şi m-am gândit la ce îmi povestise soţia lui în urmă cu o săptămână.

Şi, cu o groază care îmi apăsa ca o piatră inima, am realizat de ce am fost menajat. De ce urmăritorii mei s-au mulţumit să mă împresoare şi să îmi taie căile de fugă, în loc de a mă împuşca sau de a încerca să mă facă una cu pământul călcându-mă cu un camion.

„Eşti cel mai reuşit exemplar", spusese Reilly.

Nu am probe, bineînţeles că nu am. Dar cred că mă menajează pentru că vor să aibă corpul meu nevătămat, ca piesă de căpătâi a unei colecţii secrete. În faţa ochilor, văd un muzeu subteran la care au acces doar membri aleşi pe sprânceană ai unui grup de iniţiaţi, îi văd pe aceştia intrând în sala *Steel Man* şi oprindu-se visători în faţa celui mai impresionant exponat, corpul lui Duane Fitzgerald, *Cyborg* nr. 2, cel mai reuşit exemplar al proiectului, din păcate, eşuat. Şi ce bine s-a păstrat! Nici o gaură de glonţ care să îl fi deteriorat. Nici o deformare care să amintească de o moarte violentă. Ireproşabil. O piesă de mare valoare.

Este o aiureală? Nu ştiu. Prietenii îi spun „Hunter", deşi nu aşa îl cheamă pe acel bărbat care, în timpul unei vânători cu participarea familiei preşedintelui, a împuşcat de la o sută de picioare depărtare un şarpe cu clopoţei, chiar cu o clipă înainte ca acesta să fi apucat să o muşte pe fiica consilierului pe probleme de securitate? Nu a devenit de aceea succesor al profesorului Stewart? Din recunoştinţă? Am citit un reportaj despre uriaşa proprietate pe care locuieşte la treizeci de kilometri nord de Arlington. În articol nu era nici o fotografie în care să nu apară un animal împăiat – capul unui cerb cu douăsprezece ramificaţii pe fiecare corn pe peretele din spatele biroului, un grizzly în sala de primiri, în dormitor chiar un vultur cu cap alb – mândra pasăre-emblemă a Americii.

Ei bine, poate că este un gând nebun. Poate că doar s-au contrazis ordinele venite pe ierarhii diferite, suprapuse unele altora, poate că ele s-au încurcat în timpul şedinţelor nocturne nesfârşite din buncărele de comandă subterane, care încercau să descopere calea corectă dintre paranoia şi inconştienţă. Poate că întreaga poveste este pur şi simplu punctul culminant al incapacităţii şi al panicii.

Dar eu mai sunt chinuit de o groază teribilă. Stăteam în dreptul ferestrei casei soţilor Brannigan şi credeam că simt cum pământul îmi fugea de sub picioare, şi eu trebuia să fug. Dacă mai aruncam o privire pisicii împăiate, aş fi urlat.

Am sentimentul că am alergat acasă, deşi nu am făcut cu certitudine asta. Aveam totuşi cheia casei în buzunar, ciudat, pentru că nu mă gândisem să o vâr acolo. Am descuiat, m-am târât pe sofa şi am adormit instantaneu.

M-am trezit cândva şi la început nu am înţeles de ce deodată se făcuse lumină, pentru că nu eram conştient că dormisem. Am reuşit să deschei nasturii de la pantaloni şi să eliberez coapsa dreaptă: era un unic hematom albastru-negru, umflat şi oribil la vedere. M-am lăsat pe o parte şi am adormit din nou.

După care, ciudat, m-am simţit ceva mai bine. Am putut să mă ridic în picioare, mai exact spus pe stângul, şi să ţopăi până în bucătărie. În Europa, frigiderele nu sunt doar incredibil de mici, ceea ce până acum nu m-a deranjat, dar nu sunt dotate nici cu dispozitiv pentru făcut cuburi de gheaţă, ceea ce mă deranja enorm acum. Într-un compartiment, am găsit două tăviţe minuscule, pentru format cuburi, le-am umplut cu apă şi le-am pus în compartimentul congelator. Am luat apoi un prosop, l-am udat în chiuvetă şi l-am pus ud şi rece pe coapsă, ceea ce mi-a făcut grozav de bine. Stăteam aşa pe scaunul din bucătărie, am reglat frigiderul pe congelare şi gândurile mi se învârteau prin cap ca nişte pietre de moară.

După un timp, am stabilit că aveam febră. În câmpul vizual mi-a apărut un ecran-diagnoză care mi-a oferit o selecţie de metode recomandate de tratament care îmi stăteau la dispoziţie, împreună cu informarea că, în cazul în care în termen de şaizeci de secunde nu mă decideam, se va declanşa *default option* o doză puternică de antibiotic cu spectru larg de acţiune.

Am lăsat sistemul să lucreze. De ce nu? Tot ce mai voiam era să pun pe picior o pungă cu cuburi de gheaţă. Iar asta era doar o chestiune de timp.

Tot o chestiune de timp era când vor veni să mă ia. Dacă descopereau că nu mai corespundeam ca piesă ireproşabilă de muzeu, totul se va sfârşi cu un glonţ în spate şi cu construirea unei poveşti care să arunce vina morţii unui cetăţean american pe seama unui terorist oarecare.

Priveam în gol. Timpul trecea. Mi-am privit mâinile, am strâns pumnii şi am simţit acţiunea binefăcătoare a tensionării muşchilor. Am netezit cămaşa murdară, transpirată şi mirosind a excremente de oaie şi am privit jocul muşchilor. Era încă o privelişte plăcută. Mi-am amintit cum, copil fiind, citeam mereu benzi desenate cu supereroi musculoşi, metoda mea preferată de retragere în mine când mama şi tata se certau. În timp ce casa răsuna de zbierete, eu mă adânceam în admirarea pozelor de forţă şi îmi imaginam că şi eu aveam astfel de muşchi, că eram blindat cu ei, în aşa fel că nimeni, niciodată, nu îmi putea face vreun rău.

Numai că aici sunt o mulţime de oameni care vor să îmi facă rău. Cu atât mai mult cu cât nu îmi mai pot acţiona superputerile. Aş prefera să cad cu pavilionul ridicat. Să le ofer o ultimă bătălie de care şi viitoarele generaţii de agenţi secreţi să povestească cu fiori de respect. Să nu le fie uşor. Să mor în luptă. Orice, numai să nu aştept ca o vită la poarta abatorului.

De-aş putea acţiona încă o dată amplificatorul de forţă! Să utilizez alpha-adrenalina până la ultima picătură, să mai fiu o dată invincibil până când dobândesc supremaţia. Gândesc febril cum aş putea face asta. Problema constă în sistemul hidraulic smuls. Există posibilitatea de a acţiona un singur cilindru. Trebuie...

Asta ce este? Cineva mă strigă de afară.

Deja totul arată altfel. Nu ştiu ce să mai cred. Poate că ar trebui să dorm, în loc de a sta aşa, bătând darabana pe tăblia mesei.

Era Billy Trant. Surpriză: am trăit să îl văd făcând şi pe poştaşul. Stătea în stradă, în faţa casei, probabil iritat de inscripţia inducătoare în eroare de deasupra butonului soneriei.

– Mister Fitzgerald!? Aveţi pachet!

Şi chiar ţinea pachetul în mână. Să nu îţi vină să crezi, arăta ca un pachet cu concentrat de hrană.

Am aruncat prosopul în chiuvetă, m-am ridicat cât am putut de repede, mi-am ridicat pantalonii, ceea ce s-a realizat doar strângând din dinţi, şi m-am repezit la uşă.

– Ah, hallo, mister Fitzgerald! exclamă uşurat Billy şi rânji de ar fi făcut să îi sară inima din piept unui producător de plăci dentare. Nu eram sigur...

– Da.

Atât am spus. Nu mai eram sigur dacă nu ar merita să schimb tăbliţa de deasupra butonului soneriei.

El flutura pachetul.

– Am ceva pentru dumneavoastră. Acum, ce mai ziceţi?

Părea greu, dar nu arăta exact ca pachetul meu cu concentrat de hrană. Poate pentru că schimbaseră furnizorul ambalajului.

– Este grozav, am afirmat prea buimac pentru o remarcă spirituală. Daţi-l încoace.

– Am nevoie de o semnătură de-a dumneavoastră, un moment...

Scoase la iveală un teanc de formulare şi un pix refractar, şi, pentru că se părea că îi mai lipsea o mână, am deschis uşa şi i-am spus să intre.

Acceptă uşurat invitaţia, urcă treptele şi se duse în bucătărie fără să onoreze cu o privire ţinuta mea neglijentă. Am lăsat uşa întredeschisă şi, şchiopătând, m-am ţinut după el până la masa pe care pusese pachetul, după care îmi întinse pixul pentru a semna de primire.

– Deschideţi-l, şopti el în timp ce semnam.

Semnătura mea fu mai nesigură decât de obicei. Judecând după ea, cred că orice expert grafolog ar fi atestat că absolvisem facultatea de medicină.

– Acum, adăugă Billy Trant, băiatul cu coşuri pe faţă, când l-am privit.

Finnan? formulară buzele mele întrebarea fără a-i da glas. El confirmă.

Am desfăcut cutia. Cărţi, în majoritate romane proaste, de la anticariat după cum arătau. Pe ele era un plic mic.

Billy se retrase doi paşi când l-am desfăcut, ca şi cum i s-ar fi recomandat insistent să nu încerce să afle ce scria acolo.

Ceea ce era probabil oportun. Am scos din plic un bilet din hârtie subţire şi am citit: *O nouă încercare, de data aceasta cu o maşină blindată. Locul: douăzeci de metri la nord de cel stabilit prima dată. Ora: ca la întâlnirea cu Bridget. F.*

Cu alte cuvinte, Finnan voia să mă culeagă astăzi, puţin înainte de miezul nopţii, la colţul dintre Main Street şi Dyke Street, şi să încerce ieşirea cu un automobil blindat. Putea să reuşească asta? Ştia ce mi se întâmplase? Bănuia cu cine se pune?

Am lăsat biletul jos.

– Mulţumesc, i-am spus lui Billy.

Îmi smulse biletul din mână, îl mototoli fără să îl privească, îl îndesă în gură, îl mestecă şi îl înghiţi cu greu. Tuşi de câteva ori şi zise:

– Acum, trebuie să plec.

Am dat doar din cap, surprins de ceea ce făcuse. Ceea ce mă îngrijoră. Nu ar fi trebuit să fiu surprins. Chiar în starea în care mă găseam, nu ar fi trebuit să fiu astfel surprins.

– OK.

Ieşit în stradă, îşi strânse teancul de chitanţe, pixul, urcă pe bicicletă, îmi făcu vesel semn cu mâna şi plecă. Am fost pe punctul de a privi în urma lui, dar mi-am dat seama că asta ar putea să îl pună în pericol. Aşadar, am intrat în casă, ca şi cum totul fusese ceva normal.

Acum, stau şi creierul îmi funcţionează la turaţie maximă. Un automobil blindat? Ce înseamnă asta? Indiferent de ce este, agenţii se vor agăţa de noi ca muştele de clei.

Pe de altă parte, Finnan i-a mai fentat cu o manevră de acoperire rafinată. Se prea poate să mai reuşească încă o dată.

Azi, la miezul nopţii? O problemă este Reilly. Mă aşteaptă la ora opt în port. Bănuiesc că, şi dacă fuge pe cont propriu, există o comunicare, ca şi până acum, între el şi agenţii din oraş. Cu alte cuvinte, dacă la ora opt nu apar în port, nici în această casă nu trebuie să mă mai aflu. Trebuie să petrec timpul rămas până la miezul nopţii într-o ascunzătoare. Şi mai trebuie să ies nevăzut din casă, de această dată fără costumul de camuflaj aflat pe o pajişte fără nume. Pe lângă asta, este exclus să mă mai târăsc prin canal. Voi fi bucuros să mă pot deplasa şchiopătând.

Asupra acestor lucruri trebuie să mai cuget. Acum, am să mă spăl, pe urmă mă ocup de cuburile de gheaţă şi o să mă gândesc la ce îmi rămâne de făcut.

*

Stau la patul lui Jordan Bezhani. Priveghi. Am făcut cu rândul în timpul nopţii, eu am rămas ultimul. Îi privesc faţa palidă precum ceara, în care nu a mai rămas nimic din tainicele lui dorinţe şi nici urmă de acea încăpăţânare de care putea da dovadă. Jordan nu mai este aici. Sub cearşaf se află doar un corp care conţine câteva aparate ce nu mai funcţionează.

Se ridică soarele. Mă aplec pentru a stinge veioza de pe noptieră. În acel moment, observ că pe pervazul ferestrei s-a format un stol de păsărele care privesc înăuntru. Mici ghemotoace maro-cenuşii, cu ochişori negri şi cioc negru, ce păreau că îl privesc pe bărbatul care le desenase deseori şi care lăsau impresia că îl veghează de acolo tot timpul. Dar, când m-am rezemat de spetează, au zburat.

„Gândeşte-te la moarte, spune Seneca, şi eu asta fac. Gândesc asupra morţii. Mă gândesc astfel fără teamă la ziua în care poza şi sulimanul au să cadă şi se va arăta dacă sunt viteaz doar cu vorba ori şi cu sufletul, dacă arogantele aforisme pe care le-am opus sorţii au fost doar teatru şi făţărnicie."

Aceste cuvinte le-am citit întotdeauna cu groază. Dar le citisem şi le recitisem fără să înţeleg de ce mă impresionau atât de mult. Chiar le scrisesem, pentru că voiam să le port cu mine.

Poate că acum încep să le înţeleg.

La două mii de ani după Seneca, noi îi cinstim pe învingători şi îi dispreţuim pe învinşi. Din păcate, prin curaj înţelegem capacitatea de a învinge acea teamă care ne reţine de la a obţine o victorie. Dar curajul fără victorie nu este nimic, e ceva jalnic. De aceea nu înţelegem că curajul poate înflori doar în faţa morţii.

„Chiar şi cei mai laşi sunt cutezători în vorbe. Unde te afli tu va ieşi la iveală doar în ultima ta oră. Moartea va fi aceea care va decide."

Cum vedem noi moartea? De fapt, nu o vedem. Ne comportăm ca şi cum ea nici nu ar exista, ascundem muribunzii în spitale, cosmetizăm morţii ca să arate ca şi cum ar dormi şi, dacă suntem vreodată siliţi să luăm cunoştinţă de realitatea morţii, o îmbrăcăm cu uriaşe cantităţi de patos şi sentimentalism. Provocarea vieţii de astăzi nu pare a fi aceea de a face faţă cu curaj morţii, atunci când vine ea, şi vine pentru fiecare, inevitabil şi fără a putea calcula momentul, ci mai mult aceea de a fugi cât mai mult posibil de ea, de a i te sustrage dacă s-ar putea pentru totdeauna. Nemărturisit, plecăm de la presupunerea că moartea este un accident de muncă, un fenomen supărător, care în funcţie de posibilităţi trece drept evitabil.

„Gândeşte-te la moarte, spune Seneca. Cine spune asta te cheamă să te gândeşti la libertate. Cine a învăţat să moară, acela a încetat să mai fie rob."

Eu mă gândesc la moarte pentru că trebuie să o fac.

În baie se mai află cioburile paharului măturat de pe suport de către Reilly în timpul vizitei sale de inspecţie. Cred că acolo vor rămâne; nu am nici dispoziţia şi nici nu mă simt în stare să le strâng.

Mai exact, mă aflu într-o dispoziţie deosebit de proastă. Mâinile îmi tremură atunci când le vâr sub apa de la robinet şi îmi simt faţa fierbinte şi înmuiată atunci când o spăl. Mă privesc în oglindă şi încerc să scap de senzaţia de a fi doar carne putredă, ce se va desprinde curând în bucăţi puturoase de pe scheletul meu din oţel. Şi, când apuc un prosop curat, acesta îmi scapă şi cade exact în mijlocul cioburilor.

Mă aplec cu greu, fiecare mişcare fiind un chin. Degetele mâinii drepte par să scrâşnească atunci când apucă prosopul. Şi, exact când vreau să mă îndrept, văd acel obiect alb, de mărimea unui sâmbure de cireaşă, pe jumătate acoperit de cioburi, în crăpătura dintre placa de gresie a podelei şi peretele văruit.

Componenta de care m-a operat O'Shea. Am cheltuit energia necesară să o culeg dintre cioburi şi să o ridic, apoi m-am aşezat pe marginea căzii, pentru a-mi trage sufletul, am privit obiectul şi am încercat să reconstitui modul în care ajunsese acolo unde l-am găsit. Doctorul mi-o dăduse într-un borcan cu capac care se înşuruba. Pe care îl pusesem în buzunar. Şi pe urmă? Venisem acasă şi pusesem borcanul pe pervazul ferestrei. Exact, şi în acelaşi loc lăsasem pansamentele, cu intenţia de a le arunca la gunoi cât mai curând. Dar nu mai ajunsesem să fac asta. Aşa cum se întâmplă deseori în gospodăria unui bărbat; mai rămâne câte ceva prin casă, care nu se încadrează în imaginea general acceptată de igienă şi estetică. Iar Reilly manifestase interes pentru resturile de pansament, voise să afle ce i se întâmplase protejatului său. Atunci căzuse paharul şi se spărsese de podea.

Este de remarcat că oamenii care pătrunseseră vineri la mine în casă şi care răscoliseră totul scăpaseră total din vedere acest obiect.

Poate că mai corespunde teoria cu idioţii.

Nu ştiu de ce, dar deodată mi s-a trezit un interes arzător de a afla ce componentă era aceasta. Folosindu-mă de puterea de mărire a vederii, am descoperit un număr mare de mici fisuri în învelişul alb şi neted, ce părea a fi din teflon, dar probabil că nu era din acest material. Una dintre fisuri era suficient de largă pentru a se vedea cu ochiul liber: desigur, pentru că insistasem.

Am dus obiectul în bucătărie, l-am pus pe masă şi am scos din dulap sculele de care dispuneam. Nici una dintre ele nu era, bineînţeles, potrivită pentru prelucrarea componentelor microminiaturalizate, dar am reuşit să fixez sâmburele de cireaşă cu o menghină, pentru a mă ocupa de el cu un ferăstrău pentru metale. Materialul alb al învelişului nu a opus o

rezistenţă serioasă, el se transformă într-o pulbere albă şi se împrăştie pe masă emanând un miros chimic înţepător. Învelişul metalic de dedesubt era evident mai dur, dar şi el cedă după câteva minute şi componenta presată de menghină începu să se îndoaie. Am scos-o, iar restul l-am făcut cu un cleşte de tăiat cuie.

Cele două jumătăţi se aflau pe masă, în faţa mea. M-am plecat asupra lor şi le-am examinat cu privirea-lupă. Cu toate că mâinile îmi tremurau, am reuşit cu un ac să îndepărtez fiecare strat. Încetul cu încetul, minusculul dispozitiv nemenţionat nicăieri în planurile mele constructive se dezveli.

Nu sunt un tehnician, dar câte ceva am fost învăţaţi în materie de tehnică. Există nişte elemente tehnice pe care le pot recunoaşte fără greş. Dacă obiectul din abdomenul meu ar fi fost un dispozitiv de înaltă complexitate, ceva de nivelul *Observation Detection Processor* de exemplu, aş fi putut să mă holbez la el o sută de ani fără să pricep ce vedeam. Dar acesta nu era un dispozitiv complex. Dimpotrivă, era o componentă deosebit de simplă. Simplă şi robustă, şi probabil că fusese concepută în final.

Se compunea în principiu din două părţi. Una era un receptor. Se vedea clar antena bipolară înfăşurată şi oscilatorul, de fapt un receptor radio de cea mai robustă construcţie. La el era conectat un minuscul cip, un decodificator judecând după numărul de cod.

A doua parte era un simplu întrerupător. Despre aşa ceva era vorba. Un conductor intra în obiect, altul ieşea, ambele erau legate împreună cu nişte găici metalice, care la un impuls se puteau distanţa.

Bănuiesc ce mi s-a întâmplat, şi anume că, uneori, când mă mişcam violent noaptea, iar aparatul era presat de peritoneu, printr-o crăpătură a învelişului protector pătrundea lichid

abdominal. Asta trebuie să se fi întâmplat des, de regulă fără efect, deoarece dispozitivul era rezistent. Totuşi, uneori, de exemplu, în noaptea de sâmbătă, cu o săptămână în urmă, s-a ajuns până acolo, încât între cele două contacte s-a interpus o masă lichidă, care a întrerupt circuitul electric şi cu asta alimentarea cu curent a sistemului meu.

Diversele comenzi pe care le-am dat pe parcursul timpului au fost de folos doar indirect: punând abdomenul în mişcare şi deplasând lichidul care acţiona ca izolator. Unica intervenţie directă a fost aceea făcută cu un obiect ascuţit prin peretele abdomenului, direct prin fisuri, care au presat găicile una în alta şi au eliminat lichidul dintre ele.

Până aici era bine. Dar adevărata întrebare era: ce însemnau toate astea? Un aparat care la un impuls tăia alimentarea cu curent a sistemelor mele. Un impuls codificat, din ce se vedea. Cu alte cuvinte, componenta pe care doctorul O'Shea mi-o scosese prin operaţie era gândită astfel încât cineva care cunoaşte codul să mă poată scoate din circuit când voia el.

De aceea stau aici şi mă gândesc la moarte. S-a făcut demult de prânz, afară se văd nori mari lăptoşi-cenuşii, care dansează deasupra oraşului Dingle, burează puţin, aşa cum burează mai mult ori mai puţin în fiecare zi, iar eu încerc să înţeleg ce vrea să comunice Seneca atunci când spune: „Doar un singur lanţ ne încătuşează, dragostea de viaţă. Şi, dacă nu te dezlegi de el, îl poţi totuşi slăbi prin aceea că, atunci când împrejurările o cer, nimic să nu ştirbească disponibilitatea noastră de a face ceea ce odată şi odată trebuie să se întâmple."

Nu prisoseşte unei anume logici implantarea unor astfel de aparate nouă, *cyborgilor,* şi nici tăinuirea existenţei lor. Dacă *Steel Man* ar fi fost un succes, s-ar fi construit sute de soldaţi ca mine, s-ar fi creat o divizie de superoameni, garda

pretoriană a Americii, ca să zicem aşa. Este nevoie să citeşti doar foarte puţin despre istoria Romei, pentru a constata că gărzile pretoriene nu rareori au jucat rolul decisiv în răsturnarea şi asasinarea de împăraţi. Responsabilii proiectului vor fi hotărât într-un stadiu incipient sau vor fi primit indicaţia să monteze o siguranţă, să dea o posibilitate de a ţine sub control spiritele ce se intenţionează să fie activate.

Astfel devine clar cum de a putut fi călcat Gabriel Whitewater de un autocamion. La faţa locului trebuie să fi fost cineva care cunoştea codul de decuplare. Cineva care poseda aparatul corespunzător şi care a apăsat pe buton la momentul potrivit. Ceea ce înseamnă că de fapt nu a fost un accident, dar de acest lucru nu m-am îndoit niciodată.

Din păcate, totodată mai este ceva clar.

Iar acum eu trebuie să acţionez.

Pentru moarte, trebuie să ne pregătim mult mai devreme decât pentru viaţă. Dacă am trăit suficient, nu ţine de ani sau de zile, ci de sufletul nostru. Eu am trăit destul. Ca unul care a încheiat socotelile, eu aştept moartea.

Seneca

CAPITOLUL 22

Merge bine. Nu doare. Surprinzător.

O ocazie de a mai aminti de una, de alta.

De exemplu, cum şi-a găsit sfârşitul Lucius Annaeus Seneca. În anul 62, s-a retras pe proprietatea lui din provincie, pe de o parte, din motive de sănătate, pe de altă parte, pentru că, după moartea unui susţinător, nu mai rezista presiunilor exercitate asupra lui de către clica rău intenţionată din jurul împăratului Nero. Acestei retrageri i-au urmat anii în care nebunia lui Nero a atins acele dimensiuni legendare când sângele curgea încontinuu şi când Roma a ars.

În aprilie, anul 65, s-a închegat în sfârşit o conspiraţie în jurul unui anume Calpurnius Piso, cu scopul de a-l răsturna pe Nero. Dar grupul a fost trădat şi atunci Piso, un cunoscut apropiat al lui Seneca, care revenise la Roma exact în preziua atentatului planificat, i-a inoculat împăratului suspiciunea că fostul lui profesor nu numai că a participat la complot, dar că fusese ales de conspiratori succesor la tron. Nero l-a condamnat pe Seneca la moarte făcându-i favoarea de a-şi alege singur modalitatea execuţiei, putând alege şi să se sinucidă.

Seneca tocmai convocase un cerc al prietenilor pentru discuţii filosofice. Un martor, Tacitus, relata că figura acestuia nu reflecta frica ori deprimarea. Şi-a cerut testamentul, pentru a face în el modificări în favoarea prietenilor, dar centurionul care îl supraveghea i-a interzis acest lucru. Atunci, el s-a adresat prietenilor săi şi i-a rugat să accepte ca moştenire amintirea vieţii şi morţii lui şi i-a consolat pe cei care izbucniseră în lacrimi cu sfatul de a nu uita învăţăturile înţelepciunii tocmai în momentul în care se impune o ţinută verticală. Apoi, puse să i se deschidă artera şi, în timp ce sângele ţâşnea, le dicta ultimele sale cuvinte celor care scriau, stăpân până la sfârşit pe talentul său oratoric.

Cam aşa s-a întâmplat, dacă îmi aduc aminte corect.

L-am sunat pe Reilly şi i-am spus că întâlnirea rămâne în picioare, formulând totul astfel încât agenţii care ne ascultau să nu devină suspicioşi. Am mai menţionat, în trecere, că mai trec pe la bibliotecă, ca să clarific problema cărţilor împrumutate, care mi-au fost furate. Asta l-a iritat vizibil, dar nu avea ce face. Voiam ca urmăritorii mei să ştie. Căci ultimul lucru de care am nevoie este ca un agent să intre în bibliotecă şi să vadă ce fac eu acolo ore în şir.

După ce am vorbit cu Reilly la telefon, am trecut la treabă. Am strâns câteva lucruri din baie şi din bucătărie, am părăsit casa, de data aceasta prin uşa din faţă, şi am încuiat-o, dar astea erau doar de spectacol. De această dată, nu mă voi mai întoarce, ştiam asta.

Ultimul tur prin oraş a fost chinuitor. De despărţire. De durere. Coapsa mă ardea, pielea se întindea şi nu m-ar fi mirat deloc dacă piciorul mi s-ar fi rupt la una dintre mişcări.

Dar nu s-a rupt. Am ajuns în Green Street şi, în biblioteca slab luminată, mrs. Brannigan se afla ca întotdeauna în spatele tejghelei, iar, când am rugat-o să îmi permită să folosesc imprimanta, mi-a întins fără să ezite cheia biroului.

– O vreme, am să mă încui înăuntru, este ceva confidenţial, am zis.

– Nici o problemă, închidem abia la ora cinci.

– Se poate să dureze puţin mai mult.

– Eu sunt aici până la ora şase. Arătă către o căruţă de cărţi restituite, aflate în spatele ei. Trebuie să le sortez.

– Mulţumesc.

– Ce este cu piciorul dumneavoastră?

– Vă povestesc mai târziu.

M-am încuiat în birou, am lăsat cheia în broască şi am început imediat să abuzez de încrederea ce mi se arătase.

Am scos din buzunar un cleşte şi am tăiat cablul imprimantei aproximativ la jumătatea distanţei dintre ea şi calculator. Apoi am scos şurubelniţa şi am început să demontez fişa de contact. Aceasta fiind desfăcută, am răsfoit cartea tehnică a imprimantei, căutând modul de înseriere al firelor. Slavă Domnului, în anexă erau detaliate datele fişei PIN. Ar fi mers şi fără asta, dar cunoaşterea lor îmi uşura conectarea corespunzătoare a celor două fragmente de cablu.

După zece minute, fişa de contact era reintrodusă în imprimantă şi din celălalt capăt al cablului ieşeau două fire subţiri, unul roşu şi altul galben. Le-am curăţat izolaţia până când la capete au apărut câţiva milimetri de cupru, şi cu asta treaba era gata. Partea cea mai uşoară a chestiunii.

M-am aşezat o clipă, ca să îmi revină respiraţia, şi am verificat dacă sedarea funcţiona. Ea funcţiona, dar nu aceasta era problema reală. Am eliberat biroul de toate hârtiile de pe el, am scos din buzunar tifonul şi plasturele şi le-am aşezat la îndemână. În coşul de hârtii era un ziar. L-am ridicat şi l-am despăturit în faţa mea. Titlul zilei suna astfel: *A treia crimă în Dingle.*

Am scos din buzunarul cămăşii pacheţelul cu lame de ras. Am scos una dintre ele, i-am verificat tăişul, am fost mulţumit

de el şi am depus-o la îndemână pe pacheţel. Apoi, mi-am suflecat mâneca dreaptă a cămăşii.

Consider că nu voi mai avea calităţile unei atracţii principale a unui muzeu secret.

Problema programului de prelucrare a textului, pe care îl datorez unui programator jucăuş, este că teoretic pot imprima cu el, ca unică ieşire de date regulată fiind prevăzute contactele bionice de la mâna mea dreaptă. Dar acestea fuseseră altfel gândite, pentru contacte integrate la monstruoase arme de foc păstrate departe, în buncăre secrete. Aşa cum sunt, nu pot face nimic cu ele. Trebuie să le modific, pentru ca tot ceea ce scrisesem eu să apară pe hârtie.

Şi singura cale de modificare o reprezintă un alt cablu. Cablul care duce de la computerul din abdomenul meu la contactul final bionic din mâna mea.

Am întins braţul drept în faţa mea, pe masă, cu partea interioară în sus, am strâns pumnul şi în stânga am luat lama de ras. Nu era mâna mea cea mai îndemânatică. La un deget distanţă sub încheietura mâinii am aşezat tăişul lamei, într-un loc în care nu păreau a fi artere. Am simţit durerea doar uşor când am apăsat şi la suprafaţă a apărut o picătură roşie. Am secţionat pielea şi stratul gras de dedesubtul ei şi am continuat să tai până aproape de încheietura braţului, o tăietură lungă cât un lat de palmă şi adâncă de câţiva milimetri.

Sedarea lucra. În braţ se răspândi o senzaţie de apăsare. Sângele se scurgea în firişoare subţiri, în stânga şi în dreapta rănii, pe ziar, în ciuda presării.

Nu era încă suficient de adâncă. Aveam grijă să respir regulat. În limita câmpului meu vizual vibra ceva ca o ceaţă întunecată, dar va fi aşa abia după ce treaba va fi făcută.

Am luat iarăşi lama, am pus-o pe vâscozitatea caldă, de un roşu intens de la încheietură, şi am apăsat mai tare, am secţionat ţesutul cu o mişcare bruscă şi apoi am lăsat metalul să

cadă tremurând. Acum trebuia lucrat rapid. Am introdus degetele mâinii stângi în rana întredeschisă, am căutat prin carnea caldă, sângerândă, până când am dat de ceea ce căutam: conductorul CPU-BIOUT-SER, nr. 001-5398-4423.

Când am tras cablul, am simţit o durere intensă în întreg corpul, iar ceaţa întunecată câştigă teren. Am luat rapid cleştele, tot cu mâna stângă, am tăiat conductorul şi i-am fixat capătul provizoriu pe braţ. Celălalt capăt alunecă înapoi în carne. M-am străduit cu o mână să presez marginile şi să aplic deasupra plasturele pregătit din vreme, ceea ce mai curând nu mi-a reuşit. De mine depindea să limitez porcăria. Apoi, m-am ajutat şi de dinţi şi am reuşit să încep să înfăşor tifonul şi să-l strâng atât cât sângerarea să fie în oarecare măsură încetinită.

Am curăţat capătul conductorului cu o bucată de hârtie. Ţinând cu degetele tremurânde ale mâinii drepte firele, le-am scos izolantul şi le-am răsucit împreună cu firele din cupru ale cablului imprimantei. Apoi, am dat comandă mâinii drepte să imprime.

A funcţionat de la prima încercare. Dioda verde a imprimantei începu să clipească atunci când aparatul primi datele şi la scurt timp ieşi prima pagină imprimată normal. Am constatat că mâna dreaptă reacţiona mai bine decât sperasem să o facă: în vreme ce imprimarea continua – încet, dar eu aveam timp – eu puteam să scriu în continuare. Ceea ce mi-a dat posibilitatea să mai fac completări din loc în loc.

Deci mă aflu aici. Ventilatorul imprimantei face atâta zgomot, încât nu pot să mai aud ce se petrece dincolo de uşă. Prin fereastra îngustă, cu geam mat, se strecoară înăuntru o lumină blândă. Observ că teancul cu hârtie imprimată creşte. Sângele meu s-a împrăştiat pe ziarul în care se afla reportajul despre asasinarea unui american cu numele de Victor Savannah.

Mă gândesc că şi acesta este unul dintre acele renghiuri pe care i le joacă cuiva propriul subconştient. Partea din mine care se ocupă de scris trebuie să fi avut cu mult înaintea restului conştientului meu idee pentru cine am făcut toate acestea cu adevărat. De aceea am tăinuit, ca să zic aşa, chiar şi faţă de mine, că eu am fost acela care l-a omorât pe agentul pescuit ieri-dimineaţă în port.

Da, eu l-am omorât. Premeditat şi cu sânge rece. Mă gândisem la nepoata şi la nepotul lui O'Shea, şi la faptul că el fusese singurul om în care am putut avea încredere în tot acest timp, şi l-am omorât pe agent.

Nu am ştiut că se numea Victor Savannah şi, chiar de aş fi ştiut, mi-ar fi fost indiferent. Poate că nici nu l-a chemat aşa. Ceea ce scrie în legitimaţia unui agent secret nu înseamnă mai nimic. L-am pândit de la ieşirea din hotel, l-am urmărit şi, într-un moment favorabil, i-am rupt gâtul cu o singură lovitură a mâinii drepte. A fost o moarte uşoară, rapidă şi nemeritat de miloasă pentru el. Da, era agent şi acţiona în slujba ţării lui, nu în propriul interes. Se poate să fi făcut doar ce considera el că este de datoria lui. Dar şi eu am făcut acelaşi lucru şi am fost mai puternic. Privind retrospectiv, aruncarea lui în bazinul portuar a fost un risc nejustificat. Dar în momentul acela mi s-a părut necesară pentru a şterge eventuale urme. Înainte de seara zilei de luni nu trebuia să apară nici un poliţist în faţa uşii mele. Între timp s-a făcut marţi şi am rămas încă nedescoperit. Acum mi se pare că am ajuns la punctul în care să pun ordine în treburile mele şi este de datoria mea să nu las neclarificat acest caz de ucidere.

Îmi este absolut indiferent ce se va alege, de exemplu, din casa mea. Celelalte bunuri ale mele, nu sunt multe, mă preocupă prea puţin pentru a-mi face gânduri serioase.

De fapt, dacă mă gândesc bine, există doar un obiect a cărui pierdere o regret cu adevărat. O fotografie pe care în copilărie

şi în adolescenţă am păstrat-o în sertarul noptierei ca pe o comoară. Voiam, aş fi vrut să pot arunca o privire asupra ei; dar nu mai ştiu unde a rămas aceasta. Era o fotografie cu mama şi cu mine, făcută puţin după ce mă născusem. Mă ţinea în braţe, pe mine, fiul ei sfrijit, cu ochii mari, Duane, mă ţinea în braţe şi zâmbea aparatului de fotografiat.

În anii de după plecarea ei, scoteam de multe ori această fotografie şi o puneam lângă mine, pe pătura de pe pat, o priveam cu faţa sprijinită în mâini şi încercam să îmi amintesc cât mai multe lucruri posibil. Mama zâmbea în această fotografie în care mă ţinea în braţe, şi părea fericită cum nu am mai văzut-o niciodată, iar când priveam fotografia mă gândeam mereu că totuşi mama trebuie să mă fi iubit puţin.

Teancul de hârtii devenea considerabil. N-am crezut că scrisesem atât de mult. Voi da paginile tipărite bibliotecarei, cu rugămintea de a i le transmite mai departe lui Finnan MacDonogh. Sper să ajungă la el înainte de a începe această acţiune riscantă de la miezul nopţii, pentru că eu nu voi fi acolo.

Mai devreme, îmi pusesem în bucătăria mea întrebarea pe care ar fi trebuit să mi-o pun tot timpul, chiar şi cu febră şi cu coapsa atrofiată: de fapt, cum au putut agenţii să mă găsească ieri-noapte acolo, pe versanţii muntelui?

Sunt sigur că nu au ştiut cum am părăsit casa. Nu m-au urmărit, căci aş fi observat. Au apărut pur şi simplu. Au putut să facă asta pentru că ştiau unde eram.

Cred că vasul ancorat de ieri în port joacă un rol decisiv. Este un vas pentru tehnică radio, lucrul acesta nu se poate ignora. Probabil că, după evenimentele de vineri noaptea, a fost solicitat pentru că se dovedise că eram capabil să mă sustrag supravegherii cel puţin temporar.

Dacă îi montezi în secret unui soldat-*cyborg* un dispozitiv de decuplare pentru cazuri extreme, este la mintea cocoşului

că îţi creezi şi posibilitatea ca în aceleaşi situaţii să poţi să îl detectezi. Iar existenţa acestei posibilităţi o vei ţine, de asemenea, secretă faţă de el. Pe undeva în sistemul meu este ascuns un alt dispozitiv care, când primeşte impulsul codat, transmite poziţia exactă, iar în noaptea trecută acest dispozitiv a fost folosit pentru prima dată. Numai aşa m-au putut găsi pe acea pajişte, printre oi.

Dar asta mai înseamnă că eu nu am nici o posibilitate să dispar şi nu am salvare.

Chiar dacă reuşesc să scap de cei care mă supraveghează aici, în oraş, pot fi găsit oriunde pe această planetă. Este exclus să rămân nedescoperit până ajung la Dublin. Cunosc dotarea forţelor noastre armate şi ştiu de ce sunt ele în stare. Data viitoare nu va mai fi un semicerc discret de agenţi secreţi cu lanterne şi arme, care îmi indică cu generozitate pe unde să o iau. Data viitoare vor acţiona elicoptere, vor fi paraşutaţi cei de la SEAL şi oricine va fi cu mine se va afla în pericol de moarte.

Nu pot să merg cu ei. Port în corpul meu un trădător electronic. Voi fi ca un far în lumea invizibilă a undelor radio şi voi aduce moarte sigură însoţitorilor mei.

Şi pentru că mă tem că tu, Bridget, vei fi înclinată să îţi faci o falsă impresie despre posibilităţile tehnice şi despre hotărârea celor care mă consideră secret de stat, am decis ca pentru protecţia ta şi a fratelui tău să pun capăt acestei situaţii.

De aceea, în această seară, la ora opt, voi urca la bordul navei lui Reilly, fără o speranţă mai mare decât într-o moarte nedureroasă, milostivă. Când vei afla că şi a doua încercare a ta de a mă salva nu a funcţionat, va fi prea târziu pentru a iniţia o a treia. Nu o face. Salvează-te cât mai poţi.

Este imprimată ultima pagină. Doamna Brannigan tocmai a bătut la uşă şi eu am strigat: „Încă o clipă, vă rog!“ Este momentul să închei.

Probabil că nu vei mai auzi de mine niciodată, Bridget! Aceasta este ultima mea posibilitate de a-ţi spune ce ar mai fi de spus.

Că eram îndrăgostit de tine, ştii. Iartă-mi-o. A fost un vis, o continuare a iluziei că ar putea să existe ceva ca o viaţă normală pentru mine. Spun asta fără a vrea să acuz pe cineva, nici măcar pe mine însumi. Asta a fost viaţa mea şi ei îi aparţine şi acea parte trăită de mine ca semimaşină. Am căutat ceva şi nu am găsit ceea ce am căutat. Se poate întâmpla.

Când Seneca a murit, a spus următoarele: „Aştept moartea ca unul care a încheiat socotelile". Am vrut să fi putut să spun la fel despre mine însumi. Nu pot. Dar când am luat astăzi decizia de a te apăra, am trăit pentru prima dată în viaţa mea ceva mai puternic decât orice frică. Chiar dacă viaţa mea a fost o eroare, am ajuns totuşi la un punct în care ea devine preţioasă. Eu plec acum, dar cutez să spun: plec ca unul care a iubit. Ca unul care a iubit plec, Bridget Keane, şi oriunde vei fi, te rog să mă păstrezi astfel în memorie. Ca un bărbat care a fost pierdut, dar care a fost salvat. Ca un bărbat pe care l-ai zdruncinat profund fără ca vreodată să îl fi atins.

MULŢUMIRI

Mulţi oameni şi-au adus contribuţia pentru ca această carte să devină ceea ce a devenit.

În primul rând, aş dori să mulţumesc soţiei mele, Marianne, neobosită în a discuta cu mine iarăşi şi iarăşi toate aspectele acestei istorii şi căreia îi datorez nenumărate opinii esenţiale cu privire la cum trebuia relatată.

Vreau să mulţumesc (după ce pur şi simplu am uitat să o fac în ultima mea carte *Eine Billion Dollar)* lectorului meu Helmut W. Pesch, în special pentru întrebarea care a reprezentat îndemnul de a reprelucra totul. Mai menţionez că acestuia îi datorez şi titlul cărţii.

În sfârşit, vreau să mulţumesc agenţilor mei Joachim Jessen şi Thomas Schluck, fără de care nu aş fi fost în situaţia de a-mi asuma temerarul risc literar pe care am dorit să mi-l asum.

Îi mai mulţumesc lui Timothy Stahl pentru ajutorul documentar referitor la domeniul militar american.

Şi, în cele din urmă, mulţumesc cititorilor-test Regine Gruber-Trankle, Thomas Thiemeyer şi David Kenlock, care au făcut prima lectură a manuscrisului-probă, din ale căror comentarii şi remarce mi-am dat seama şi mai mult că am lucrat la o carte extrem de neobişnuită.